

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EDENS
SERİSİ

JUNIPER TEPESİ

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
DEVNEY PERRY

JUNIPER TEPESİ

DEVNEY PERRY

Çeviren: Meryem Çelikten Çağlar

1. Bölüm

Memphis

“Juniper Tepesi. Juniper Tepesi.” Sokak adının doğru olup olmadığını bir kez daha kontrol etmek için konsola yapıştırdığım notu aldım. *Juniper Tepesi.*

“Juniper. Tepesi. Diye. Bir. Yer. Yok.” Avucumu tekrarladığım her bir kelimeyle birlikte direksiyona vurdum. Sokak tabelası için umutsuzca yolu tararken hayal kırıklığı her yanımdan sızıyordu.

Drake, araba koltuğunda ağlarken yürek parçalayan ve suratının kıpkırmızı olmasına sebep olan o çılgınlığını attı. *Bu kadar küçük bir çocuk nasıl bu kadar yüksek bir ses çıkarabilirdi?*

“Üzgünüm bebeğim, neredeyse geldik.” *Yaklaşmış olmalıydık, değil mi?* Bu sefil yolculuk sona ermek zorundaydı.

Drake özrümü umursamayarak ağlamaya devam etti. Sadece sekiz haftalıktı. Bu yolculuk benim için bu kadar zorsa muhtemelen onun için işkenceden farksızdı.

“Her şeyi mahvediyorum, değil mi?”

Belki de biraz büyümesini beklemeli, bu yolculuğu sonra yapmalıydım. Belki de New York'ta kalıp oradaki saçmalıklarla uğraşmalıydım. Belki de yüzlerce farklı seçim yapmalıydım hatta binlerce...

Arabada geçirdiğimiz günlerin ardından verdiğim her kararı, özellikle de bu kararımı sorgulamaya başlamıştım.

Şehirden kaçmak en iyi seçenek gibi görünmüştü. Şimdiyse...

Drake'in çılgılığı aksini söylüyordu.

Sanki hayatımı, demek istediğim hayatımızı toplayıp arabama yükleyeli on yıl olmuş gibi geliyordu. Bir zamanlar köşkte büyümüş bir kızdım. Emrinde özel jeti olan biri idim. Gerçekte bana ait olan her şeyin bir Volvo sedana sığdığının farkına varmak... aşağılayıcıydı.

Gelgelim, ben tercihim yapmıştım. Artık geri dönmek için çok geçti.

Binlerce kilometre sonunda Quincy'ye varmıştık. Taze bir başlangıç yapacağımız yer burasıydı. *Tabii, Juniper Tepesi'ni bulabilirsem.*

Kulaklarım çınlıyor, kalbim ağrıyordu. "Şşş, bebeğim. Neredeyse geldik."

Beni ne anladı ne de umursadı. Acıkmıştı ve ayrıca bezinin değiştirilmesi gerekiyordu. Hepsini kiraladığımız yere vardığımızda yapmayı planlamıştım ama önümdeki bu uzun yoldan üçüncü geçişimdi.

Kaybolmuştuk. Montana'da kaybolmuştuk.

Bunca yolu gelmiş ve kaybolmuştuk. Belki de şehirden ayrıldığım sabahtan itibaren kaybolmuştuk. Belki de ben yıllardır kaybolmuş hâldeydim.

Telefonumdan GPS'e baktım. Yeni patronum, bu yolun henüz haritada yer almadığı konusunda beni uyarmış, onun yerine bana farklı bir yol tarifi vermişti. Belki o tarifi yanlış yazmıştım.

Drake'in ince sesi çatladı. Ağlaması bir anlığına ciğerlerini doldurabilmek için durup tekrar devam etti. Dikiz aynasından baktığımda küçük yüzü buruşmuş, kızarmış ve yumrukları havaya kalkmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken. Yanaklarıma döküldüler. Onları yeterince hızlı silemedim.

Pes etme.

Hıçkırıklarım boğazımdan kaçarak oğlumunkine katılırken emniyet şeridine geçmek için yavaşladım.

Tanrım, pes etmek istiyordum. Bir insan, elleri kaymadan önce ipin ucunu ne kadar tutabilirdi? Bir kadın parçalanmadan önce kendini ne kadar bir arada tutabilirdi? Görünüşe göre cevap, New York'tan Montana'ya kadardı. Muhtemelen son varış noktamızdan sadece bir kilometre uzaktaydık. Gelgelelim, duvarlarım parçalanmaya başlamıştı artık.

Hıçkırıkla karışık gözyaşlarım lastikler durana kadar aktı. Arabayı park edip keşke bana geri sarılabilse diye düşünerek direksiyon simidine sarıldım.

Pes etme.

Söz konusu sadece ben olsaydım, aylar önce pes ederdim ama Drake dayanacağıma güveniyordu. Bunu atlatacaktık, değil mi? Arabada sefil birkaç gün geçirdiğimizi asla bilemezdi. Hayatının ilk iki ayında neredeyse her gün ağladığımı asla bilemezdi. Mutlu bir *hayatımızın başlangıcı* olacağını umduğum

bugünün, aslında annesinin hayatındaki en kötü beşinci gün olduğunu asla bilemezdi.

Pes etme.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp bir dakikalığına hıçkırıklara teslim oldum. Kendimi boğuluyormuş gibi hissedince camları açmak için düğmeye bastım. Belki biraz temiz hava, arabada geçen uzun günlerin kokusunu uzaklaştırabilirdi.

“Üzgünüm, Drake,” diye mırıldandım ağlamaya devam ederken. İkimiz de ağlıyorduk. “Üzgünüm.”

Daha iyi bir anne muhtemelen arabadan inerdi. Daha iyi bir anne, oğlunu kucığına alır, karnını doyurur ve altını değiştirirdi. Ama sonra onu tekrar araba koltuğuna yerleştirmem gerekecekti ve o zaman da bu sabahki yolculuğumuzun ilk saatlerinde olduğu gibi tekrar ağlamaya başlayacaktı.

Belki başka bir anneyle daha iyi olurdu. Onu ülkenin öbür ucuna sürüklemeyecek bir anneyle...

Daha iyi bir anneyi hak ediyordu. Ve daha iyi bir babayı.

Bu ortak noktamızdı.

“Hanımefendi?”

Bir kadın sesi gürültüyü keserken nefesim kesildi, neredeyse emniyet kemerimden fırlayacaktım.

“Affedersiniz.” Siyah saçlı, güzel bir memur ellerini kaldırdı.

“Aman Tanrım.” Bir elimi kalbime bastırırken diğeriyle yüzüme düşen bir tutam saçı geriye ittim. Dikiz aynasından, bir polis arabasının tanıdık mavi-kırmızı ışıklarını gördüm. *Siktir.* İhtiyacım olan son şey bir trafik cezasıydı.

“Üzgünüm. Arabamı çekebilirim.”

“Sorun değil.” Eğilip arabamın içine baktı. “Her şey yolunda mı?”

Öfkeyle yüzümü sildim. *Ağlamayı kes. Ağlamayı kes.* “Sadece kötü bir gündü. Aslında gerçekten çok çok kötü bir gündü. Belki de hayatımın en kötü beşinci günüydü. Altıncı da olabilir. Hayır, hayır beşinci. Günlerdir yoldayız ve oğlum artık durmaksızın ağlıyor. Acıktı. Ben de acıktım. Biraz dinlenip duş almaya ihtiyacımız var fakat kayboldum. Otuz dakikadır kalacağımız yeri bulmaya çalışıyorum.”

Şimdi de bir polise boşboğazlık yapıyordum. *Harika.*

Gevezelik etmek, çocukken dadım beni yanlış bir şey yaparken yakaladığında yaptığım bir şeydi. Başımın belaya girmesinden hoşlanmazdım ve buna karşılık ilk tepkim, üstesinden gelene dek durmadan konuşmak olurdu.

Babam buna her zaman *bahane üretmek* derdi. Beni ne kadar azarlamış olursa olsun, boşboğazlık etmek alışkanlık hâline gelmişti. *En kötü ilk on gün listemde yer almayacak bir günde düzelteceğim kötü bir alışkanlık.*

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu kadın, hâlâ bağırmakta olan Drake’e bakarak.

Arabayı yolun kenarına çekmiş olmamız Drake’in umurunda değildi. Polise, benim korkunç bir anne olduğumu söylemekle meşguldü.

Yapışkan notu bulmak için çabalayarak açık pencereden gösterdim. “Juniper Tepesi.”

“Juniper Tepesi mi?” Alnı kırıştı ve gözlerini kırpıştırarak yapışkan notu iki kez okudu.

Midem kasıldı. Kötü bir yer miydi? Tehlikeli bir mahallede falan mıydı?

Quincy’de bir kiralık ev bulmaya çalıştığımda, fazla seçeneğim yoktu. Seçenekler arasında sadece üç ya da dört yatak

odali evler vardı. Çok fazla alana ihtiyacım olmamasının yanı sıra bütçemi aşmışlardı. Bunun hayatımda edindiğim ilk bütçe olduğunu göz önünde bulundurarak, bütçeme sadık kalmaya kararlıyım.

Bu yüzden otelinde çalışmam için beni tutan Eloise Eden'ı arayıp ona Quincy'ye taşınamayacağımı söyledim.

Bana bir daire bulacağına söz verdiğinde, koruyucu bir meleşin beni gözettiğini düşünmüştüm. Belki de Juniper Tepesi'ndeki bu stüdyo daire, gerçekten dağlarda bir gecekonduydu ve ben uyuşturucu satıcılarının ya da suçluların yanında mahsur kalacaktım.

Her neyse. Bu, bugün arabamda bir yirmi dört saat daha geçirmemek anlamına geliyorsa delileri ve katilleri tercih ederdim.

"Evet. Nerede olduğunu biliyor musun?" Elimi ön cama doğru salladım. "Navigasyon beni tam olarak bu noktaya getirdi. Ama burada Juniper Tepesi'ni gösteren bir yol yok. Ya da Juniper Tepesi'ne gidecek herhangi bir tabela."

"Montana yollarında nadiren yol tabelası olur. Sana gösterebilirim."

"Gerçekten mi?" Sesim o kadar kısıp çıkmıştı ki bir başka gözyaşı dalgası, barajı yıkarak açtı.

Biri bana yardım etmeyeli uzun zaman olmuştu. Nadir olduklarında küçük jestler daha önemli oluyordu. Son bir aydır bana yardım teklif edenler sadece Quincy sakinleriydi. Eloise. Ve şimdi de bu güzel yabancı.

"Tabii ki." Bir elini uzattı. "Ben Winslow."

"Memphis." Burnumu çekip elini sıktım, gözyaşlarını durdurmaya çalışırken gözlerimi oldukça hızlı bir şekilde kırptırdım. İşe yaramadı. Tam olarak tren enkazı gibi görünüyordum.

“Quincy’ye hoş geldin, Memphis.”

Nefes aldım ancak lanet olası gözyaşları düşmeye devam etti. “Teşekkürler.”

Bana üzgün bir şekilde gülümsedi, sonra aceleyle arabasına geri döndü.

“İyi olacağız, bebeğim.” Yüzümü ovuştururken sesimde bir parça umut vardı.

Biz yoldan çıkarken Drake ağlamaya devam etti. Winslow’u bir ağaç kümesine kadar takip ettim. Aralarında dar bir toprak yol vardı.

Bu yoldan geçmiştım. Üç kere. Ama burası gerçek bir yol sayılmazdı. Kesinlikle yerleşimin olduğu bir sokak değildi. Fren lambaları kırmızı yanarak yavaşladı ve araba patıkaya döndü. Yolu takip ederek otoyoldan gitgide uzaklaşırken lastiklerinin altından toz uçuşmuştu.

Tekerleklerim her tümseği ve her deliği hissettiriyordu ama bu işe yaramış gibiydi; çünkü ben ağaç hattının üzerinde yükselen tepeye doğru patıkayı takip ederken Drake’in feryadı bir iniltiye dönüşmüştü.

Tepe, koyu renkli yapraklarını dökmeyen ağaçlarla kaplıydı.

“Juniper Tepesi.”

Vay canına. Tam bir salaktım. Eğer durup etrafıma baksaydım büyük ihtimalle burası olduğunu anlardım.

Yarın. Yarın dikkatimi Montana’ya verecektim. Yol, aynı ağaç sırasını takip ederek bir mil daha devam etti, sonunda son bir köşeyi döndük ve orada, altın rengi otlarla kaplı çayırda, muliteşem bir ev vardı.

Dağdaki bir gecekondu değildi. Şüpheli komşular yoktu. Bu evin sahibi her kimse, evi bir dekorasyon dergisinden fırlamıştı.

Ev tek katlıydı. Tepeyi arkasına alarak uzun, geniş bir alana yayılmıştı. Siyah dış cephe kaplaması, kristal berraklığında devasa cam levhalarla ayrılmıştı. Normal bir evin duvarları olması gereken yerde, pencereler vardı. Aralarından Amerikan mutfağı ve oturma odasını görebiliyordum. En uçta, yatağı beyaz örtüyle kaplı bir yatak odası vardı.

Yastıkları görmek esnememe sebep oldu.

Evden ayrı, geniş, üç bölmeli ve ikinci kattaki kapıya merdivenle bağlanan bir garaj vardı. Eloise bana bir çatı katı bulunduğunu söylemişti.

Burası olmalıydı. *Geçici yuvamız.*

Winslow dairesel, çakıllı araç yoluna park etti. Ben de arkasından ilerledim. Ardından arabadan atlayıp arka koltuktaki oğlumu kurtardım. Drake'in kemerlerini çözdükten sonra oğlumu omzuma kaldırdım ve uzun bir süre sarıldım. "Başardık. Sonunda başardık."

"Sadece araba koltuğundan nefret ediyor," dedi Winslow, nazik bir gülümsemeyle yaklaşırken. "Benim de iki aylık bir oğlum var. Bazen arabada olmayı sever ama çoğu zaman nefret eder."

"Drake de iki aylık ve yol boyunca oldukça cesur davranmıştı." Derin bir nefes aldım. Sonunda ağlamayı kestiği için nefes alabiliyordum. "Çok uzun bir yolculuk oldu."

"New York'tan mı geliyorsun?" dedi aracımın plakasına bakarak.

"Evet."

"Bu gerçekten uzun bir yolculuk."

Umarım tüm bunlara değirdi. Çünkü geri dönmemin imkânı yoktu. Bundan sonra sadece ileri adım atmak vardı. Şehir hayatı artık bir amydi.

“Ben polis şefiyim,” dedi. “Eloise Eden’ı tanıyorsun, değil mi?”

“Şey... Evet.” Bunu ona söyleyen ben miydim?

“Kendimi ifşa ettim. Memphis eşsiz bir isim ve Eloise de benim eşimin kardeşi.”

“Ah.” *Dünyalar kadar lanet olsun.* Yeni patronum bu kadının eşinin kardeşiymiş ve az önce epik derecede korkunç bir ilk izlenim bırakmıştım. “Ah, böyle bir şeyin olma şansı nedir ki?”

“Quincy’de mi? Epey yüksek,” dedi. “Otelde çalışacaksın, değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım. “Evet, oda görevlisi olarak.”

Winslow başka bir şey daha diyemeden evin ön kapısı açıldı. Oldukça güzel, esmer bir kadın gülümsedi ve el sallayarak dışarı çıktı.

Eloise. Eylül göğü ile aynı renkteki mavi gözleri parladı.

“Memphis!” Bana doğru koşturdu. “Başardın.”

“Başardım.” Drake’i diğer elime alarak derin bir nefes daha aldım.

Her ne kadar iki gün önce Minnesota’daki otelimizde makyaj yapmış olsam da yorgunluk ve gözyaşıyla silinip gitmişti. Sarı saçlarım dağınık bir atkuyruğuydu. Giydiğim beyaz tişört bu sabah üzerimde patlayan enerji içeceği yüzünden turuncu lekelerle kaplıydı. Haftalar önce Eloise’le gayri resmî görüşmeyi yapan Memphis Ward dışında her şeye benziyordum fakat bu bendim. Gerçeği saklamak yoktu.

Berbat hâldeydim.

Eloise uzattığım elimi görmezden gelerek bana sarılmak için kişisel alanıma girdi.

Gerildim. “Üzgünüm, kokuyorum.”

“Hiç de bile,” dedi gülerek. “Winn’le tanıştın mı?”

Başımı salladım. “Kaybolduğumda bana yardım etme nezaketinde bulundu.”

“Ah, olamaz.” Eloise’in gülümsemesi dondu. “Yolu çok mu kötü tarif etmişim?”

“Hayır.” Elimi sallayarak geçiştirdim. “Sadece ben daha önce hiç toprak yolda araç kullanmamıştım. Bunu beklemiyordum.”

Bu yolculuktan önce neredeyse hiç araba kullanmamıştım. Evet, New York’ta bir arabam vardı ama aynı zamanda bir şoförüm de vardı. Neyse ki Hamptons’a gidip gelirken direksiyon başında yeterince zaman geçirmiştım de bu yolculuğu rahatlıkla yapabilmişim.

“Eşyalarınızı yerleştirmene yardım edebilir miyiz?” diye sordu Winslow, çatı katını işaret ederek.

“Ah, sorun değil. Ben halledebilirim.”

“Yardım ederiz.” Eloise bagajın açma düğmesine bastı. İçine tıktırdığım iki çanta ve bavul neredeyse dışarı fırlayacaktı. Evet, tüm eşyalarım Volvo’ya sığmıştı. Tabii bu, onları içeri sokmanın tam anlamıyla bir kaos olmadığı anlamına gelmiyordu.

Omzuna bir sırt çantası aldıktan sonra bir bavul çıkardı.

“Ben halledebilirim, gerçekten.” Yeni patronum eşyalarımı sırtlamışken yüzüm kızardı. Taşıdığı çantada iç çamaşırlarım ve tamponlarım vardı.

Eloise beni görmezden gelerek garajın çelik merdivenlerine doğru ilerledi.

“Güven bana.” Winslow bagaja doğru yürüdü. “Eloise’e ne kadar çabuk uyarsan hayatın o kadar kolaylaşır. Israrcı biridir.”

İş teklifini reddetmek zorunda kaldığımda beni dinlemeyi

reddettiği gibi. Bana Montana'ya gelmemi emretmiş, vardığımızda bir evimiz olacağına söz vermişti.

“Yavaş yavaş öğreniyorum.” Kıkırdadım. Bu uzun, çok uzun zamandır yüzümdeki ilk gülümsemeydi.

Drake'e daha sıkı sarılarak bebek kokusunu içime çektim. Orada, ayaklarım yere basarken, yeniden nefes almaya başladım. Bir kalp atımı süre. Sonra iki. Ayakkabılarımın tabanlarının çakıllı yoldaki taşlar tarafından ısıtılmasına izin verdim. Kalbimin boğazımdan çıkıp göğsüme geri dönmesine izin verdim.

Başardık.

Quincy sonsuza dek yaşayacağımız evimiz olmayabilirdi. Sonsuza kadarlar, hayalperestler içindi. Ve ben en kötü günlerimi listelemeye başladığım gün hayal kurmayı bırakmıştım. O kadar çok olmuştu ki, ilerlemeye devam etmenin tek yolu buydu. Hiçbirinin kötü geçen bir ilk gün kadar korkunç olmadığını bilmek... Eğer o günü atlatabilirim, ikincisine, üçüncüsüne ve dördüncüsüne de dayanabileceğimi bilmek...

Bugün listedeki beşinci gündü.

Her şey Kuzey Dakota'da bir benzin istasyonunda başlamıştı. Dün gece biraz uyumak için kenara çekmiştim. Yirmi dakika, tek istediğim buydu. Sonra tekrar yola çıkmayı planlamıştım. Drake bitap düşmüştü ve onu köhne bir otele götürerek uyandırmak istememişim.

Arabada uyuklamak düşüncesizce bir karardı. Otoparkin parlak ışıkları altında güvende olduğumu sanmıştım. Gözlerim beş dakikadan fazla kapalı kalmamıştı ki bir kamyon şoförü dudaklarını yalayarak camıma vurdu.

Hızla uzaklaştım, giderken ayak parmaklarının üzerinden geçtiğimi umdum.

Sonraki bir saat boyunca kalbim küt küt atmıştı ama adrenalinin etkisi geçtiğinde, ruhumun derinliklerindeki yorgunluk derimin altına işlemişti. Direksiyon başında uyuyakalmaktan korktuğum için otoyolda kenara çekerek arabadan inip yıldızların altında olduğum yerde koşu yapmaya başladım. Otuz saniye kadar gerinmişim ki bir böcek gömleğimin altına sızarak kaburgalarımda iki ısırık bıraktı.

Isırığı sonraki bir saat boyunca beni uyanık tuttu.

Şafak vakti, durup Drake'in üstünü değiştireceğim başka bir sapak buldum. Onu koltuğundan kaldırdığımda gömleğimin her tarafına kusmuş ve beni bebek mendiliyle banyo yapmak zorunda bırakmıştı. Normal bir günde olsa, bu büyük bir sorun olmazdı. Ama bardağı taşıran bir damla olmuştu. Yorgunluktan bayılmak üzereydim.

Son benzin istasyonunda durduğumuzda ağlamaya başlamıştı. Birkaç kısa şekerleme dışında, gerçekten durmamıştı.

Saatlerce ağlamıştı ve ben sinirlenmişim. Yorulmuştum. Korkmuştum. Gergindim.

Duygularım birbiriyle savaşıyor, her biri ilk sırayı almak için mücadele ediyordu. Beni uçurumun kenarına iten olmak için savaşıyordu.

Ama başarmıştık. Bir şekilde başarmıştık.

"Hadi gidip yeni yerimize bakalım." Drake kıvrılırken onu öptüm –acıkmış olmalıydı– sonra kolumun üzerine kaydurdım. Bir elimle eşya yığınındaki bir sonraki spor çantasını kaldırdım ama ne kadar ağır olduğunu unutmuştum. Naylon kayış parmaklarımdan kaydı ve çanta yere düştü. "Ahh."

"Ben alırım." Arkamdan derin, sert bir ses duyuldu, ardından çakılların üzerindeki botların çıtırtısı geldi.

Ayağa kalktım, gülümseyip kendimi tanıtmaya hazırdım ama bana doğru yürüyen adamı görür görmez beynim dondu.

Uzun boylu. Geniş vücutlu. Dövmeli. *Muhteşem*.

Dün gece neden araba kullanmaya devam etmişim? Neden düşü olan bir otelde durmamışım?

Bir erkeğe âşık olacak durumda değildim. Yeni Memphis –anne Memphis– erkekler için süslenip püslenmektense gömleklerindeki mama lekelerini çıkarmakla meşguldü. Ama eski Memphis –bekâr, zengin ve her zaman bir-iki kez orgazm olmaya hazır Memphis– seksi, sakallı erkeklerden gerçekten ama gerçekten hoşlanırdı.

Bagajdan en büyük valizi almadan önce eğilerek spor çantasını aldı. Her ikisini de garaja doğru taşıırken pazıları gri tişörtünün kollarını zorluyordu. Sıkı kalçalar. Kaslı kollar. Solmuş kot pantolonun sardığı uzun bacaklar.

Bu adam kimdi? Burada mı yaşıyordu? Bunun bir önemi var mıydı?

Drake mızızlandı ve bu ses, karşımdaki adamın biçimli kışına dikilmiş bakışlarımın lazer ışığını söndürdü.

Benim neyim vardı böyle? *Uyku*. Uykuya ihtiyacım vardı.

Kimse beni adamı dikizlerken yakalamadan, arka koltuktan bebek bezi çantasını almama yetecek kadar duraksadım ve ardından çenemi eğerek peşinden koştum.

Merdivenlerdeki metal, her adımda alçak bir uğultu çıkarıyordu. Eloise dışarı fırladığında adam neredeyse sahanlığa varmıştı.

“Güzel, yardım ediyorsun.” Adama gülümsedi, ardından hepimizi içeri buyur etti. “Knox Eden, Memphis Ward’la tanış. Memphis, bu kardeşim Knox. Burası onun evi.”

Knox çantaları yere bırakıp çenesini kaldırdı. “Merhaba.”

“Merhaba. Bu Drake. Daireni bize kiraladığın için teşekkür ederim.”

“Eminim şehirde başka bir daire boşalacaktır.” Eloise’e ters ters baktı. “Yakında.”

Çatı katındaki gerilim, Doğu Otuz Dördüncü Cadde üzerindeki FDR Drive’dan Beşinci Cadde’ye kadarki trafikten daha yoğundu.

Winslow bal rengi döşemeleri incelerken, Eloise bakışlarını kardeşine dikti.

Bu arada Knox yüzündeki kızgınlığı gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

“Burası kiralık değil mi?” İstenmediğim bir yere gelmek günümün en güzel ânı olacaktı.

“Hayır, değil,” dediği sırada aynı anda Eloise de, “Evet, öyle,” demişti.

“Herhangi bir soruna sebep olmak istemiyorum.” Midem bulandı. “Belki de başka bir yer bulmalıyız.”

Eloise kollarını göğsünde kavuşturmuş, kardeşinin konuşmasını beklerken kaşlarını kaldırmıştı. Korkutucu olamayacak kadar güzeldi; yine de o bakışın altında kalmak istemezdim.

“Peki,” diye homurdandı Knox. “İstedığın kadar kalabilirsin.”

“Emin misin?” Çünkü kulağa yalan söylüyormuş gibi geliyordu. Bir New York sosyetesisi olarak payıma düşen yalanları duymuştum.

“Evet. Çantalarının geri kalanını getireyim.” Knox yanımdan hızla geçerken adaçayı ve sabun kokusu burnuma doldu.

“Özür dilerim.” Eloise ellerini yanaklarına yerleştirdi. “Tamam, dürüst olmam gerek. Sen arayıp şehirde hiç daire olma-

dığını söylediğinde ben de biraz araştırma yaptım. Haklısın. Senin istediğin fiyat aralığında hiçbir yer yok.”

İnledim. Demek beni isteksiz kardeşinin üzerine atmıştı. Bir bağış kampanyasıydım.

Eski Memphis bağışı reddederdi.

Anne Memphis’in... böyle bir lüksü yoktu.

“Rahatsız etmek istemem.”

“Etmiyorsun,” dedi Eloise. “Bana hayır diyebilirdi.”

Neden insanların ona hayır demesinin zor olduğunu hissediyordum? Ya da bunu nadiren bir cevap olarak kabul ettiğini? Ne de olsa ben de buraya bu yüzden gelmiştim.

Bir saat süren Zoom görüşmesinden sonra, daha otel binasını bile görmeden Eloise için çalışma fikrine âşık olmuşum. Sohbetimiz boyunca gülümsemiş ve kahkaha atmıştı. Drake hakkında sorular sormuş, özgeçmişime iltifatlar yağdırmıştı.

Bu işi odaları temizlemeyi arzuladığım için değil, *babamın zıttı* olduğu için kabul etmiştim. Eloise’de soğuk, acımasız ya da kurnaz olan hiçbir şey yoktu. Babam ondan nefret ederdi.

“Bundan emin misin?” diye sordum.

“Kesinlikle. Knox burada insanların olmasına alışık değil. Ama her şey yoluna girecek. Alışacaktır.”

Bu yüzden mi camlarla dolu bir ev inşa etmişti? Burada duvarların mahremiyetine ihtiyacı yoktu. Bulunduğu konum ona gerekli tenhaliği sağlıyordu. Ve ben alanına izinsiz girmiştim.

Kira sözleşmemiz yoktu. Şehirde boş bir yer açılır açılmaz, Knox’un kira kontratımın olmamasını umursayacağından şüpheliydim.

Merdivenleri adımlayarak çıktı, çizmelerinin çıkardığı gümbürtü çatı katında yankılanıyordu. Elinde üç çanta daha taşıyarak içeri girerken vücudu kapı aralığını dolduruyordu.

Onları yere koyarken, “Gerisini ben alırım,” dedim. “Ve sessiz olacağım. Burada olduğumuzu bile anlamayacaksın.”

Drake göğsüme doğru sokulmadan önce bir çığlık atmak için tam da o anı seçti.

Knox merdivenlerden inmeden önce dudakları ince bir çizgi hâlini aldı.

“Eşyalarını yerleştirmene yardım edebilir miyiz?” diye sordu Winslow. “Devriyeye çıkıp hız cezası yazmaktansa burada kalmayı tercih ederim.”

“Hayır, sorun değil. Ben halledebilirim. Fazla bir şey yok.” *Sadece tüm hayatımı çantaların içine sığdırmıştım, o kadar.* “Bugün beni kurtardığınız için teşekkür ederim.”

“Ne zaman istersen.”

“Yarın oryantasyonda görüşüyor muyuz?” diye sordum Eloise’e.

“Elbette ama işe başlamadan önce yerleşmek için bir, iki gün istersen-”

“Hayır.” Başımı salladım. “Direkt başlamak istiyorum.”

Bu yeni hayata balıklama dalmak. Drake yarın kreşe başlayacaktı; her ne kadar onu koca bir gün boyunca bırakmaktan nefret etsem de bekâr bir annenin hayatı böyleydi.

Kreş masrafları gelirimın yüzde otuz birini yutacaktı. Quincy, Montana’nın büyük kasabalarına kıyasla düşük bir yaşam maliyetine sahipti ve bu çatı katını ayda sadece üç yüz dolara kiralamak bozulmuş ekonomimi düzeltmemi sağlayacaktı. Ancak hafta içini para kazanmadan geçirmek bir seçenek değildi. Henüz değil.

New York’ta hayat maddi açıdan daha kolay olabilirdi ama bu, bir hayat olmazdı. Bu bir hapis cezası olurdu.

“Tamam,” dedi Eloise ellerini çırparak. “O zaman yarın görüşürüz. Ne zaman hazır olursan gel.”

“Teşekkür ederim.” Elimini bir kez daha uzattım çünkü elini sıkımsak önemliydi. Bu, babamın bana öğrettiği ve nefret etmediğim birkaç dersten biriydi.

“Burada olmana çok sevindim.”

“Ben de.”

Winslow ve Eloise kapıdan çıkarken el salladılar. Drake’in bir başka iniltisi beni harekete geçirdi ve kanepeye yerleşmeden önce bebek bezi çantasından bir biberon çıkardım. O biberonundaki sütü içerken ben de yeni geçici evimizi inceledim.

Beyaz duvarlar çatıya göre eğimliydi. Zeminle aynı renkte kalın bir ahşap kiriş, alanı boydan boya kaplıyordu. Evin karşı tarafına üç çatı penceresi açılmıştı. Bana Juniper Tepesi ile ötesindeki Indigo Dağı’nın manzarasını sunuyordu. Oyuklar ve yarım duvarlar kat planında farklı bölmeler oluşturuyordu.

Kanepenin karşısındaki kısa bölmenin arkasında, yamalı bir yorganla kaplı yatak vardı. Mutfak, çatı katının bir tarafında, kapının yanında, banyo ise tam karşısındaydı. Alan duş kabini, lavabo ve tuvalet için yeterince büyüktü.

Drake’e ağzındaki boş şişeyi alarak, “Banyoyu lavaboda yapman gerekecek,” dedim.

O güzel kahverengi gözleriyle bana baktı.

“Seni seviyorum.” Bu yolculukta ona bunu yeterince söylememiştim. Sadece ikimizin olduğu pek fazla anınız olmamıştı.

“Bu konuda ne düşünüyorsun?”

Drake gözlerini kırıştırdı.

“Ben de beğendim.”

Gazını çıkardıktan sonra bir bebek battaniyesi alarak onu yere yatırdım, bu arada ben de son birkaç eşyayı getirip bavulları boşaltmak için acele ettim.

Saatler sonra giysilerim yeniden katlanmış ve tek şifonyere yerleştirilmişti. Karyola iskeletinin içindeki çekmeceleri Drake'in kıyafetleri için kullandım. Birkaç palto ve kazak astıktan sonra büyük bavulları, çanta ve sırt çantalarıyla dolu daha küçük bavullarla istiflediğimde küçük dolap dolmuştu.

Son uğradığım benzin istasyonundan markete gitmeye zamanım olmayacağını düşünerek aldığım iki sandviçi, kuru jambonu ve sosisimi yedim, biraz su içip Drake'e mutfak lavabosunda ilk banyosunu yaptırmaya koyuldum.

Onu portatif beşiğine yerleştirmeden önce kollarımda uyuyakaldı. Yeterli enerjiyi topladıktan sonra duş alıp saçlarımı yıkadım ve başımı yastığa koyar koymaz uyuyakaldım.

Ancak oğlum bu günlerde dinlenmeme pek izin vermiyordu. Saat on birden hemen sonra huysuz bir şekilde uyandı. Bir biberon, bir temiz bez ve bir saat geçtikten sonra bile hiçbir uyku belirtisi göstermedi.

"Ah, bebeğim. Lütfen." Temiz ve serin havanın onu sakinleştireceğini umarak açık pencerelerin önünden geçip çatı katında volta attım.

Ama Drake'in sakinleşmek gibi bir niyeti yoktu. Çoğu gece yaptığı gibi ağladı, ağladı ve ağladı. Kıvranıyordu çünkü rahat değildi.

Ben de yürüdüm, yürüdüm, her adımında zıplayıp sallandım.

Bir pencerenin önünden geçerken Knox'un evinin ışığı yandı. Bir vücut parıltısı gözüme çarptı ve ayaklarımı durdurdu.

"Vay canına."

Knox gömleksizdi ve üzerinde sadece bir parça siyah baksır vardı. Sıkı kalçalarını kavırıyordu. Bel bantı kalçalarındaki V'ye yapışıyordu.

Komşum, ev sahibim sadece kaslı olarak nitelendirilemezdi, göze hoş gelen bir vücudu vardı. Yakışıklı yüzüyle mükemmel bir uyum içinde şarkı söyleyen, sert kaslardan oluşan bir senfoniydi.

Yolundan sapmayı göze alamayan bir kadının penceresinde duran saf bir baştan çıkarıcıydı.

Ama bir bakışın ne zararı olabilirdi ki?

Görüş açısından uzak kalarak açık pencere pervazının yanında durdum ve koyu renk saçlarının uçlarını kurulamak için havluyu kaldırırken bir bakış daha attım.

“Bugünle ilgili her şey kötü-değildi, değil mi?” diye sordum Drake’e, Knox yatak odasından çıkarken. “En azından harika bir manzaramız var.”

2. Bölüm

Knox

Elimde bıçak, taze sebzelerin ve pişmiş ekmeğin kokuları havada uçuşurken, mutfağımda durmaktan daha çok tercih ettiğim bir yer yoktu.

Eloise mutfağı restorana bağlayan döner kapıdan içeri girdi. “Ve mutfak da tam şurada.”

Düzelتيyorum. Mutfağımda tek başıma durmaktan daha çok tercih edeceğim bir yer yoktu.

“Harika değil mi?” diye sordu omzunun üzerinden.

Memphis, Eloise’in arkasından çıkınca bir an duraksadım. Dümdüz sarı saçları omuzlarının üzerinde zarifçe sarkıyordu. Parlak ışıklar, kahverengi gözlerindeki karamel benekleri ortaya çıkarmıştı. Yanakları kızarmıştı ve yumuşak dudakları soluk bir pembeye boyanmıştı.

Lanet olsun.

Başım beladaydı.

Bu dün tanıştığım kadındı ama çatı katına taşınan yıpranmış, bitkin insandan çok daha farklıydı. Memphis çarpıcıydı.

Gözlerinin altındaki mavi halkalara rağmen dün de aynı şeyi düşünmüştüm. Ama bugün güzelliği dikkatimi dağıtıyordu. *Bela.*

Belaya ayıracak vaktim yoktu.

Özellikle de yeni *kiracım* söz konusu olduğunda.

Elimdeki işe odaklandığım ve bu davetsiz misafiri görmezden geldiğim için bıçağımı bir miktar kişnişin üzerinden geçirirken, elim daha hızlı hareket etti.

“Eğer dinlenme odasındaki buzdolabı doluysa, öğle yemeğini burada saklayabilirsin,” dedi Eloise, gömme dolabı işaret ederek.

Bir dakika. Ne? Bıçak avucumdan düştü, neredeyse bir parmağıma çarpıyordu. Kimse öğle yemeğini burada tutmazdı. Garsonlarım bile. Kabul ediyorum, nadiren yemek getirmek zorunda kalırlardı; çünkü genellikle onlara yemek pişiren ben olurdum. Yine de o girişe girmek yasaktı.

Eloise yasak olduğunu biliyordu. Ancak benim harika sinir bozucu kız kardeşim, Memphis’i hayatımın her alanına sokmaya niyetli görünüyordu. *Evim yetmezmiş gibi şimdi de mutfağıma mı?*

“Tamam.” Memphis başını salladı. Odayı taradı, mekânın ortasındaki paslanmaz çelik hazırlık masasında durduğum yer dışında her yere baktı.

Bir duvar boyunca uzanan gazlı ocağı, sonra da arkasındaki endüstriyel bulaşık makinesini inceledi. Duvarlarda temiz seramik tabaklar ve kahve fincanlarıyla dolu raflar vardı. Karo döşeli zemini, baharat sıralarını, tencere ve tavalarla tıka basa dolu rafları inceledi.

“İşte buz makinesi.” Eloise soğutucuya doğru yürüdü ve kapağı kaldırdı. “Keyfine bak.”

“Pekâlâ.” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken Memphis’in sesi mırıltıdan öteye geçmiyordu. Dün sessiz olacağına söz vermişti. Sanırım otelde de bu sözünü tutmaya niyetliydi.

Eloise’e baktım, çenemi kapıya doğru salladım. Tur bitmişti. Burası bir mutfaktı. Parlak ışıkları ve parlak araç gereçleri olan ticari bir mutfak. Ve ben meşguldüm. Bu, benim nefes almak ve düşünmek için yalnız kaldığım zamandı.

Gelgelelim, Eloise ipucunu yakalayıp gitti mi?

Tabii ki gitmedi. Masamın karşısındaki yeri kaptı ve yaslandı. *Ne sikime yaslanıyordu ki?*

Dişlerimi birbirine kenetleyerek bıçağımı elime aldım, sapını parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar kavradım. Normalde Eloise’e defolup gitmesini söylerdim ama şu anda kibarlık yapıyordum. Hem de çok fazla.

Memphis’in garajımın üstündeki çatı katında kalmasına izin vermemin nedeni de bu *kibarlıktı*. Kız kardeşim, benden bir iyilik istemişti ve şu anda hepsini yerine getiriyordum. Yakında zor bir konuşma yapacaktık. Korktuğum ve kaçındığım bir konuşma. İlişkimizi değiştirecek bir konuşma.

O zamana kadar mutfağımı işgal etmesine ve en yeni çalışanının evimde kalmasına izin verecektim.

“İşte otel bu,” dedi Eloise, Memphis’e.

“Çok güzel,” dedi Memphis. “Gerçekten.”

Eloise parmağıyla odayı gösterdi. “Knox geçen kış mutfağı ve restoranı yeniledi. Bizimkiler de etkinlikler için yandaki binayı o zaman aldılar.”

“Ah.” Memphis başını salladı, hâlâ benden başka her yere bakıyordu.

Bıçağımın altındaki kişnişin çıtırtısı sessizliği doldurdu.

Eloise Oteli'nin asıl sahibi ailemdi ama restoran ve mutfak benimdi. Binanın kendisini ayrı bir gayrimenkul olarak şirkette dönüştürmüştük, hisseler ikimiz arasında eşit olarak bölünmüştü.

Başlangıçta burası basit bir balo salonuna bağlı, küçük bir endüstriyel mutfaktı. Burayı düğünler ve etkinlikler için kiralamışlardı ama ben, yıllar önce San Francisco'dan eve taşındığımda odayı masalarla doldurmuştum. Bir süre restoran olarak iş görmüştü ama tarzı ve akışı yoktu. Annem ve babama burayı gerçek bir restorana dönüştürmek istediğimi söylediğimde, otelin alanını genişletmek ve yandaki binayı almak için hemen harekete geçmişlerdi.

Tahminlerimize göre, ek bina önümüzdeki beş yıl içinde maliyetini karşılayacaktı. Restorandaki trafiğin kesilmediğini göz önünde bulundurursak, benim tadilatım da üç yıl içinde kendini amorti edecekti. Şehirdeki tek lüks restorana sahip olduğumu düşünürsek, bu sektörü mutlu bir şekilde köşeye sıkıştırmıştım.

“Bir dakikalığına dışarı çıkmamın sakıncası var mı?” diye sordu Memphis, Eloise'e. “Drake'in kreşini arayıp kontrol etmek istiyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için.”

“Elbette.” Eloise doğruldu, ona kapıya kadar eşlik etti ve sonunda beni rahat bıraktı.

Kişnişi bir kenara bırakarak bir avuç domates almak için dolaba ilerledim. Sonra beyaz şef önlüğümün henüz lekelenmemiş kollarını sıvayıp doğramaya devam ettim.

Bu oteli işletebilir miydim? Peki istiyor muydum? Ufukta değişim görünüyordu. Verilecek kararlar vardı ve ben hepsinden korkuyordum.

Tadilatların ötesinde, geçen yıl burada çok şey değişmişti. En çok da ailemin tutumu. Ailemizin çiftliğinin yanı sıra, Eloise Oteli onların en çok zaman harcadıkları işletmeydi. Otelin nabzını tutma arzuları giderek azalıyordu. Hızla.

Babam, çiftlik işlerinden çekilip kontrolü abim Griffin'e bıraktığından beri annemle ikisi, geri kalan iş girişimlerini biz diğer çocuklarına devretmek için acele ediyor gibiydiler.

Bir de babam çok korkuyordu. Briggs Amca'nın bunaması ilerledikçe, babam sıradakinin kendisi olacağına inanmıştı. *Zihni hâlâ tazeyken* mirasını düzenlemek istiyordu.

Griffin, Eden çiftliğini hep sevmişti. Toprak onun ruhunun bir parçasıydı. Belki de bu yüzden geri kalanımız çiftlik işine ilgi duymamıştık. Çünkü Griffin en büyüğümüzdü ve bu tutku-ya ilk sahip çıkan oydu. Ya da bu tutku, belki de onun kanının bir parçasıydı. Ailemiz nesiller boyu hayvancılıkla uğraşmıştı ve Griffin'e de hepimizin anlayabileceğinin ötesinde bir zevk miras kalmıştı.

Annem her zaman babamın çiftlik sevgisini Griffin'e, kendisinin de yemek yapma sevgisini kız kardeşim Lyla ve bana aktardığını söylüyordu.

Benim hayalim her zaman bir restoran işletmek olmuştu. Lyla'nınki de öyleydi ama o küçük bir yeri tercih ediyordu ve Eden Cafe'sinin sahibi olmak tam ona göre idi.

Talia, aile şirketlerinin hiçbirine ilgi duymamıştı, bu yüzden kendisine miras kalan beynini tıp fakültesine gitmek için kullandı.

Mateo hâlâ gençti. Yirmi üç yaşındaydı ve ne yapmak istediğine henüz karar vermemişti. Griffin için çiftlikte çalışıyordu. Eloise için her hafta birkaç vardiya çalışıyor, resepsiyonda personel eksikliği olduğunda –ki bu sık sık oluyordu– onun yerine bakıyordu.

Eloise, Eloise Oteli'ni ve otelin müdürü olarak çalışmayı seviyordu.

Kız kardeşim bu otele hayat veren kişiydi. Benim yemek yapmayı sevdiğim gibi o da burayı severdi. Griffin'in çiftçiliği sevdiği gibi. Ama ailem oteli devralması için onunla konuşmamıştı.

Onun yerine bana gelmişlerdi.

Sebepleri sağlamdı. Ben otuz yaşındaydım. Eloise yirmi beş yaşındaydı. İş yönetimi konusunda daha deneyimliydim ve banka hesabımda daha fazla para vardı. Eloise'in, bu oteli çok sevmesine rağmen, yumuşak ve nazik bir kalbi vardı.

Annemle babamın kötü bir davadan yeni çıkmış olmalarının nedeni de buydu.

Memphis'i işe almasının nedeni de yumuşak kalbiydi.

Bu ve çaresizlik.

Glacier Ulusal Parkı'na yakınlığımız, dünyanın dört bir yanından insanları Quincy'ye getiriyordu. Turistler Montana'nın bu bölgesine akın ediyordu. Eloise Oteli'nin kasabamızın en iyi oteli olduğu düşünülürse, yaz aylarında tamamen doluyduk.

Kat hizmetleri departmanındaki personel değişimi sürekliydi ve yakın zamanda iki çalışanımız masa başı işleri için ayrılmışlardı. Pozisyonları altı haftadır boştu.

Eloise odaları temizlemeye başlamıştı. Mateo da öyle. Annem de öyle. Tatil telaşı hızla yaklaşırken, personel eksikliğini göze alamazdık. Memphis işe başvurup Quincy'ye taşınmayı için kabul ettiğinde Eloise çok sevinmişti.

Memphis sadece yetenekli bir insan bedeninden ibaret değildi –ki söz konusu beden seksi ve kıvrımlıydı– aynı zamanda temizlik işi için gereğinden fazla nitelikliydi, Eloise ilk başta onun başvurusunun bir şaka olduğunu düşünmüştü. Sanal mülakattan sonra Eloise bunun gerçekten bir hayalin gerçekleşmesi olduğunu söylemişti.

Kız kardeşim adına sevinmiştim çünkü sağlam personeller bulmak zordu. Bu mutluluk sadece bir hafta sonra, Eloise kapıma gelip Memphis'in çatı katında yaşamasına izin vermem için yalvarana kadar sürmüştü.

Yalnız yaşamayı tercih ederdim. Boş bir eve gitmeyi tercih ederdim. Huzuru ve sessizliği severdim.

Memphis ve bebeği çatı katındayken bunların hiçbiri olmayacaktı. Çocuk dün gece saatlerce ağlamıştı, o kadar yüksek sesle ağlamıştı ki garajla aramızdaki mesafeden bile duymuştum.

Evimi çiftlikteki bir arsaya değil de Juniper Tepesi'ne inşa etmemin bir nedeni vardı. *Mesafe*. Ailem ziyarete gelebilir ve çok içtikleri için geceyi burada geçirmeleri gerekirse, çatı katında kalabilirlerdi. Asfalt yoktu. Trafik yoktu. Komşular yoktu.

Benim sığınağımdı.

Bugüne dek.

"Bu geçici," dedim kendime bininci kez.

Restorana açılan sallanan kapı açıldı ve Eloise yüzünde geniş bir gülümsemeyle bir kez daha içeri girdi.

Memphis'i aramak için omzunun arkasından baktım ama Eloise yalnızdı. "N'aber? Ne yapıyorsun?" Etrafımda dönüyordu.

"Pico de gallo." Çok büyük bir menüm yoktu ama yerlilere ve otel misafirlerine çeşitlilik sunmaya yetiyordu. Her hafta sonu, akşam yemeği menüsünde özel bir yemek yer alıyordu. Ancak kahvaltı ve öğle yemeği çoğunlukla standarttı.

"Nefis. Memphis'e bir tabak taco yapar mısın?"

Elimdeki bıçak dondu. "Ne?"

"Ya da elinde başka ne varsa. Bu sabah yanında hiçbir şey getirmediğini fark ettim."

Duvardaki saat on buçuğu gösteriyordu. İki garson kız ye-

mek salonunda çatal bıçak takımlarını bez peçetelere sarıyor, tuzluk ve biberlikleri yeniden dolduruyorlardı. Pazartesi günleri genelde yoğun olmazdı fakat sessiz de olmazdı.

Bugünlerde sessizlik diye bir şey yoktu.

Görünüşe göre kendi evimde ya da mutfağında bile.

“Diğer kat görevlilerine öğle yemeği hazırlamıyorum.”

“Knox, lütfen. Buraya yeni geldi. Markete gitmeye bile fırsat bulamadığını düşünüyorum.”

“O zaman erken çıkmasına izin ver. Bugün temizlik yapmasına gerek yok.”

“Hayır, yapmamız gereken evrak işleri var, oryantasyon videoları... Saatlerinin fazla olmasını isteyeceği izlenimine kapıldım. Kreş pahalı. Lütfen?”

İçimi çektim. *Lütfen*. Eloise, bu tek kelimeyi bir savaşçının kılıcını kullandığı gibi kullandı. Ve ben *nazik* davranıyordum. “Peki.”

“Teşekkür ederim.” Kesme tahtasından bir domates parçası kapıp ağzına attı.

“Onun hikâyesi ne?”

“Ne demek istiyorsun?”

“O bebek Hudson’la aynı yaşta.” Yeğenimiz iki aylıktı ve Winslow, arada bir mesaiye kalsa da hâlâ doğum iznindeydi. “Tam zamanlı kreşe giden bir çocuk için çok küçük değil mi?”

“O çalışan, bekâr bir anne, Knox. Herkesin doğum izni gibi bir lüksü yok.”

“Anlıyorum ama... çocuğun babasına ne olmuş? Neden New York’tan Montana’ya kadar taşındı?” Ve o yolculuğu neden tek başına yapmıştı? Bu güvenli bir yolculuk değildi, özellikle de bir bebekle. Yardım almalıydı. Eğitimli, göz kamaştırıcı bir kadının nasıl olmuştu da tek başına, bir bebekle ülkeyi baştan başa

kat etmişti? Üstelik tüm eşyalarını bir Volvo'ya doldurmuş gibi görünüyordu.

“Bilmiyorum çünkü bu beni ilgilendirmez. Memphis bu konuda konuşmak isterse konuşur.” Eloise gözlerini kıpmıştı. “Neden soruyorsun? Genelde meraklı olan benimdir. Sen değil.”

“Benim evimde yaşıyor.”

“Seni uykunda öldüreceğinden mi korkuyorsun?” Eloise tahtadan bir domates daha çalarak benimle alay etti.

“Mülkümde kimin olduğunu bilmek istiyorum.”

“Özel hayatı kendisine ait olan yeni çalışanım. Ve Quincy’de yeni bir anne. Bu yüzden ona öğle yemeği hazırlayacaksın. Çünkü haftalardır kimsenin ona yemek hazırlamadığını tahmin ediyorum. Fast food sayılmaz.”

Kaşlarımı çattım. Bir karıştırma kabı, bir soğan ve bir misket limonu alarak mutfığa doğru yürüdüm.

Eloise bir kez daha bir çalışana bağlanmaya başlamıştı. Davadan sonra hem annem hem de babam, onu profesyonel sınırlarını koruması konusunda uyarmışlardı. Ama Memphis’e bakacak olursak, Eloise sınırları çoktan aşmıştı.

Yabancı bir kadın ve çocuğunun mülküme taşınmasına izin vermeyi kabul ettiğim gün ben de öyle yapmıştım.

Eloise saati kontrol etti. “Günün geri kalanında resepsiyonda olacağım. Memphis personel salonunda evrak işleriyle uğraşacak, sonra da oryantasyon videolarını izleyecek. Öğle yemeği için onu saat kaçta buraya göndereyim?”

“On bir.” Memphis öğle yemeği telaşı başlamadan önce bizimle yiyebilirdi. “Onun hikâyesi hakkında daha fazla bilgi edinmelisin.”

“Madem bu kadar merak ediyorsun, yemeğe geldiğinde sorarsın.” Eloise zafer kazanmış gülümsemesini takındı ve gözden kayboldu.

Lanet olsun. Kız kardeşimi severdim ama o kocaman yüreğinin yanı sıra saftı da. Üniversite için ayrıldığı dört yıl dışında sadece Quincy’de yaşamıştı. Bu topluluk onu seviyordu. İnsanların ne kadar sinsi ve korkunç olabileceğinin farkında değildi.

Memphis endişe verici bir şey yapmamıştı. Henüz yapmamıştı. Ama hikayesi hakkında bu kadar az şey bilmemiz hoşuma gitmemişti. Cevaplanmamış çok fazla soru vardı.

Endişelerimi bir kenara itip sabah beşten beri yaptığım hazırlıklara odaklandım. Günlerim erken başlar, restoranı saat yedide otel misafirleri için açmadan önce çalışırdım. Bu sabah bir avuç omlet ve çırpılmış yumurta yaptıktan sonra bu akşamın yemekleri için hazırlanıyordum. Bu akşam, yemeği yardımcı şefim Roxanne pişirecekti, böylece ben de bir akşam izin yapabilecektim.

Dakikalar çok hızlı geçti. Kapı açıldığında saate baktım ve saatin tam on bir olduğunu gördüm.

“Merhaba,” dedi Memphis belirsiz bir gülümsemeyle.

Gerçek bir gülümsemeyle, beladan daha fazlası olurdu. Arında yıkım bırakan bir kasırga olurdu.

“Şey... Eloise öğle yemeğine gelebileceğimle ilgili bir şeyler söyledi.”

“Evet.” Masanın karşı tarafında birkaç taburenin bulunduğu yeri başımla işaret ettim. “Otursana.”

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Gerçekten. Eminim meşgulsünüzdür ve ben de rahatsız etmek istemem.”

Ben daha cevap veremeden, Eloise arkasında aşçım Skip'le birlikte kapıdan içeri daldı. "Rahatsız etmiyorsun."

"Selam, Knox." Skip, Memphis'e baktı, adımları karışmaya başlamıştı.

Memphis'in güzelliği başını iki kez çevirmesine neden olmuştu.

"Öğle yemeği hazırlıyoruz." Skip'e önlük giymesini işaret ettim.

Tanışma faslı bekleyebilirdi. Şu anda tek istediğim yemeği yapıp Eloise ve Memphis'i yollamaktı, böylece Memphis'in çikolata rengi gözleri her hareketimi izlemeden konsantre olabilirdim.

Peki, Skip askıdan bir önlük aldı mı? Hayır. Çünkü görünüşe göre bugün kimse beni dinlemiyordu.

"Ben Skip." Elini uzattı.

"Memphis."

"Güzel bir kadın için güzel bir isim. Öğle yemeğinde size ne ikram edebilirim?" Yüzünde aptal bir sırıtışla elini gereken-den daha uzun süre tuttu.

"Taco," diye tersledim, bir paket tortilla almak için masanın etrafından dolanırken. "Taco yiyeceğiz. Demek istediğim sen elini bırakıp işinin başına dönebilirsen yiyeceğiz."

"Boş ver onu." Skip gülse de kızın elini bırakarak bir önlük takmaya gitti. *Sonunda*. Ellerini yıkamak için lavaboya gitmeden önce kırılaşan saçlarını yüzünden uzaklaştırarak bağladı. Sabunu köpürttüğü süre boyunca Memphis'e baktı.

"Skip," diye bağırdım.

"Ne?" Ne yaptığını çok iyi bildiği için sırıtıyordu.

Skip beş yıl önce buraya taşındığımdan beri mutfağında çalışıyordu. İlk kez onu kovmak istemiştim.

“Knox restoranın sahibi,” dedi Eloise hem ona hem de Memphis’e birer bardak su getirirken. “Otelin sahibi de ailem. Ne kadar yoğun olduğumuza bağlı olarak, oda servisi siparişlerine yardım etmeni istediğimiz zamanlar olabilir. Burada *herkes iş başına* tarzı bir yaklaşım var.”

“İhtiyaç duyulan her konuda yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Bar servisi de yapıyor musunuz? Yoksa sadece oda içi buzdolapları mı var?” diye sordu Memphis.

Eloise, “Bar servisi nedir?” diye sordu.

“Bu henüz yeni popüler olan bir şey. Büyük şehirlerdeki çoğu lüks otel, odalara Bloody Mary arabaları gibi ya da otelin barına çağrı üzerine servis gibi bir bar hizmeti sunuyor.”

Eloise’in yüzü ışıldadı.

Kahretsin. “Bar servisi yok.” Bu fikir daha fazla dallanıp budaklanmadan devam ettim. “Burada tam teşekküllü bir barımız yok. Sadece bira ve şarap servis ediyorum. İkisi de restoranın menüsünden farklı olan oda servisi menüsünde yer alıyor.”

“Anladım.” Memphis suyundan bir yudum aldı. Ben tabakları hazırlamaya başlarken bakışları ellerime kaydı.

Skip, marine ettiğim karidesleri ızgarada kısa sürede pişirdi.

Tabağına altı tane koyarken Memphis’in gözleri büyüdü, sanki bu uzun zamandır yediği ilk gerçek yemekmiş gibi. “Peki, Polis Şefi Eden ailenizde nasıl bir yere sahip?”

“En büyük kardeşimiz Griffin’le evli,” diye açıkladı Eloise. “Altı kardeşiz. Ya sen? Erkek ya da kız kardeşin var mı?”

“Bir kız, bir erkek kardeşim var.”

“Belki ziyarete gelirler. Çalışanlara yüzde on indirim yapıyoruz.”

Memphis başını salladı, bakışları masaya kaydı. “Biz, şey... yakın değiliz.”

Bu, kardeşlerinden en azından birinin neden onunla Montana'ya gelmediğini açıklıyordu. Kardeşlerim beni deli ederdi ama onlarsız bir hayat düşünemezdim. Peki ya ailesi? Memphis başka bir şey söylemedi ve normalde çok meraklı olduğuna güvendiğim Eloise de sormadı.

Ellerim otomatik olarak iki tabağı birleştirmek için hareket etti ve hazır olduklarında onları masaya doğru kaydurdım.

“Teşekkür ederim.” Memphis tabağı yaklaştırdı, bir ısırık almadan önce tacoyu dikkatle katladı.

Bazı şefler insanların yemeklerini yemesini izlemekten hoşlanmazdı. İlkel tepkilerden korkarlardı. Ben onlardan değildim. O ilk ısırığı seyretmeye bayılırdım. Aşçılık okulundaki ilk günlerimde hem iyi hem de kötü ifadelerden birçok şey öğrenmiştim.

Ama başka tarafa bakmalıyım.

Memphis inledi. Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

Başka biri olsa, kendi sırtımı sıvazlar ve ifadesini *bu işi iyi yapıyorum* olarak kabul ederdim.

Gelgelelim, Memphis'le birlikte kalbim güm güm atıyor ve kasıklarına kan hücum ediyordu. Onu yemek yerken izlemek erotikti. Bende böyle bir etkiyi daha önce sadece bir kadın sağlamıştı. O da beni acımasızca mahvetmişti.

Bela. Lanet olası bela. Memphis'in mutfağımdan ve çok geçmeden de çatı katımdan çıkmasını istiyordum.

“Bu harika,” dedi.

“Sadece taco,” diye homurdandım, diğer tabaklara odaklanarak. İltifat etmesini istemiyordum. Yemekten nefret etmesini tercih ederdim.

“Knox bu işin ustası,” dedi Eloise kendi ısırığını alırken.

“Biri benim için yemek pişirmeyeli uzun zaman oldu.” Memphis taze piko* sosundan bir kaşık alıp bir sonraki ısırtığını hazırladı. “Ronald McDonald**’ı saymazsak tabii.”

Eloise’in ağzı konuşamayacak kadar doluydu ama bunun bir önemi yoktu. *Sana söylemiştim* ifadesi yüzünden okunuyordu. Telefonu çaldı ve yutkunurken bir iniltiyi bastırarak telefonu masadan aldı. “Buna bakmam gerek. İşin bitince gelip beni bul,” dedi Memphis’e, tabağını alıp odadan dışarı fırlamadan önce.

Arka sokağın kapı zili çaldı. Yemek tedarikçimiz her pazartesi gelirdi. Üç saat erken geldiği için Tanrı’ya şükrettim. Mutfaktan kaçmak için mükemmel bir bahaneydi; ama ben harekete geçmeden Skip ocağı kapattı ve önlüğünü çıkardı. “Ben getiririm. Sen yemeğini ye.”

“Teşekkürler,” dedim dişlerimi sıkarak.

Tabağını Memphlis’in yanındaki tabureye götürmedim. Hazırlık masasının yanında durup bir tacoyu mideme indirdim. Çiğneme seslerimiz Skip’in teslimat şoförüyle sohbet ederken çıkardığı kısık sese karışıyordu.

Sonra bir telefon çaldı.

Memphis yemeğini bıraktı ve cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı kaşlarını çatarak baktıktan sonra aramayı sessize aldı. İki saniye geçmeden tekrar çaldı. Onu da reddetti. “Özür dilerim.”

“Açman gerekiyor mu?”

“Hayır, sorun değil.” Ama yüzündeki gerginlik sorun olduğunu söylüyordu. Yemeğine de bir daha dokunmadı. Ne boklar dönüyordu? “Öğle yemeği için teşekkürler. Çok lezzetliydi.”

* Meksika mutfağında yaygın olarak kullanılan bir sos türü. –çn.

** Ronald McDonald: McDonald’s restoran zincirinin maskotu için kullanılan palyaçonun adıdır. –çn.

Tabağını toplamak için ayağa kalktığında elimi salladım. “Bırak kalsın.”

“Ah, tamam.” Ellerini gri pantolonuna sildi. Siyah kazağı omuzlarından düşüyordu, sanki bir zamanlar üzerine tam oluyordu ama şimdi çok bollaşmıştı. Sonra elinde telefonuyla mutfaktan aceleyle çıkıp gitti.

Skip elinde bir kutuyla koridordan gelip kutuyu masanın üzerine bıraktı. Teslimatçı da taşıma aracıyla arkasından geldi.

Teslimat için imza attıktan sonra ürünlerimi dolaba yerleştirmeye başladım.

“Peki kimdi o?” diye sordu Skip. “Yeni resepsiyon görevlisi mi?”

“Kat görevlisi.”

Sırıttı. “Çok güzel bir kız. İlgileniyor musun?”

“Hayır,” diye yalan söyledim ve bir elma alıp başparmağı-mı gergin, mumu andıran kabuğunda gezdirdim. “Öğle yemeği telaşı sona erdiğinde, akşam yemeği menüsündeki tatlı için bir-iki elmalı turta yapalım.”

Başka bir hayatta, başka bir dünyada Memphis gibi bir kadının peşinden koşardım. Ama son beş yılımı gerçek hayatta geçirmiştım.

O bir otel çalışanıydı. Geçici kiracımdı. Daha fazlası değil. Memphis Ward beni hiç ilgilendirmezdi.

3. Bölüm

Memphis

Çatı katında volta atarken mikrodalga fırının saatindeki rakamlar benimle alay ediyordu. Her dönüşte yeşil parıltı gözüme çarpıyor ve umutsuz bir şekilde iç çekmeme neden oluyordu.

Üç on dokuz.

Drake saat birden beri ağlıyordu.

Ben de ikiden beri ağlıyordum.

“Bebeğim.” Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.
“Neye ihtiyacın olduğunu anlayamıyorum.”

Yüzü kızarmış ve burnu kıvrılmış bir hâlde feryat ediyordu.
En az benim hissettiğim kadar mutsuz görünüyordu.

Onu biberonla besledim. Bezini değiştirdim. Kundakladım.
Kundağını açtım. Kollarımda salladım. Omzuma yasladım.

Hiçbiri işe yaramamıştı. Yaptığım hiçbir şey ağlamasını durdurmuyordu.

Yaptığım hiçbir şey doğru değildi.

Bütün yeni anneler böyle çaresiz mi hissediyordu?

“Şşş. Şşş. Şşş.” Açık bir pencereye doğru yürüdüm, biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. “Sorun yok. Her şey yoluna girecek.”

New York’tan ayrılmadan önce, çocuk doktoru bana kolik’in* genellikle altı haftalıkken zirve yaptığını ve sonra azalmaya başladığını söylemişti. Ama Drake’inki daha da kötüleşiyor gibiydi.

Bacakları sertleşmişti. Gözlerini sıkıca kapatmıştı. Sanki dünyada yanında olmak istediği son insan benmişim gibi kıvranıyordu.

Çenem titrerken, “Sorun yok,” diye fısıldadım. Bu geçecekti. Eninde sonunda geçecekti. Bana bebekken nasıl eziyet ettiğini, dibe vurduğumu asla bilemeyecekti. Anne olmanın ne kadar zor olduğunu asla bilemeyecekti.

Sadece onu sevdiğimi bilecekti.

“Seni seviyorum, bebeğim.” Alnından öptüm ve gözlerimi kapattım.

Tanrım, çok yorgundum. Çok huysuz olduğu için emzirmeyi bırakmıştım. Belki de bu bir hataydı. Yardımcı olması gereken pahalı, hassas mama sadece banka hesabımı boşaltmıştı.

Ayaklarım ağrıyordu. Kollarım ağrıyordu. Sırtım ağrıyordu. Kalbim ağrıyordu.

Belki de boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Belki de bu taşınma korkunç bir fikirdi. Ama alternatifi...

Başka bir alternatif yoktu. Buraya geleli daha bir hafta bile olmadığı için buna hata demeye hazır değildim. Henüz değil.

Vazgeçme.

“Bir gün daha, değil mi? Bir gün daha dayanırız, sonra da tüm hafta sonu dinleniriz.”

* Yeni doğan bebeklerde görülen aşırı kasılma, huzursuzluk, ağlama nöbeti. Gaz sancısı. -çn.

Yarın –ya da bugün– otele gitmeden önce savurganlık yapıp kendime üç-shot latte alacaktım. Kafein cuma gününü atlatmamı sağlayacaktı. Ve bu hafta sonu yeniden şarj olacaktık.

Sadece bir gün daha hayatta kalmam gerekiyordu.

Eloise Otelî'ndeki ilk dört günüm hızla geçip gitmişti. Pazartesi gününü evrak işleri ve oryantasyonla geçirmiştım. Salı günü temizliğe başladım. Ovalama, toz alma, süpürme ve yatak yapma ile geçen üç günün ardından vücudumdaki her kas ağrıyordu. Varlığından bile haberdar olmadığım kaslar çığlık atıyordu.

Yine de iyi bir hafta geçirmiştım. Kabul ediyorum, iyi bir gün geçirmek o kadar da zor değildi ama perşembe ya da bu durumda cumaya kadar dayanabilmiştık ve bu bir kazançtı.

Drake kreşte bir *melek* gibiydi. Her akşam onu aldığımda, kendimi okuldan atıldığını duymaya hazırlıyordum ama Drake bu nöbetlerini geceye saklıyor gibiydi. Ağladığını duyabilecek tek kişinin ben olduğum karanlık saatlere.

Son gözyaşlarımı da kurularak pencereden uzaklaştım ve volta atmaya devam ettim. Hareket hâlindeyken ağlaması o kadar da yüksek sesliymiş gibi gelmiyordu.

“Şşş.” Onu usulca zıplattım, bir kolumla kucaklarken diğer elimle karnını ovuyordum. Belki de gazı vardı. Saat sekizde beşiğine yatırmadan önce damla vermeyi denemiştım. *Daha fazla mı vermeliydim?*

Annelik, son iki ayda öğrendiğim üzere, kendini sorgulama ritüelinden başka bir şey değildi.

Esnedim ve uzun bir nefes aldım. Ağlamak için enerjim kalmamıştı. Gecenin geri kalanında bu meşaleyi oğlumun taşımasına izin verecektim.

“Emziğini tekrar denemek ister misin?” Emziği bıraktığım

mutfak tezgâhına doğru yürürken sordum. Saat iki buçuk civarında denemiştim. Tükürmüştü.

“Al bakalım, bebeğim.” Almasını umarak plastiği ağzında gezdirdim. Bir saniye emdi ve o saniye boyunca çatı katı o kadar sessizdi ki kendi düşüncelerimi bile duyabiliyordum. Sonra emzik yere düştü ve eğer bebekler konuşabilseydi, o plastik meme ucu taktığını kıcıma sokmamı söylerdi.

Ağlamalarının kesik kesik bir ritmi vardı ve her nefes almak istediğinde bir duraksama oluyordu.

“Ah, bebeğim.” Gözlerim doldu. Anlaşılan gözyaşlarım hiç de kaybolmamıştı. “Neyi yanlış yapıyorum?”

Drake’in gürültüsünü kesen bir vuruş kapıyı salladı.

Bir çığlık attım. *Kahretsin*. Dışarıdan gelen ışık daha parlaktı. Drake’e o kadar odaklanmışım ki Knox’un yatak odasının ışığının yandığını fark etmemiştim. Tek elimle yüzümü kurulamak için elimden geleni yaptıktan sonra kapıya koştum ve küçük, kare şeklindeki pencereden Knox’u gördüm.

Hiç mutlu görünmüyordu.

Sürgüyü çevirerek kapıyı hızla açtım. “Özür dilerim. Çok özür dilerim. Havasız olduğu için biraz hava alsın diye pencereleri açtım ve onu duyabileceğinizi hiç düşünmedim.”

Knox’un siyah saçları dağınıktı. Gri tişörtü, heykel gibi kollarını ortaya çıkarmıştı. Ay ışığında, dövmelemin siyah mürekkebi bronz teniyle neredeyse görünmez bir şekilde karışıyordu. Giydiği eşofman altı düşük belde ve belinden sarkarak, çıplak ayaklarına kadar iniyordu.

Çakıllı garaj yolunu ayakkabısız geçmişti.

Yutkundum. Ya gerçekten acı eşiği yüksekti ya da kızgındı. Çenesindeki gerginliğe bakılırsa, muhtemelen söz konusu olan ikincisiydi.

“Özür dilerim.” Drake’e baktım ve durmasını diledim. *Lütfen dur. Sadece beş dakika. Sonra şafağa kadar çığlık atabilirsin. Sadece beş dakika dur.*

“Hasta mı?” Knox ellerini kalçalarında yumruk yaptı.

“Koliği var.”

Knox’un geniş göğsü uzun bir nefes alırken yükseldi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce bir elini sakallı çenesinde gezdirdi. Tanrım, ne kadar çok kası vardı. Çatılmış kaşları çekiciliğini daha da artırıyordu.

Eski Memphis, Knox etraftayken her zaman ortaya çıkıp yaramazlık yapmak isterdi. Ensesinde kıvrılan uzun saç tellerini çekiştirmek isterdi.

Lütfen dur. Bu Drake için değil, benim içindi. Knox’la ilgili fanteziler kurmak için daha sonra, mesela Drake on sekiz yaşına gelip üniversiteye gittiğinde zamanım olacaktı. Bu zihinsel görüntüyü çocuğumun çığlık atmadığı, benim de ağlamadığım bir zamana saklayacaktım. İki saatten fazla deliksiz uyuduğum bir zamana.

“Hep ağlar mı?” Knox sordu.

“Evet.” Gerçek, yalan söylemek kadar iç karartıcıydı. “Pencerelerimi kapatacağım.”

Knox bakışlarını oğluma çevirdi ve yüzünde beliren acı ifadesi arabama atlayıp uzaklara, çok uzaklara gitme isteği uyandırdı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Knox’a. Drake’e.

Bir başka iç karartıcı gerçek. Bu, özür sunabileceğim tek şeydi.

Knox merdivenlerden inerken başka bir şey söylemedi, sonra garajla ev arasındaki boşluğu geçti, çakılların üzerinde birkaç adım attıktan sonra irkilerek evine girip gözden kayboldu.

Daire aramak, yapılacaklar listesinde bir üst sıraya çıkmıştı.

“Lanet olsun.” Sahanlığa çıktım ve serin havanın yüzümdeki kızarıklığı yatıştırmasına izin verdim. “Bebğim, bunu kontrol altına almalıyız. Buradan atılamayız. Henüz değil.”

Drake bir çığlık daha attı ve sonra çaresizliğimi hissetmiş gibi kesik kesik bir nefes alıp ağzını kapattı.

Donakalarak gece havasının yanımdan süzülerek daireye girmesine izin verdim. Nefesimi tuttum ve ne kadar süreceğini merak ederek saniyeleri saydım.

Drake kıpırdandı ve bir inilti çıkardı ama sonra gözleri kapandı.

Uyu. Lütfen, uyu.

Göğsü böylesine büyük bir nöbetin artçı sarsıntılarıyla titriyordu. Sarsıntılar minik bedenini sarstı ama kollarıma daha sıkı sarıldı ve mücadeleyi bıraktı.

“Teşekkür ederim.” Başımı yıldızlara doğru kaldırdım. Her biri elmas tozuyla kaplı, siyah ipek üzerine serpilmiş birer mücevherdi. Burada o kadar çok yıldız vardı ki, hayatımda hiç görmediğim kadar çoklardı. “Vay canına.”

Knox’un yatak odasının ışığı söndü.

Beni yan kapımda yaşayan ve oldukça çekici olan bu adamın yanına koymak karmanın işi miydi? Gerçekten değişip değişmediğimi görmek için yaptığı bir test miydi bu?

Bir yıl önce, kirpiklerimi kırıştıtırır, en seksi elbisemi ve on santimlik topuklu ayakkabılarımı giyerdim. O bana arzulağığım ilgiyi gösterene kadar flört eder, onu baştan çıkarırdım. Oyundan yorulduğumda, yakut kırmızısı rujumu sürer, tüm vücudunda izler bırakırdım.

O ruj New York’ta bir yerlerde, en seksi elbiselerim ve on

santimlik topuklu ayakkabılarımla birlikte bir kutunun içindeydi. Belki de ailem o kutuyu çöpe atmıştı. Belki de asistanlarından biri, onu yıllarca tozlanacağı bir depoya kaldırmıştı.

Bunların hiçbiri önemli değildi.

Ruja ihtiyacım yoktu, burada olmazdı.

Ve Knox'un sıradan bir adam olmadığını düşünüyordum. Onu kişisel oyuncağım hâline getirme girişimime muhtemelen gülerdi. Bu yönünden hoşlanmıştım.

Bir esneme gözlerimi gökyüzünden uzaklaştırdı ve içeri geçtim. Drake'i beşiğine yatırıp uyandırma riskine girmekten se, onu yatağıma götürdüm ve birkaç yastıkla etrafını kapattım. Sonra elimi karnına koyarak yanına kıvrıldım.

Yatağımda sadece bir erkek olacaktı.

Benim küçük adamım.

Saat altıda alarmım çaldığında, yıllardır olmadığım kadar hâlsiz bir şekilde sıçrayarak uyandım. Drake hâlâ uyuyordu, ben de onu yatakta bırakıp aceleyle duşa girdim. Çatı katında cezve yoktu, muhtemelen Knox'un misafirlerinden herhangi biri sabah kahvesi için devasa mutfağına gidiyordu.

Kira, kreş, benzin, yemek, mama, çocuk bezi ve Drake için aldığım birkaç yeni kıyafetten sonra –çünkü eski kıyafetlerine giremeyecek kadar büyümüştü– yeterli param olsaydı, ilk maaşımla bir kahve makinesi alırdım. Ya da sadece otelde bedava kahve içerdim çünkü zaten param olmayacağını biliyordum.

Bu kelime iki ay gibi kısa bir sürede değişmişti. Bir zamanlar para bir kavramdı. Sonradan düşünülen bir şeydi. Şimdi ise kaybedilmiş bir lükstü.

Para yerine oğlumu seçmiştim.

Pijamalarını değiştirirken Drake uyandı. Kreş için hazırlarken o kadar çok esnemiştim ki çenem ağrımıştı. Dışarı çıkıp arabama doğru koştururken parlak sabah güneşi bile beynimdeki sisi dağıtamadı.

Knox'un kamyoneti çoktan gitmişti. İlk başta garaja park ettiğini düşünmüştüm ama daha sonra dışarıya, eve daha yakın bir yere park ettiğini fark etmiştim.

Drake araba koltuğunun yerleşirken "Ooo-oooh," diye mırıldandı.

"Cuma, bebeğim. Cuma gününü atlatalım, tamam mı?"

Tıpkı bu hafta her sabah olduğu gibi onu kreşe bırakmak acı vericiydi. Drake'i başka biriyle yalnız bırakmaktan nefret ediyordum. Onun mutlu saatlerini kaçırmaktan nefret ediyordum. Ama göğsüme bağlı bir bebekle otel odalarını temizleyemezdim.

Bařka sečenęim yoktu. New York'taki işimden biriktirdiğim para neredeyse bitmişti. Çoęunu Volvo'yu almak için kullanmıştım. Geri kalanını da acil durumlar için saklıyordum.

Bu demek oluyordu ki, Drake kreşe gidecekti.

Ben de kendi ellerimle, alın terimle ve gözyaşlarımla bizim için bir hayat kuracaktım.

Main Caddesi bu küçük kasabanın en sevdiğim yeriidi. Quincy'nin kalbi ve merkeziydi. Dükkânlar, restoranlar ve ofisler sokakları dolduruyordu. Eloise Oteli görünürdeki en yüksek binaydı ve gururla dikiliyordu.

Arabayla geçerken Eden Cafe'sine özlemle baktım. Eloise, ablası Lyla'nın buranın sahibi olduğunu söylemişti. Latteler bir zamanlar diyetimin temelini oluşturuyordu. Çantamda bir yirmilik olmasına ve biraz savurganlık yapmayı planlamış olmama rağmen kendime engel oldum.

Oteldeki kahve bedavayken olmazdı.

Yirmi dolar, işteki bir saatime bedeldi.

Eloise Oteli'nin arkasındaki sokağa park ettim, çantamı ve fıstık ezmeli sandviçimi koyduğum küçük plastik kabı aldım. Jöle yoktu. O da latte gibi beklemesi gereken bir zevkti. Haftalardır yediğim en iyi yemek Knox'un tacolarıydı. Bir erkeğin yemek yapabilmesi neden bu kadar seksiydi? Daha önce çıktığım hiçbir erkek bana yemek pişirmemişti.

Knox'un kamyonu çalışanların girişine en yakın yerdedi. Dün gece uyuyabilmiş miydi? Yoksa biz onu uyandırdıktan sonra restorana mı kaçmıştı?

"Evden atılmaya çok yaklaştım." Ama babam sağ olsun, bu ilk olmayacaktı.

Cebimde bir zil sesi yankılandı. Ekrana bir bakış attıktan sonra sesi susturdum. Ne zaman New York'u düşünür gibi olsam, telefonum çalışıyordu.

Otuz yedi. Bu bir haftada otuz yedi arama demekti. Pislik herif.

Aceleyle içeri girdiğimde Eloise'i personel odasında bir kahve fincanı doldururken buldum.

"Günaydın," dedim eşyalarımı bir dolaba yerleştirirken. Gözlerimin altındaki koyu halkaları son kapatıcımla kapatabilmiş olmayı umuyordum.

"Günaydın." Gülümsedi. Eloise'in her zaman insanlara göstereceği bir gülümsemesi vardı.

Dün ikimizin de yirmi beş yaşında olduğunu öğrenmiştim. Onun yirmi beşi benimkinden çok daha farklı görünüyordu. Buna imreniyordum. Gülümsemesini kıskanıyordum. Eloise'den başka biri olsaydı, muhtemelen bu yüzden ondan nefret ederdim. Ama Eloise'i sevmemek imkânsızdı.

Öğle yemeğimi buzdolabına tıktırdıktan sonra puantörün yanına gittim ve kartımı okuttum. Eski modaydı, tıpkı bu otel gibi. Makinenin ilk saatlik işim için damga vururken çıkardığı gümbürtü hoşuma gitmişti. Sonra bir kupa almak üzere dolaba koştum ve ağzına kadar doldurdum. İlk yudum çok sıcaktı ama bu, beni üstünü üflemeden alıkoymadı, sonra dilimi yakan bir yudum daha aldım.

“Bu hayatımı kurtarabilir.”

Eloise güldü. “Uzun bir gece miydi?”

“Drake sadece birkaç saat uyudu.” Ürperdim. “Knox’u uyandırdık.”

“Demek o yüzden bu kadar erken geldi. Gece memuru dört gibi geldiğini söyledi. Genelde beşe kadar gelmez.”

“Olamaz.” Gözlerimi kapattım. “Özür dilerim. Söz veriyorum yeni bir yer bulmaya çalışacağım.”

“Senin suçun değil.” Eloise el salladı. “Ayrıca, başka bir yer aramak yok ve benim sana ihtiyacım var.”

Birinin bana ihtiyacı olduğunu söylediğini duymak güzeldi. Bunu uzun zamandır duymamıştım. “Teşekkür ederim, Eloise.”

“Ne için?”

“Bana bir şans verdiğin için. Ve bana bu kadar iyi bir program verdiğin için.”

Eloise bana hafta içi vardiyasını vermişti. Sadece hafta içi sekizden beşe kadar, konuklar odalarından ayrılırken temizlik yapmak için buradaydım. Hafta sonu vardiyası daha fazla kazandırıyordu; ama kreş olmadığı için bu bir seçenek değildi.

“Burada olmana sevindim,” dedi. “Umarım hoşuna gidiyordur.”

“Hoşuma gidiyor.” Oda temizlemek düzgün bir işti. Kalbimin doğru ve gerçek bir şeye ne kadar ihtiyaç duyduğunu fark

etmemiştim. Ve bir parçam bu işi seviyordu, çünkü ailemin beni sarı lastik eldivenler içinde düşündüklerinde yüzlerinin buruştuğunu hayal edebiliyordum.

Oteller tüm hayatımı almıştı; önce New York'ta, şimdi de Montana'da. Bu, duruma uygundu. Beş yıldızlı otellerde geçirdiğim yıllar –ve bazı online eğitimler– benim temizlik eğitimi-mi oluşturmuştu.

“Bu oteli seviyorum.” Bir başka gerçek daha. Eloise Oteli büyüleyici, şirin ve davetkârdı. Tam da birçok otelin yaratmaya çalıştığı ve çok azının başardığı bir atmosferdi.

“Ben de öyle,” dedi.

“Pekâlâ, işe koyulsam iyi olacak.” Kupamı kaldırarak selam verdim.

“Bir şeye ihtiyacın olursa bütün gün burada olacağım.” O da benimle dinlenme odasından çıkıp lobiye doğru yürürken ben, köşeyi dönüp temizlik arabalarını ve temizlenmeye hazır odaların listesini tuttuğumuz çamaşırhaneye ilerledim.

Diğer gündüz vardiyası temizlikçisi henüz gelmemiş olmalıydı çünkü iki temizlik arabası da duvara yaslanmıştı. Bütün hafta kullandığım arabayı seçtim ve duvardaki askıdan ana anahtar kartımı aldım. Bir elimle kahvemi tutarken, diğer elimle arabayı personel asansörüne doğru yönlendirdim.

Eloise Oteli dört katlıydı ve en büyük katı en üst kattaydı. Bir çiftin boşalttığı en büyük köşe odayı temizlemek için en üst kata çıktım. O odayı ve diğer iki odayı sonraki konuklara hazır hâle getirmek için iki saat boyunca yorulmadan çalıştım ve bu süre boyunca esneyip durdum.

Saat onda, ilk on beş dakikalık molam geldiğinde, ayakta duracak hâlim kalmamıştı. Sade kahve benim için yeterli değildi.

Koridorda yürürken yanımdan bir çift geçti, her biri Eden Cafe'den al-götür bardakları taşıyordu ve midem guruldadı.

Bir latte. Tek bir latte karşılığında bir hafta boyunca jöle ve meyve yemeyebilirdim.

Dolabımdan cüzdanımı almak için koşturduktan sonra lobi-nin ön kapısından aceleyle çıktım. Üç kapı aşağıda ve caddenin karşısında, şirin yeşil bina beni çağırıyordu.

Daha Eden Kafe'nin girişine varmadan kahve çekirdekleri-nin, şekerin ve hamur işlerinin kokusu beni karşıladı. Karnım daha yüksek sesle guruldadı. Bu sabah kahvaltı etmemiştim, bu yüzden cüzdanımı karıştırıp bir muffin ya da çörek alacak kadar bozuk para aradım.

Bir dilim tarçınlı çörek ya da muzlu ekmek için kahve dük-kânının tuvaletlerini bile temizleyebilirdim.

Yedi çeyreklik, üç onluk ve altı beşlikten sonra, köşeyi dö-nüp kapıdan içeri adım attığımda bir çeyreklik daha arıyordum. Kafamı çok sağlam, çok geniş bir göğse çarpmadan hemen önce kaldırmıştım.

Bozuk paralarım havaya uçtu.

Adamın kahvesi de öyle.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim." Bakışlarım yukarı, yuka-rı ve yukarı çıktıktan sonra, en sonunda tanıdık, çarpıcı bir çift mavi göze denk geldi. *Öfkeli mavi gözlere.*

Knox sakallı çenesini yine sıkmış, kaşlarını çatmıştı. Bir elinde kendi kahvesini tutuyordu. Diğer elinde ise telefonu var-dı. İkimiz de dikkatli değildik.

İkimiz de uykusuzduk.

Gri tişörtünün göğüs kısmında kahverengi bir leke vardı. Kahve fincanını diğer eline aldıktan sonra parmak eklemlerin-deki damlaları silkeledi. "Her yerdesin, değil mi?"

“Yemin ederim, seni rahatsız etmemeye çalışıyorum.”

“Daha çok çalış.”

İrkildim.

Yanımdan geçti ve başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

Evet, evden atılıyordum.

Bu da artık o latteyi alamayacağım anlamına geliyordu. *La-net olsun.*

4. Bölüm

Knox

*D*aha çok çalış.

Söylediğim şey, tıpkı boktan bir herifin söyleyeceği türdendi. Asabi olmamın suçunu uykusuzluğa attım.

“Günaydın, Knox.” Bankadan bir kredi memuru bana doğru yürürken el salladı, durup sohbet etmek ister gibi yavaşladı.

“Selam.” Fincanımı kaldırdım ve otele doğru ilerlemeye devam ettim. Ruh hâlime bakılırsa, bugün mutfakta kalıp sohbet etmekten kaçınmam daha iyi olacaktı.

Sonbahar havası keskin ve temizdi. Normalde birkaç dakikamı ayırıp havayı içime çeker, hızımı yavaşlatırdım ama şu anda tek odaklanabildiğim şey lanet gömleğimdeki kahveydi.

Quincy şehir merkezi bu sabah sessizdi. Çocuklar okuldaydı. Main’deki dükkânlar ve restoranlar açıktı ama yazdan kalma telaş çoğunlukla sona ermişti. İnsanlar, Eylül ayının durgunluğunun tadını çıkarıyor ve turistlere hizmet ederek geçirdikleri ayların yorgunluğunu atıyorlardı. Bu, yerel halkın tatile çıktığı zamandı.

Ben de bir tane planlamıştım. Evde geçireceğim bir tatil. Kış gelmeden bahçedeki birkaç projeyi bitirmek. Televizyonun nasıl açıldığını ya da nasıl kitap okunduğunu hâlâ hatırlayıp hatırlamadığımı öğrenecektim. Gelgelelim, Memphis oradayken...

Şu andan itibaren tatil iptal edilmişti. Onun yanında kendime güvenemiyordum. Hele ki balla kaplı o güzel kahverengi gözleri sırlarla dolu bir hâldeyken.

Yürürken *Americano*'mun son damlasını yudumladım. İçtiğim yarım bardağın bana sabah boyunca enerji vereceğini umuyordum. Otelin ön kapısından girmek yerine köşeyi döndüm, tuğla binayla aynı hizada yürüyerek ara sokağa ve restoranın servis girişine ulaştım.

Anahtar kilide sıkıca oturmuştu, az önce iptal ettiğim tatilimde tamir edeceğim bir şeydi bu. Mutfağın yanındaki küçük ofisime doğru yürürken kapı arkamdan çarparak kapandı.

Masamın üzerinde sadece bu sabah hazırladığım personel çizelgesi vardı. Faturalar ödenmişti. Maaş bordrosu bilgileri muhasebecime gönderilmişti. Şafaktan önce burada olmanın bir faydası da aylardır ilk kez ofis işlerimin, akşam yemeği telaşına yakalanmadan kahvaltıdan önce bitmesiydi.

Kahve fincanımı çöpe atıp köşedeki dolaba ilerledim ve başımın arkasına uzanarak gömleğimi çıkardım. Bir sırt çantasına tıktırarak, kirlenme ihtimaline karşı burada tuttuğum yedek gömleği buldum.

Daha çok çalış.

Memphis'in yüzündeki utanç, keskin sözlerimin cezasıydı. Benim sorunum neydi? Çatı katında yaşıyordu. Taşınmasına izin veren bendim. Homurdanmayı bırakıp anlayışlı olmanın zamanı gelmişti.

“Lanet olsun.” Ona bir özür borçluydum.

Cuma öğle yemeği saatinde, hafta sonunun tadını çıkarmak için buraya gelen pek çok yerliyle dolu olacaktı. Bugün bütün öğünleri ben hazırlıyordum, bu da hava kararana kadar eve varamayacağım anlamına geliyordu. Memphis’in izini sürme zamanım gelmişti. Bu yüzden ofisten çıkarak restoranın içinden geçip mutfağı geride bıraktım.

“Selam, April.”

“Selam.” Yuvarlak masalardan birindeki koltuğundan gü-lümsedi, çek dosyalarını temizliyordu. “Bunlarla işim neredey-se bitti. Daha sonra ne yapmamı istersin?”

“Girişteki ketçap şişelerini kontrol edebilir misin?”

“Tabii ki.” April burada sadece birkaç aydır garsonluk yapıyordu, kocasıyla birlikte Quincy’ye taşındıktan sonra işe girmişti. Kocası kamyon şoförüydü ve uzakta olduğu zaman evde olduğundan daha fazlaydı, bu da April’in her zaman ek bir vardiyaya hazır olduğu anlamına geliyordu çünkü evde yalnızdı.

“Birazdan dönerim. Skip o zamana kadar gelirse, masaya bıraktığım listeden başlamasını söyler misin?”

“Elbette.”

“Teşekkürler.” Ayak seslerim boş odada yankılandı.

Restoran böyle sessiz ve sakin olduğunda en sevdiğim yer hâline geliyordu. Birazdan masalar insanlarla dolacak, çatal bıçakların tabaklardaki şingirtısına sohbet karışacaktı. Ancak masaların tamamlandığını ve müşteriler için hazır olduğunu görmek, bu mekânın ne hâle geldiğini gerçekten takdir edebildiğim tek zamandı. Daha sonra, kalabalık olduğunda, yemeklere çok fazla odaklanıyordum.

Binanın ömrünün büyük bölümünde burası şatafatlı duvar kâ-

ğıtları, yıpranmış karo halıları olan, samimiyetten yoksun bir balo salonuydu. Şimdi ise yüksek tavanlar dışında tamamen farklıydı.

Knuckles.

Ortam da en az yemekler kadar karamsar ve düzgündü. Masa sayısını azaltarak geniş alanda küçük bölmeler açtım. Arka duvar boyunca, garsonların su ve soda doldurması için bir oda oluşturdum. Yanında da şarap ve bira için bir soğutucu vardı. Quincy’de içki ruhsatı yoktu; ama bir gün bir bar açılırsa nereye koyacağımı ayarlamıştım.

Masalar koyu ceviz rengindeydi. Bir sıra karamel meşin kabin, bir duvarı kaplar hâldeydi. Büyük yemek partileri için bir köşe, siyah bir ızgarayla ayrılmıştı. Alçıpanın altına gizlenmiş olan orijinal dış tuğla duvarlardan biri açığa çıkarılmıştı. Asılı sarkıt lambalar ve aplikler, masaların üzerine altın rengi bir parıltı yayıyordu. Uçtaki duvar boyunca uzanan pencereler, gündüzleri içeri ışık alıyor ve geceleri havaya katkıda bulunuyordu.

Bu benim hayalimin gerçekleşmesiydi. Burayı bu kadar sevmemin bir diğer nedeni de cam kapıları itip otelin lobisine girebiliyor olmamdı.

Çocukken annemle burada çok zaman geçirmiştım. Babam çiftliği yönetmekle meşgulken, annem otelin sorumluluğunu üstlenmişti.

Lobinin maun rengi resepsiyon bankosunda, ayaklarının altında otururken kaç tane boyama kitabı bitirmiştım? Kaç tane oyuncak arabayı yerde uçurmuştım? Şöminenin taş çıkıntısına kaç tane lego seti inşa etmiştım?

Burası gençliğimin geçtiği yerdı. Griffin çiftlikte babamla birlikte av tüfeği kullanmayı tercih etmişti. Ben annemin pe-

şine takılmışım. Aşçılık okulunu bitirdikten ve San Francisco'da çalıştığım yıllardan sonra eve döndüğümde, restoran açmak istediğim başka bir yer söz konusu bile değildi.

Annem ve babam son beş yıldır oteli yeniliyor ve daha modern bir hâle getiriyorlardı. Knuckles bir süre için son büyük projeydi. Eloise'in kendine ait bazı fikirleri vardı ama onlar beklemek zorundaydı.

En azından ben devralırsam.

Eloise, resepsiyonda bir misafirle konuşuyordu. Ters yöne dönerek çamaşır odasına yöneldim. Çamaşır makinelerinden biri gürültüyle sallanıyor, iki kurutucu ise içindeki çarşaflar yuvarlandıkça uğulduyordu. Dinlenme odasının dışında bir temizlik arabası vardı, ben de kapıya doğru ilerledim ve Memphis'i kahve cezvesinin başında buldum.

Seramik bir kupayı doldururken omuzları öne doğru çökmüştü. Cebindeki telefon çaldı ve onu çıkarıp ekranı kontrol etti. Sonra mutfağında yaptığı gibi telefonu sessizce alarak bir kenara itti.

"Otuz dokuz," diye mırıldandı.

Otuz dokuz ne? Onu kim arıyordu? Ve neden cevap vermiyordu?

Bu sorular beni ilgilendirmiyordu. Ve burada olma nedenim de bu değildi.

"Memphis."

Nefesi kesilerek sıçradı, elindeki kahve cezvesi titriyordu.

"Ah, merhaba."

"Korkuttuğum için özür dilerim."

"Önemli değil." Temiz gömleğine baktı. "Diğer gömleğin için üzgünüm."

“Sorun değil.” Kupaya baktım. “Dükkândan kahve almadın mı?”

“Hayır, bir anda fikrimi değiştirdim. Bu kahve güzel.”

Bu lanet bir yalandı. Güzel değildi, acı ve tatsızdı, bu yüzden her sabah espresso içmek için Lyla’ya gidiyordum.

Çarpıştığımızda fincanıma odaklanmıştım, keşke üzerine bir kapak koysaydım diye düşündüm. Talia’ya mesaj atmamış olmayı diliyordum. Bu sabah ona iki aylık bir bebeğin bu kadar çok ağlamasının normal olup olmadığını soran bir mesaj göndermiştim. *Evet* yazıp göz deviren bir emoji ile cevap vermişti.

Memphis’in başı da eğik olmalıydı. Ve çimento üzerinde takırdayan bozuk paraların çıkardığı seslere bakılırsa bozuk para arıyordu. Bu yüzden kapıdan girdiğimi görmemişti. Kahve parasım bozuk parayla ödemeyi planlamıştı. Elinden düşürdüğüm bozuk parayla.

Belki de ben, onu kaldırımda bıraktıktan sonra toplamamıştı. Ya da belki yeterince parası yoktu.

“Neden kahve almadın?”

“Fikrimi değiştirdim.” Kupasını dudaklarına götürdü. Kupanın kenarından bana yandan bir bakış gönderdi. Belli belirsizdi ama kahverengi gözlerinde ateş parlıyordu. Eğer o alevin parlamasına izin verirse, beni yere serer ve geride külden başka bir şey bırakmazdı.

“İzin verirseniz, her yerde karşınıza çıkmamaya çalışıyorum.” Sonra yanımdan hızla geçip koridora çıktı.

Evet, bunu hak etmiştim. Aslında daha kötüsünü de.

O uzaklaşırken temizlik arabası tıkırdadı, sonra asansör kapıları kapanırken çınladı.

“Neden kız kardeşime hayır diyemiyorum?” diye mırıldan-

dım, Skip'in bir yığın kırmızı patatesi doğrarken ıslık çaldığı mutfağa dönmeden önce.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın." Askıdan temiz, beyaz bir palto aldım ve kollarını dirseklerime kadar çekerek düğmelerini ilikledim. Tam bıçağa uzanacaktım ki başımı salladım.

Memphis'ten özür dilemeye gitmiştim.

Ama gerçek bir özür dilememiştim. *Siktir.*

Mesafemi koruma planım, söylemeyi planladığım her şey için iki defa yanına gitmemi gerektirecekse işe yaramayacaktı.

Burun kemerimi sıktım.

"Başın mı ağrıyor, Knox?" diye sordu Skip.

"Evet." Baş ağrımın adı Memphis Ward'dı.

Pürüzsüz bir cildi vardı, ay ışığının altında kusursuzdu. Gözlerinin altında beni çok rahatsız eden koyu halkalar vardı. Pijama yerine giydiği siyah bir erkek tişörtü vardı ve dün geceyi ne kadar sık düşünsem de altında bir şort mu yoksa sadece külot mu olduğunu hatırlayamıyordum.

Belki de bir arada yaşarken, farklı yönlerde doğru hareket edersek bu kısa süreli kira sözleşmesinden sağ çıkabilirdik. Biraz boşluk bulursam, onun dolgun bacakları ve pembe dudaklarıyla ilgili tüm düşüncelerimi kovabilirdim.

Skip'e, "Bir şey unuttum," dedikten sonra lobiye doğru ilerledim.

Eloise resepsiyon bankosundaydı, uzun bir sandalyeye tünememiş, bilgisayar ekranına tıklıyordu. Daha önce konuştuğu konuklar, şimdi yanmayan şöminenin önündeki kanepede oturuyorlardı. Kız kardeşim geldiğimi görünce gülümsedi. "Selam. Ne var ne yok?"

“Memphis’i arıyorum. Onu yukarı çıkarken gördüm. Hangi katta olduğunu biliyor musun?”

“Sanırım ikinci katta. Neden?”

“Yok bir şey.” Elimi salladım. “Sadece onunla bir şey hakkında konuşmak istedim.”

“Evde işler nasıl gidiyor?”

“İyi,” diye yalan söyledim. O daha fazla soru soramadan, asansörleri tercih ederek merdivenlere doğru yürüdüm.

İkinci kata ulaştığımda koridorun her iki tarafına da baktım ve solumdaki temizlik arabasını gördüm. Odaya doğru yürürken tenis ayakkabılarım koridordaki pelüş halıyı eziyordu. Açık kapıdan limonlu mobilya cilası ve cam temizleyicisi kokusu yayılıyordu.

Arabanın yanında durakladım. Kahve fincanı bir yığın temiz bez ve kâğıt havlu arasında duruyordu. Siyah sıvı hâlâ buğuluydu. Odaya baktığında ağzım kurudu. Aletim seğirdi.

Memphis yatağın üzerine eğilmiş, çarşafı şilteye doğru geriye gidiyordu. Dar kot pantolonu kalçalarının hafif kıvrımlarına yapışmıştı. Kıçını mükemmel bir şekilde sarmıştı. Çalışırken sarı saçları omzunun üzerinden sallanıyordu.

Siktir. Neden o? Eloise neden Memphis gibi bir kadını mülküme yerleştirmişti? Neden bana toplum merkezinde yüzme dersleri veren Barb adında elli yedi yaşında bir emekli bula-mamıştı?

Bir kadından etkilenmeyeli uzun zaman olmuştu. Neden Memphis? Ördek turtası yapmak kadar karmaşıktı. Yine de başka tarafa bakamadım.

Telefonu tekrar çaldı ve ayağa kalkıp cebinden çıkardı. Ek-

rana öfkeyle bakıp dinlenme odasında yaptığı gibi reddet tuşuna bastı.

“Kırk.”

Kırk arama mı? Memphis telefonu bir kenara bırakıp boş gözlerle yapılmamış yatağa bakarken burun delikleri alevlendi.

Bu kadının hikâyesi neydi? Merak kancasına takılı kalmıştım. Neden buradaydı? Durmadan arayan çocuğunun babası mıydı?

Beni hiç ilgilendirmezdi. *Çok fazla drama.* Gianna’dan sonra bir daha drama ile baş başa kalmayacağıma yemin etmiştim.

Boğazımı temizledim, sanki izlemiyormuş ya da dinlemiyormuşum gibi temizlik arabasının yanından geçtin. “Merhaba.”

“Ah, şey... hey.” Memphis alnındaki bir tutam saçı geriye iterken gözleri büyüdü. Sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bakışları aynı ateşle parlıyordu.

Kısa boyluydu, bakışları göğsümün ortasına denk geliyordu. Ya da belki sadece ben fazla uzun boyluydum. Kısa boylu kadınlardan hiç hoşlanmamıştım. Ama onu kucağıma alma, göz hizama getirme ve o lezzetli ağzını öpme dürtüsü o kadar şiddetliydi ki kıpırdamamak için kendimle savaşmam gerekmişti.

“Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” diye sordu.

“Özür dilemeye geldim. Lyla’nın mekânının dışında söylediklerim için. Özür dilerim.”

Omuzları düştü. “Dün gece seni uyandırdığımız için özür dilerim. Pencereyi kapalı bırakmalıydım ama havasızdı.”

“Bunun için endişelenme.”

Doğrusu beni uyandıran çocuğun ağlaması değildi. Bir çift far ışığıydı. Yataktan fırlayıp uykunun verdiği pusu göz kırparak dağıttığımda, sadece yolun aşağısındaki arka lambaların parıltısını yakalayabilmişim.

Juniper Tepesi'ni seçmiştim çünkü trafik yoktu. Ama arada sırada biri yanlış yola sapardı. Ya da liseli çocuklar, park edebilecekleri ıssız bir yol bulduklarını düşünüp evimin önüne gelir ve arka koltuğa geçerlerdi.

Araba gittiği zaman çocuğu duydum. Ağlamasını bir kez duyduktan sonra duymazlıktan gelemedim. Yıllarca unutmayla çalıştığım anıları da beraberinde getirerek gece boyunca devam etmişti.

“Şey... Yine de özür dilerim,” dedi Memphis.

“Her zaman bu kadar çok mu özür dilersin?” diye alay ettim. Belki bu bana bir gülümseme kazandırır diye düşündüm. Onun yerine, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Sanırım dilemem gereken ama dilemediğim özürleri telafi ediyorum.”

“Neden öyle dedin?”

“Boş ver.” Narin bileğini sallayarak konuyu geçiştirdi. “Özrün için teşekkür ederim.”

Başımı salladım, gitmek için döndüm ama bir anlığına durdum. “Pencere için endişelenme. Yardımı olacaksa geceleri açık bırak.”

“Tamam.”

Başka bir şey söylemeden, daha fazla soru sormamak için kendimi zor tutarak odadan çıktım ve mutfığıma döndüm.

Eve vardığımda saat gece yarısını geçmişti. Gökyüzü karanlıktı. Çatı katı da öyle. İçeri girdim, kıyafetlerimi çıkarıp aceleyle duşa girdim.

Ev sıcaktı, çok sıcaktı, bu yüzden yatağına uzanmadan önce

bir pencere açtım. Çarşafı çıplak bacaklarımın üzerine çektiğimde uyumama saniyeler kalmıştı ki havayı delici bir feryat böldü.

Garajın üstünde bir ışık yandı ve sanki bu sadece bebeğin çığlığını daha da yükseltmişti.

O minik çığlık kalbime saplanan bir hançer gibiydi.

Kaybolan bir rüyanın sesiydi. Yitip giden bir ailenin sesiydi.

Yataktan kalktım ve pencereyi kapattım. Sonra yastığımı kaptığım gibi evin diğer tarafına taşınıp oradaki kanepede uyudum.

5. Bölüm

Memphis

Dinlenme odasındaki mikrodalganın sesi duyuldu. Çatalım dudaklarımın arasında, dumanı tüten kabı köşedeki yuvarlak masaya taşıdım. Öğle yemeği pek iştah açıcı değildi –bugünlerde hiçbir öğünüm öyle değildi– ama bir ısırık almadan önce sarı erişteleri karıştırırken ağzım sulandı. Çatalı dudaklarıma götürmüştüm ki iri bir vücut kapıda belirerek tüm alanı kapladı.

“Bu da ne böyle?” Knox sordu.

Çatalımı yere bıraktım ve kendime baktım. “Ne?”

“Ne yiyorsun?”

“Makarna ve peynir.” *Hadi canım.* Ukala cevabımı bastırarak çoğu şefin peynirli makarna kavramına aşina olduğunu belirtmedim. Knox söz konusu olduğunda umursamaz davranıyordum. Herkese karşı böyleydim ama özellikle de o söz konusuyken.

Çarpışmamız ve kahvesinin üzerine dökülmesinden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti ve onu pek görmemiştim. Yeni bir kiralık ev bulana kadar Knox'tan olabildiğince uzak duruyordum.

Daire arama işi en iyi tabirle başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Her perşembe yerel gazete çıktığında ilanlara bakıyordum ama yeni bir şey çıkmıyordu. Bir şans bulabileceklerini umarak şehirdeki emlak ofisini aramıştım ama konuştuğum kadının hiçbir bilgisi yoktu ve beni, benim fiyat aralığımdaki kiralık dairelerin kış boyunca daha da azaldığı konusunda uyarmıştı.

Taşınmak bir seçenek değildi. Knox'tan kaçınmak bahara kadar çatı katında kalmanın anahtarı olacaktı.

Geçtiğimiz hafta sonunu dinlenerek ve Drake ile oynayarak geçirmiştim. Bazı temel ihtiyaçlar için markete gitmiştik, onu rengarenk sonbahar ağaçlarının altında dolaştırmak için parka götürmüştüm. Pazartesi sabahı vardiyama haftalardır sahip olmadığım kadar enerjik girmiştım. Ama bugün perşembeydi ve Drake dün gece üç saat uyanık kalmıştı.

Knox'un beni yalnız bırakması gerekiyordu, böylece bu basit karbonhidratları günü tamamlamam için bana güç vermeleri umuduyla atıştırabilirdim.

Bir elinde kalem ve not defteri vardı. Geçen hafta bir ara sakalını kesmiş, çenesinin heykelsi hatlarına göre şekillendirmişti. Şef önlüğünün kolları her zaman yaptığı gibi yukarı kıvrılmıştı, oldukça biçimsiz bir giysi olmasına rağmen pazılarını ve geniş omuzlarını biçimli bir şekilde sarıyordu.

Kalbim, Knox'a özgü küçük bir heyecan dalgasıyla sarsıldı. Onu kaç defa görmüş olduğum önemli değildi, her seferinde nefesimi kesiyordu. Yemeğime ters ters bakarken bile.

"Ne tür bir peynirli makarna?" diye sordu.

Bu hileli bir soru muydu? “İn... marketten aldığın normal türden?”

Eloise, Knox’un omzunun arkasında belirdi ve onu iterek odaya girdi. “Hey. Neler oluyor?”

Knox eliyle beni işaret etti. “Kahve stoklarını saymak için geldim. Peynirli makarna yiyor.”

Eloise’in, abisinininkiyle aynı çarpıcı renkteki bakışları öğle yemeğime kaydı. Yüzünü ekşitti. “O mavi kutuda olanlardan mı?”

“Evet.”

Burnunu buruşturdu, arkasını döndü ve koridorda kayboldu.

“Mavi kutulu olanın nesi var?” En ucuzu oydu. Paramı akıllıca kullanıyordum.

Bir gün Knox’un çatı katından taşınacaktım. Bir gün, kendime ait bir evim olsun istiyordum. Bir gün, Drake’in köpek yavrusu besleyebileceği bir bahçem ve çitle çevrili bir avlum olsun istiyordum.

Bir gün.

Eğer o günün gelmesini istiyorsam, mavi kutudaki peynirli makarna ve ramen noddle yemek gibi fedakarlıklar yapmam gerekiyordu.

Knox yanıma geldi. Doğruca kişisel alanıma girdiğinde yüzüne bakabilmek için çenemi yukarı kaldırdım. Kaşlarını çatı ve plastik kabı alıp köşedeki çöp kutusuna doğru götürdü. Yan tarafına bir kez dokundu ve eriştelerim siyah astarın dibine düştü.

“Hey.” Sandalyemden fırladım. “O benim öğle yemeğimdi.”

Yerine yenisini almak için Main Caddesi’ne inip bir restorana gitmeyi göze alamazdım. *Lanet olsun.* Ağzımı kapalı tutmak için yanağımın içini ısırdım.

Ona g t herif deme. Ona g t herif deme.

“Bu binada bir kuralımız var,” dedi ve dinlenme odasının kahve koyduğumuz dolabına gitti. Kapağı açtı, içindekileri inceledi, sonra not defterine bir Şeyler karaladı. “Mavi kutulu peynirli makarna yok.”

“Bu kuralı bilmiyordum. Bir dahaki sefere bana kuralları söyle, ben de onlara uyduğumdan emin olayım. Ama   le yemeğimi atma çünkü *a ım*.” Tam zamanında karnım guruldadı.

“Benimle gel,” diye emredip odadan çıktı.

  imi çektim, omuzlarım çöktü ve çatalım hâlâ elimde, arkasından yürüdüm.

Knox, Knuckles’a doğru ilerlerken bana dönüp bakmadı bile.

Saat daha erkendi, sadece on biri çeyrek geçiyordu ama Şimdiden masaların yarısı dolmuştu. İki garson kız odanın içinde dolaşarak menüleri dağıtıyor ve masalara su bardaklarını bırakıyordu.

Knox, *Lütfen Oturun* tabelasının yanından geçerek odanın içindeki ana koridoru takip etti.

Daha önce buraya ışıklar açıkken gelmemiŐtim. Eloise etrafı gezmeme için ilk iş günümde beni buraya getirdiğinde karanlık ve sessizdi. Şimdiyse, avizeler parlakken ve dışarıya bakan pencerelerden ışık süzülürken bile odanın loş bir havası vardı.

Tam Knox’a g reydi. Modern, karamsar ve erkeksi. Açık tuğla. Koyu duvar rengi. Zengin ahşap tonları. Konyak derisi kabinler. Tam da babamın tercih ettiği otel restoranlarındaki gibiydi.

Ward Oteli’nin restoranında en büyük eksiklik kıyafet kuralıydı. Babam erkeklerin ceket giymesini ve kravat takmasını isterdi. Ayrıca kat görevlilerinin ve resepsiyon memurlarının

da üniforma giymesini isterdi. Knuckles ve Eloise Oteli'nin bu kadar rahat olmasından, kot pantolon, tişört ve tenis ayakkabılarımın standart temizlik kıyafetleri olmasından memnundum.

İnsanlar Knox'u gördüklerinde el sallıyorlardı. O da başını sallayıp el salladı ama hızını kesmedi. Yanlarından hızla geçerken ondan çekilen bakışlar bana doğru döndü.

Çenemi eğdim ve fark edilmek istemediğim için gözlerimi yere diktim.

Eski Memphis –saf, şımarık kız– böyle bir odada kasıla kasıla dolaşırdı. Gördüğü ilgiden zevk alırdı. Her adımını, binlerce dolara mal olan ince topuklarının tıkırtısıyla vurgulardı. Kulaklarında elmaslar ve bileklerinde altınlar olurdu. Restorandaki en iyi koltuğa oturur, en pahalı yemeği sipariş eder ve yemeğini didikler, çoğunun çöpe atılmasına izin verirdi.

Hayatım boyunca kaç tane hizmetçinin yanından geçmiştim? Tek bir tanesiyle bile tanışmamıştım. Ya da ailemin malikânesinde çalışan hizmetçileri tanı mıyordum. Eğer bir hizmetçi yanımdan geçseydi, Eski Memphis burun kıvrırdı.

Eski Memphis ölmüştü. Kendimin o versiyonunu öldürmüştüm. Kırık bir kalbin parçalarıyla onu bıçaklayarak öldürmüştüm.

İyi ki kurtulmuşum, diye düşündüm. Eski Memphis, her ne kadar kötü olmasa da sadece bir çocuktı. Olgunlaşmamış ve aptal. Geçen yılı asla atlatamazdı. Ailesinin isteklerine boyun eğip teslim olurdu. Drake'in ihtiyacı olan anne olamazdı.

Oğlum şımarık olmayacaktı. Ona sıkı çalışmanın ne demek olduğunu öğretecektim. Kendi şartlarında bir hayat için nasıl savaşması gerektiğini. Otelde bir temizlikçinin yanından geçerken teşekkür etmek için duraklayacaktı.

Belki ışıltımı kaybetmişim ama onsuz daha iyi bir insandım.

Knox dönen kapıyı iterek mutfığa girdi ve onu takip etmem için kapıyı tuttu.

Pastırma, soğan ve tereyağlı ekmek kokusu burnuma dolarak açlığımı pençeledi. Odanın ortasındaki paslanmaz çelik masa, karıştırma kâseleriyle doluydu. Küçük olanlarda soslar, büyük olanlarda salatalar vardı. Aralara beş kesme tahtası yerleştirilmişti. Bir tanesinde dilimlenmiş sebzeler, marullar, turşular ve domatesler duruyordu, hepsi sandviç ve hamburger malzemeleri için hazırdu. Bir diğerinde ise ince dilimlenmiş dana göğsü vardı.

“Beni buraya işkence çekmem için mi getirdin?” diye sordum.

Knox kendi kendine güldü. Tam bir kahkaha değildi ama daha çok göğsünün derinliklerinden gelen bir gümbürtü gibiydi. Masanın Eloise ve benim ilk gün oturduğumuz tarafına gitti ve bir tabure çıkardı. “Otursana.”

“Selam, Memphis.” Skip tezgâhın başında durup soğanları karamelize ederken omzunun üstünden bana baktı.

“Merhaba.” El sallayarak oturdum.

“Bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu.

“Ben hallederim.” Knox elini kaldırdı, ardından tencere ve tavalarla dolu bir rafa doğru yürüdü. Bir tencere indirdi ve içine su doldurdu. Sonra bir tutam tuzla birlikte ateşin üzerine koydu, içeri girip dört farklı peynir kalıbıyla geri döndü. Su kaynayana kadar doğradı ve rendeledi, sonra da bir kutu makkarnayı içine attı.

Knox’un hareketleri oldukça zarif ve mutfığa hakim görünüyordu. Sanki bir dans gösterisi izliyor gibiydim.

Yanımdaki hareketlenme dikkatimi çekti. Skip önüme bir tabak ve peçete yerleştirdikten sonra göz kırptı. *Yakalandım.* Knox’a bakmaktan ziyade büyülenmiş gibiydim.

Kızardım. “Teşekkürler.”

“Yeni bir çatal ister misin?” Hâlâ elimde tuttuğum çatalı başıyla işaret etti.

“Bu iyi.” Tabagın üzerine koydum.

Skip işinin başına döndü ve duvardaki küçük siyah yazıcıdan çıkan bir fişi koparttı. Okuduktan sonra ısıtma rafının yanında asılı duran klipsin üzerine ilıstırdı. Ampuller gümüş metal rafta turuncu renkte parlıyordu.

Salataları üç beyaz tabağı yerleştıırken bakışlarım Knox’a kaydı. Elleri karıştırma kabından tam olarak olması gereken miktarda marul alıyordu. Yeşilliklerin üzerine rendelenmiş havuç ve kızartma tavaından aldığı krutonları serpiştirirken kol kasları şişmişti. Sonra dilimlenmiş çeri domatesleri ekledi ve mor bir salata sosu gezdirdi.

O mavi gözler bir an bile benden tarafa bakmadan işine odaklanmıştı. Baktığımı hissetse bile başını kaldırıp gözlerini bana çevirmedi.

Bir kez daha, her hareketiyle büyülenmişim. Adımlarıyla. Elleriyle. Yüzüyle. Saçları ensesinde kıvrılacak kadar uzundu. Annem buna dağınık derdi ama ben seksi olduğunu iddia ederdim. Çatı katındaki ilk gecemde, o kıyafetlerin altında ne olduğunu görmüştim. O buklelerin ıslak hâlde neye benzediğini biliyordum.

Hassas bölgemde minik bir nabız attı. Knox söz konusu olduğunda her zaman bir hareket oluyordu ama bu bir dalgalanmaya benziyordu, bir makaranın etrafına sarılan iplik gibi, her dönüşte daha sıkı ve daha sıkı sarılıyordu.

Knox herhangi bir yemekten daha ilgi çekiciydi.

Elindeki bıçaktan bile daha tehlikeliydi.

Döner kapı açıldı ve kahverengi saçlı güzel bir kadın ace-

leyle içeri girdi. Beline siyah bir önlük bağlamıştı. Beyaz, uzun kollu, düğmeli gömleği mükemmel bir şekilde ütülenmişti. “Selam, Knox. Şarap soğutucusunda beyaz şarap kalmamış. Sakladığımız başka bir yer var mı?”

“Kilerde daha çok var,” diye cevap verdikten sonra kesme tahtasına döndü, bu kez elinde kırmızı biber vardı. Benim doğramak için dakikalarca uğraşacağım biberi o saniyeler içinde küp küp doğradı. Parçalar titizlikle kesilmiş ve lezzetli. “Bu sabah almayı unuttum. Resepsiyonu ara. Eloise ya da başka biri biraz getirebilir.”

“Ben gidip getirebilirim,” diye teklif ettim.

Kadın bana baktı ve gülümsedi. “Siz Memphis olmalısınız. Kat görevlilerinden biri? Ben de April.”

“Merhaba.” El salladım. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Al,” Knox cebinden bir dizi anahtar çıkardı. “Şarap mahzeni dinlenme odasının iki kapı ilerisinde. Gidip almanda bir sakınca var mı?”

“Hiç sakıncası yok.” Anahtarları aldım ve aceleyle mutfaktan çıktım.

Yakışıklı bir adamın dikkatimi dağıtmasına izin veremedim, vermeyecektim. Bir daha olmazdı. Kalbim bir kere daha kırılmayı kaldıramazdı.

Knox’un herhangi bir şekilde ilgisini çektiğimden değil. Aslında o kadar da ilginç değildim. Drake’in karnımda kıpırdandığı ve bana orada olduğunu hissettirdiği gün çekiciliğim hakkında endişelenmeyi bırakmıştım.

Aceleyle mahzene gittim, kapıyı açtım ve içeri girerek loş ışıklı rafları taradım. Burası daha serindi ve çıplak kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Bütün sabah sıcaktan bunalmıştım. Genellikle odaları te-

mizlediğimde misafirler yeni duş almış oluyordu, bu da odaları bunaltıcı hâle getiriyordu.

Şarap etiketlerini taradım, bazılarını biliyordum. Parmaklarım yıllar önce Napa'da ziyaret ettiğim bir şaraphaneden aldığım Cabernet* şarabının şık boynunda gezindi. Artık karşılayamayacağım bir şişeydi.

Bir gün.

Beyaz şarap raflarına yöneldim, çeşit çeşit şarapları kucaklayarak mahzenden çıktım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Gittiğim kısa süre içinde restoran müşterilerinin sayısı iki katına çıkmış gibiydi. Knox'un dikkatini çekmeden mutfağa geri dönüp şarap şişelerini hazırlık masasına bıraktığımda beni fark edenlerin sayısı daha azdı.

"Teşekkürler." Knox başıyla tabağımı işaret etti. "Öğle yemeği."

Skip'in getirdiği tabağın yanında dumanı tüten bir kâse peynirli makarna duruyordu. Üzerinde Knox'un sipariş üzerine yaptığı salata vardı.

Hepsini yiyemeyeceğimi bilerek sandalyeme oturdum ama çatalımı alıp önce peynirli makarnaya daldım. Zengin, kremsi tatlar dilimde patladı. Boğazımdan bir inilti kaçtı. Acı biberler sosa ayrı bir tat vermişti. Peynir yapış yapış, keskin ve karmaşıktı.

Knox masanın karşı tarafında duruyordu ve bakışları yüzündeki belirgin memnuniyetin kanıtıydı.

"Bu gerçekten çok iyi."

"Biliyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Artık mavi kutu yok."

"Onlu paket aldım."

"At gitsin. İstersen malzemeleri her zaman el altında tutarım."

* Oldukça ünlü bir çeşit şarap üzümü. —rn

“Teşekkür ederim.” Bir ısırtık daha alırken ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. Bana yemek yapması için onu rahatsız etmeyecektim. Ucuz makarnamı ve toz peynirimi evde tek başıma yediğim akşam yemeklerine saklayacaktım.

Eve genelde gece geldiği için bunu asla bilemezdi.

Bu hafta çoğunlukla karşısına çıkmamak için programına oldukça dikkat etmiştim. Ama aynı zamanda nadir de olsa bakışlarım onu bulmuştu. Knox’la birlikte gelen heyecan bağımlılık yapıyordu. Sadece aptal bir kadın böylesine yakışıklı bir erkeği takdir etmezdi ve ben aptal bir kadın olmamak için çok çabalıyordum.

Ben yemeğimi keyifle yerken Knox yemek yapmaya devam etti. Yazıcıdan bir sipariş fişi çıkardı ve diğerlerinin arasına astı. Skip tezgâhın başına geçerken Knox tabakları yerleştirdi, sonra da bir sepet dolusu patates kızartmasını fritöze attı.

“Neden Quincy?” Bu soruyu bir *ciabatta* ekmeğini* dilimlerken sormuştu. Ekmeğe o kadar odaklanmıştı ki sorusunun bana yönelik olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

“Küçük bir kasabada yaşamak istedim. Drake’i büyütmek için güvenli bir yer. Kaliforniya’yı düşünüyordum. Instagram’da takip ettiğim bir influencer, sürekli sahil boyu uzanan o küçük kasabaları övüyordu. Ama çok pahalıydılar.” Okyanus kıyısında yaşamayı ne kadar istesem de karşılayabilmemin imkânı yoktu.

“Sen New Yorklu musun?”

“Öyleyim. Şehirden bıkmıştım.”

Patates kızartmalarını çıkarıp *ciabattaya* sarımsaklı mayonez sürdü, sanki aynı anda on sipariş hazırlamış gibiydi.

Mutfaktayken sadece yemeğe konsantre olmak, her seferin-

* İçinde bol miktarda hava kabarcığı olan bir çeşit İtalyan ekmeği. —çn.

de tek bir şey pişirmek zorundaydım. Mavi kutulu makarnamı hazırlamamın, onun sıfırdan yapması kadar uzun sürdüğünü bilse muhtemelen yüzünü buruştururdu.

“Peki Montana’ya nasıl geldin?” diye sordu.

“Aynı blog yazarı Los Angeles’ta bir fırıncıyla röportaj yapmıştı. O fırıncı, tatil için en sevdiği yerin Quincy olduğunu söylüyordu. Kocasıyla birlikte burada bir Noel geçirmişler ve kasabaya âşık olmuşlar. Ben de araştırdım.”

Şehir merkezinin resimleri gördüğüm anda beni büyülemişti. Okul derecelendirmeleri ve yaşam maliyeti de beni buraya mühürlemişti.

Knox başını sallarken kuru bir kahkaha attı. “Cleo.”

“Cleo. Evet, fırıncının adı buydu. Onu tanıyor musun?”

“Burada geçirdiği Noel tatilinde mutfağımı işgal etmişti. Birkaç saat içinde bu kadar çok yemek yapan birini hiç görmemişim. İrtibatı koparmadık. Aslında birkaç hafta önce ona bazı tarifler gönderdim. Bu da dâhil.” Tabagımı işaret etti. “Dünya küçük.”

“Öyle.”

Yine de hem benim hem de Drake’in iyiliği için o kadar da küçük kalmamasını umuyordum. Montana ile New York arasındaki kilometreler boyunca gelecekle geçmiş arasına biraz mesafe koyabilecektim.

Montana birçok nedenden dolayı cazipti. Bu samimi, dost canlısı insanlar, bahsettiğim birçok nedenden biriydi. Bir diğeri de tüm eyalette Ward Otelleri’nin olmamasıydı.

Büyükbabam ilk Ward Oteli’ni yirmili yaşlarında açmıştı. Hayatı boyunca, babama devretmeden önce işletmesini bir butik oteller zincirine dönüştürmüştü. Babamın yönetimi altında,

şirket son otuz yılda dört kat büyümüştü. Neredeyse ülkedeki her büyük metropol şehirde bir Ward Oteli vardı ve yakın zamanda Avrupa'ya açılmaya başlamıştı.

Ama Montana'da hiç yoktu. Tek bir tane bile.

"Cleo'nun röportajını okudum, sonra kat görevlisi pozisyonu için başvuruyu gördüm ve başvurdum," dedim.

"Ve şimdi de buradasın." Knox tabak hazırlamayı bırakıp ellerini masaya dayadı ve bakışlarını benimkilere kilitledi. Gözlerinde sorular uçuşuyordu.

Cevap vermeyeceğim sorular.

"Şimdi buradayım ve işime dönsem iyi olacak." Masadan kalktım. "Yemek için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi."

Skip omzunun üzerinden, "Görüşürüz Memphis," diye seslendi.

"Hoşça kal." Son bir kez arkama bakarak kapıya yöneldim.

Knox'un bakışları hâlâ üzerimdeydi. Yüz ifadesi neredeyse okunamazdı. Neredeyse. Yakışıklı yüz hatlarından şüphe okunuyordu. Ve kendini kontrolünü kaybetmemeye zorladığı belli oluyordu. Muhtemelen hikâyemi duymak istediği içindi.

Ama bu itiraf sadece ve sadece bana aitti.

Cebimdeki telefon çaldığında restoranın yarısına gelmiştim. Kreşten olmadığından emin olmak için çıkarıp kontrol ettim. Arayan kreş değildi. Reddet tuşuna bastım ve telefonu bir kenara koydum.

Altmış üç.

Bu hızla giderse Eylül ayı bitmeden yüz olacaktı.

Belki de o zamana kadar aramalar dururdu.

6. Bölüm

Knox

“Yemek için teşekkürler.” Evinin ön verandasında dururken Griffin omzuma vurdu.

“Rica ederim.”

Geçen hafta Memphis’e yaptığım peynirli makarna canımı çektirmişti. Bu yüzden bugün bol miktarda kendime ayırarak büyük bir parti yapmışım. Griff ve Winn’e elimde bir tencere ile akşam yemeği için gelmeden önce, annemle babamın evine de bir tane bırakmışım.

“Güzel bir gece.” Griffin derin bir nefes aldı. Havada yaprakların, yağmurun ve serin havanın kokusu vardı.

“Kesinlikle öyle.” Ahşap kirişlerden birine yaslandım, biramdan bir yudum alırken araziye baktım.

Griffin’in ağaçlarla çevrili, uzağında dağlar olan evi, kendi evimi inşa etmemin sebebiydi. Kasabanın karmaşasından uzakta kendime ait bir sığınak istemiştim. Tarzlarımız tamamen

farklıydı. Griffin bol ahşaplı geleneksel bir görünümü tercih ederken, ben camın şık ve modern çizgilerini tercih ediyordum.

Evlerimiz farklı olsa da bulundukları ortam aynıydı.

Engibeli dağ kırsalı. Yıl boyunca çam kokan, yaprak dök-meyen ağaçlar. Güneş ışığı ve mavi gökyüzü.

Yuva.

Evin içinden bir çığlık geldi ve Griffin doğruldu. Winn ku-çağında iki aylık yeğenim Hudson’la dışarı çıkarken ön kapıya doğru döndü.

“Sıra sende.” Oğlunu babasına uzattı. “Gündüzleri beni is-tese de geceleri sadece Griff’i istiyor.”

Abim oğluna bakarak başını salladı. “Geceleri konuşacak çok şeyimiz var, değil mi kovboy? Ve bazen sadece yeni bir çift kola ihtiyaç duyarsın.”

Abim verandada boylu boyunca yürürken Hudson’ın ağla-yışı durdu.

Bu manzara karşısında yüreğim burkulmuştu.

Hudson’ı seviyordum. Ama onun doğumu, son beş yıldır unutmak için elimden geleni yaptığım anıları tetiklemişti. Bir zamanlar düşündüğüm kadar gömülü olmayan anılar.

Griffin, Gianna’yı tanımıyordu, kardeşlerimden hiçbiri ta-nımıyordu. Annem ve babam onunla bir kez San Francisco ta-tilinde tanışmışlardı ama o da Jadon’dan önceydi. Ailem neler olduğunu biliyordu ama eve taşındıktan sonra bu konuyu ko-nuşmayı reddetmiştim.

Bir bebeğin yanında olmanın ne kadar zor olduğunu kimse bilmiyordu.

“Akşam yemeği harikaydı.” Winn bana uykulu bir gülüm-semi gönderdi. “Tam da canımın çektiği şeydi.”

“Ne zaman istersen.” Bir elini karnına bastırırken göz kırptım.

İkinci hamileliğinin henüz başlarındaydı ama çok geçmeden restorana daha sık geleceklerinden şüpheleniyordum. Hudson’a hamileyken, Winn’in aşermelerini doyurmayı kişisel bir meydan okuma olarak kabul etmiştim.

“Restoranda işler nasıl?” diye sordu, verandadaki sallanan sandalyelerden birine çökerek.

“İyi. Yoğun.” Bu geceki yoğunlukla Roxanne uğraşıyordu. Yılın bu zamanlarında çarşambaları genellikle sakın geçerdi. Bu yüzden bana oyalanmayı bırakıp öğle yemeğinden sonra eve gitmemi söylediğinde onu dinlemiştim.

Griffin, Hudson’la birlikte volta atmaya devam ediyor, oğluna ne olduğunu anlayamadığım sözler mırıldanıyordu.

“Bu onun sesi.” Winn bakışlarımı takip etti. “Sanırım daha derinden geliyor. Gecenin bu saatinde onu uyutabilecek tek şey Griff’in sesi.”

“Mantıklı.” Griffin’i oğluyla görmek her zaman kolay değildi ama bu onlara itiraf edebileceğim bir şey değildi. Kimseye itiraf edebileceğim bir şey değildi.

“İyi hissediyor musun?” diye sordum Winn’e.

“Sadece biraz yorgunum. Ama sanırım bu birkaç yıl için normalim olacak.”

Griffin bize doğru yürüdü. “Belki bir sonrakine kadar Hudson gece boyunca uyuyabilir.”

“Hayalim bu.” Winn parmaklarını çaprazladı. “Memphis’le işler nasıl gidiyor?”

“İyi. Onu pek görmüyorum.” Ve bu planlanmış bir şeydi. Son zamanlarda fazla izin almamamın, Knuckles’ın etrafında dolanmamın bir nedeni vardı. Restorandan uzak kaldığım nadir

gecelerde kendi evime değil de kardeşimin evine kaçmamın bir nedeni vardı.

Griffin ve benim aramdaki bağ gençlik yıllarımıza dayanıyordu. Yaramazlıklarımızı sakladığımız ve ailelerimiz bizi kaçınılmaz olarak sorun çıkarırken yakaladığında sonuçlarına katlandığımız, eskiye dayalı bir bağımız vardı. Doğduğumdan beri en iyi arkadaşımды. Birbirimizi herkesten daha iyi tanıyorduk, muhtemelen bu yüzden Memphis'i sormamıştı. Onun hakkında konuşmak istemediğimi hissedebiliyordu.

Ne söyleyebilirdim ki? Ondan etkilenmiştim. Odaya her girdiğinde kalbim duruyor ve aletim hareketleniyordu. Eğer hikâyenin bir sonu olsaydı, sadece kasabadan geçen bir kadın olsaydı, o ilk gece onun peşine takılırdım.

Ama o, bugün gelip yarın gidecek bir turist değildi. İşte ya da evde ondan kaçamazdım. Bir de çocuk vardı.

Drake'i görmek Hudson'ı görmekten daha zordu. Nedenini bilmiyordum ama ne zaman ağlasa göğsümde bir yara açılıyordu. Belki de Memphis bununla tek başına uğraştığı içindi. Çılgınlıklarının yükünü o taşıyordu. Ağırılığı ince omuzlarındaydı.

Ama bu beni ilgilendirmezdi. Karışmak bana düşmezdi.

Bir ömür boyu yetecek kadar drama yaşamıştım ve Memphis'in güzel yüzünün her yerinde dramının izleri vardı.

Quincy'de bir hayat kurmam beş yılımı almıştı. San Francisco'dan parçalanmış bir adam olarak ayrılmıştım. Eve iyileşmek için gelmiştim. Yeniden başlamak için. Güzel günler geçirdiğim bir yere, o güzel günleri tekrar bulma umuduyla dönmek için.

Beş yıl sonra bulmuştum. İşimi seviyordum. Ailemi seviyordum. Hayatımı seviyordum.

Eski hâline gelmişti.

Memphis çatı katından ayrılır ayrılmaz onu aklımdan çıkarmak daha kolay olacaktı.

Hudson'ın göz kapakları düşmeye başladığında biramin son yudumunu da içtim. "Eve gitsem iyi olacak. Siz de onu yatırın."

"Teşekkürler, Knox." Winn esnedi.

"İyi geceler." Yanına gittim, yanağından öpmek için eğildim, sonra kardeşimin boştaki elini sıktım. Yeğenimin başındaki siyah saçları karıştırdım ve düğmeyi andıran burnuna dokundum. "Annenle baban biraz dinlensin, evlat."

Hudson'ın minik eli Griff'in kalbinin üzerindeydi.

Kahretsin, bu acıtmıştı. Hudson büyüdüğü acı azalmış ama yok olmamıştı. Bu hissin göğsüme yayılmasına izin verdim; ardından verandanın merdivenlerinden kamyonetime doğru koştum.

Eve dönüş yolum, çakıllı yollardan oluşan bir labirentten ibaretti. Otoyolu kullanmak eve daha kolay ulaşmamı sağlıyordu ama arka yolları kullanmak, bana camları açıp düşünmek için zaman kazandırdı.

Daha önce annemle babama uğradığımda bana otel konusunda kararımı verip vermediğimi sormuşlardı. Briggs Amca zor bir hafta geçirmişti. Kimseye haber vermeden yürüyüşe çıkmış, muhtemelen ilk başta akli başında olsa da bir nöbet geçirmiş ve kaybolmuştu.

Tüm hayatı boyunca yaşadığı topraklarda kaybolmuştu.

Neyse ki babam, onu hava kararmadan hemen önce bulmuştu. Briggs'in ayağı takılmış ve bileği burkulmuştu. Acil servise gittikten sonra –Talia nöbetçi doktordu– Briggs'i eve

götürmüşlerdi. Ama bu korku, babamın cevabımı almak için acele etmesine neden olmuştu.

Vermek zorunda olmadığım bir cevap.

Bir yanım kabul etmek istiyordu çünkü bu onları mutlu edecekti. Dünyadaki en iyi ebeveynlere sahiptim. Başarısız olmamız gerektiğinde başarısız olmamıza izin verirlerdi. Kendi ayaklarımız üzerinde duramayacağımız belli olduğunda bize yardım etmişlerdi. Bizi koşulsuz sevip, bize mümkün olan her avantajı sağlamışlardı.

Ama otel konusuna evet dersem, bunu kendim için değil, onlar için kabul etmiş olacaktım.

Eloise Oteli'ni istiyor muydum? Aile dışından birine gitmesini istemezdim. Ama bana? Belki. Sadece emin değildim. Henüz değildim.

Sapağıma ulaştım. Juniper Tepesi'ne doğru ilerleyip, ağaçların arasındaki dünyanın تنها köşesinde kayboldum. Ev göründüğünde, gözlerim çatı katını buldu. Duvarların, kapıların ve pencerelerin ardına gizlenmiş olsa da Memphis dikkatimi çekti. Geldiği günden beri öyleydi.

Volvo'su merdivenlerin yanına park edilmişti ve o araba da en az kiracım kadar gizemliydi. Yeni modellerden biriydi ve Volvo'lar pek de ucuz sayılmazdı. Öyleyse neden ucuz yemekler ve bozuk paralarla hayatta kalmaya çalışıyordu?

Beni ilgilendirmez.

Yıllar önce kendimle ilgilenmem gerekirken Gianna'nın imdadına yetişmişim ve bu, dersimi almamı sağlamıştı.

Kapıma en yakın yere park edip içeri girdim. Kış gelmeden farklı bir park yeri bulmam gerekecekti, böylece ikimiz de kar-

da dışarıda kalmayacaktık ama şimdilik kamyonetimi dışarıda bırakmak mesafemi korumanın bir yolu daha demekti.

Ev sessizdi. Mutfakta peynirli makarna kokusu vardı. Buzdolabına doğru yürüdüm, bir bira aldım, sonra hava kararana kadar televizyon izlemek için oturma odasına çekildim.

Evdeki pencerelerin fazla olması, güneş Juniper Tepesi'nin ardında batmaya başladığı zaman onu her açıdan yakalayabileceğim anlamına geliyordu. Pembe, turuncu ve mavi ışık duvarların üzerinden akıyor, ay ışığının gümüş parıltısı yerini alana kadar her dakika azalıyordu.

Bunun rahatlatıcı olması gerekirdi. Netflix'teki bir numaralı trend film dikkatimi çekmeliydi. Buranın benim sığınağım olması gerekiyordu ama Memphis, buraya taşındığı günden beri düşüncelerime sürekli zincir vuruyordu. *Bir dikkat dağıtıcı.*

Yemek mi pişiriyordu? Uyuyor muydu? Ev onun için yeterince büyük müydü? Başka bir daire mi arıyordu? Başka bir daire bulmasını istiyor muydum?

Evet. Gitmesi gerekiyordu. Bunu sonsuza kadar sürdüremezdik, değil mi? Evimi geri almalıydım. Yine de onun şehirde tek başına olması fikri beni huzursuz ediyordu.

Benim sorumluluğumda değildi. O yetişkin bir kadındı, tek başına yaşayabilecek bir yetişkin. Yirmi beş yaşındaydı, Eloise ile aynı yaşıydı. Yirmi yedi yaşında olan Lyla ve Talia'yla da neredeyse aynı yaşıydı. Kız kardeşlerimi yakınımda tutma ihtiyacı hissediyor muydum? Hayır. Öyleyse neden Memphis için hissetmeliydim? Ve ailesi hangi cehennemdeydi? Bahsettiği kardeşlerine ne olmuştu?

Televizyona baktığımda neredeyse tüm fragmanı izlediğimi ve ne hakkında olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığını fark ettim. “Tanrım.”

Huzursuzluk derimin altında sarsıldı. Koltuktan kalktım, yatak odama gidip bir çift egzersiz şortu aldım, sonra da bodrumda kurduğum spor salonuna gittim.

Koşu bandı ve ağırlık torbası arasında gidip gelerek geçirdiğim bir saatin ardından ter içinde kalarak merdivenleri çıktım.

Neyse ki antrenman amacına ulaşmış, bastırılmış enerjimi tükenmişti. Bu yüzden duşa yöneldim.

Son birkaç haftadır uykusuzluk çekiyordum. En son sekiz saatlik kesintisiz uykum Memphis taşınmadan önceydi. Drake’in geniş bir ciğeri vardı ve her gece pencereler kapalı uyumam gerektiği için çok sıcak oluyordu. Kendimi bildim bileli pencereler açık uyurdum.

Sadece bir baksır giyerek yatağa girip komodinin üzerindeki ışığı söndürdüm. Başımı yastığa koydum ve hafif bir esinti odaya süzülürken yorgunluk galip geldi.

Ama haftalardır olduğu gibi, uykum bir bebeğin feryadıyla bölündü.

Sarsılarak uyandım. Başucu lambamın yanındaki saate bakmadan önce bir elimi yüzümde gezdirdim. *İki on dört.*

Normalden daha uzun süre uyumuştum. Geçen hafta beni saat bir civarında uyandırmıştı. Ya da belki bir saattir uyanıktı ama ben fark edemeyecek kadar yorgundum.

Yüzümü yastığa gömdüm, uykunun tekrar gelmesini diledim. Gelgelelim, ağlaması devam edip karanlık gecede yankılandıkça, durana kadar uyanık kalacağımı biliyordum.

“Lanet olsun.”

Kararlı bir çocuktu, hakkını vermeliydim. Ben sırtüstü yatıp ay ışığının aydınlattığı tavana bakarken, o ağladıkça ağladı.

Burası bile gürültülüyse, o çatı katı ne kadar gürültülüydü? Ben uyumamıştım ama Memphis de uyumamıştı. Her gün dememesine rağmen, hiçbir makyaj gözlerinin altındaki koyu halkaları gizleyemiyordu.

Griffin'in, Hudson'ı kucağına aldığı görüntü aklıma geldi. Sonra başka bir bebek, geçmiş yıllardan başka bir çift kol. Kendime hatırlama izin vermediğim bir sahne.

Drake'in çığlıkları birbiri ardına, daha yüksek ve daha yüksek sesle, dakikalar geçtikçe, geceler geçtikçe artıyordu, ta ki benim için çığlık atıyormuş gibi gelene kadar. Buraya kadardı, öylece yatıp hiçbir şey yapmadan duramazdım.

Çarşafı bacaklarımdan attım ve yataktan fırladım, gömme dolapta durup bir tişört aldım. Sonra kapıya yöneldim, ayaklarımın tabanını çakıl taşlarıyla parçalamamak için bir çift parmak arası terlik giymek için durakladım.

Garaj yolunu geçerken gece havası kollarımın ve bacaklarımın açıkta kalan kısımlarını ürpertiyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, kararımı sorgulamadan önce ilerledim ve kapıyı çaldım.

Bir ışık yandı ve kapıdaki cam pencereyi aydınlattı.

Memphis'in yüzü camın arkasındaydı, kahverengi gözleri irice açılmış ve yaşlarla dolmuştu. Çok güzel görünüyordu. Her zaman güzel görünüyordu fakat bu gece pamuk ipliğine bağlıymış gibi görünüyordu.

Kilidi çevirmeden önce yanaklarını sildi. "Ben çok-"

"Özür dileme." İçeri girdim ve terliklerimi tekmeleyerek çıkardım, sonra kollarımı uzatıp biriyle işaret ettim. "Onu bana ver."

“N-ne?” Uzaklaştı, benimle bebeği arasına bir omuzluk mesafe koydu.

“Ona zarar vermeyeceğim. Sadece yardım etmek istiyorum.” Belki de o çocuğun ihtiyacı olan şey başka bir çift koldu. Başka bir ses.

Gözlerini kırptırdı. “Ha?”

“Dinle, o uyursa ben de uyurum, sen de uyursun. Bundan... bundan başka bir şey deneyebilir miyiz? Onu bir süre gezdirmeme izin ver. Muhtemelen bir şeyi değiştirmeyecek ama en azından biraz nefes alırsın.”

Memphis’in omuzları düştü ve ağlayan oğluna baktı. “Seni tanımıyor.”

“Bunu düzeltmenin tek bir yolu var.”

Bir anlık tereddütün ardından Drake bir kez daha feryat edip minik ayaklarıyla tekmeler atınca onu bana doğru uzattı.

Kucağıma vermesi biraz garipti. Kolları onu bırakmaya isteksiz görünüyordu ama sonunda onu bir kolumun içine doğru bırakıp bedenen uzaklaştı. Kolları hâlâ Drake’in sırtına dolanmışken omuzları kaskatı kesilmişti ve bana nefes almam için zar zor yer bırakıyordu.

“Onu düşürmeyeceğim,” diye söz verdim.

Başını salladı.

Yanından geçip çatı katı boyunca yürüdüm. Çıplak ayaklarım pelüş halıya battı ve ancak odanın diğer ucuna ulaştığımda kucağımdaki çocuğa iyice bakabildim.

Tanrım, bu kötü bir fikirdi. Gerçekten çok kötü bir fikirdi. Bunu yaparken ne düşünüyordum ki? Ağlamaya devam etti; çünkü evet, beni tanımıyordu. Ve çok benziyordu. Çok zordu.

Beni kaçırmaktan alıkoyan tek şey saçlarıydı.

Annesinin sarı saçlarına sahipti.

Jadon'un gibi siyah değildi. Sarışındı.

Bu aynı çocuk değildi. Bu aynı durum değildi.

Sertçe yutkundum, ağrıyı yok sayıp kapıya doğru yürüdüm.

“Drake.”

Sarışın, bebek Drake. Harika bir isimdi. Sağlam bir çocuktu. Bu da farklıydı. Drake güçlü görünüyordu. Hudson gibi, iyi bir kilosu vardı. Memphis de her gece onu tek başına taşıyordu.

“Pekâlâ patron,” dedim Drake’e. “Bunu biraz yumuşatmalıyız.”

Göğsü titriyor, nefesleri hâlâ ağlama arasında sıkışıyordu.

“Uykuya ihtiyacım var. Senin de öyle. Annenin de öyle. Gece vardiyasından çıkmaya ne dersin?” Hâlâ kıpırdamayan Memphis’in yanından geçerek odanın diğer ucuna doğru tekrar yola koyuldum. Duvara ulaştım ve dönüp tekrar kapıya yöneldim. Tüm bunlar olurken Drake ağlamaya devam ediyordu.

“Bir şeyin yok.” Yürürken onu zıplattım ve bezli poposunu okşadım. Üzerinde yavru köpeklerle dolu mavi desenli bir çift pijama vardı. “Çocukken bir köpeğim vardı. Adı Scout’tu.”

Yavaş ve ölçülü adımlarla önce kapıya, sonra pencereye doğru yürümeye devam ettim. “Kahverengiydi, sarkık kulaklarıyla kısa ve kalın bir kuyruğu vardı. Yazın en sevdiği şey bahçedeki fiskiyelerin altında koşmaktı. Kışın ise boyunu aşan kar yığınlarına atlar, kendini o kadar derine gömerdi ki kurtulup kurtulamayacağından emin olamazdık.”

Memphis sonunda kitlendiği yerden ayrılarak koltuğa doğru yürüyüp bir kolun üzerine tünedi. Üzerinde kolları dirseklerine kadar inen ve yakası aşağı doğru kıvrılan, ince siyah bir

gece gömleği vardı. Etek ucu kalçalarında bitiyor, otururken yukarı kalkıyordu.

Uzun boylu değildi ama lanet olsun ki bacakları öyleydi. Gözlerimi gergin, pürüzsüz teninden ayırdım ve Drake'i bir omzuma yaslanacak şekilde kaydardım. Sonra sırtını sıvazladım, elim o kadar büyüktü ki avuç içimin tabanı bezinin üst kısmındaydı ve parmak uçlarım ensesindeki yumuşak saç tellerini okşuyordu.

Ağlaması iniltiye dönüşmeden önce kapıya kadar bir kez daha gidip gelmem gerekti. Sonra yavaşça sesi kesildi ve açık bir pencereden dışarı süzüldü.

Sessizlik sağır ediciydi.

Memphis'in nefesi kesildi. "Genelde saatlerimi alır."

"Kardeşim Griffin'in aynı yaşta bir çocuğu var."

"Winslow'la evli, değil mi?"

Başını salladım. "Evet. Bu gece oradaydım ve Hudson annesini istemiyordu. Griffin onu alınca sakinleşti. Muhtemelen sadece farklı bir ses duymak istiyordu."

Memphis çenesini indirdi, sarı saçları yüzünün etrafına dökülüyordu. Ama kucağına damlayan gözyaşını gizleyemedi.

"Seni taşımama da ihtiyacın var mı? Sırtını sıvazlamama? Sana da çocukluğumdaki evcil hayvanları anlatmama?" diye sataştım ona.

Başını kaldırdı ve gülümseyerek yüzünü kuruladı. "Sadece çok yorgunum."

Drake bir cıyıklama sesi çıkarsa da tekrar ağlamaya başlamadı.

"Onu alabilirim," dedi.

"Git uzan. Ben uyuyana kadar onu gezdiririm."

“Sen-”

“Bunu yapmak zorunda değilim.” Cümlesini ben bitirdim.
“Ama yapacağım. Git. Dinlen.”

Ayağa kalkıp yatağa doğru yürüdü ve yorganın altına girdi. Sonra bir yastığa sarıldı, onu göğsüne yakın tuttu. “Nasıl şef oldun?”

“Bu uyumak değil.”

“Yine de anlat.”

Duvara doğru yürüdüm ve ışık düğmesine basarak çatı katını karanlığa gömdüm. “Annem harika bir aşçıdır. Ben büyürken babam çiftlikle ilgilenmekle meşguldü. Griff’i sık sık yanına alırdı ama ben çok küçüktüm, bu yüzden annem ve ikiz kız kardeşlerim bebekken onlarla evde kalırdım. Gündüzleri bizi otele götürür, akşamları da onları salıncaklara ya da oyun alanına bırakır, beni de akşam yemeği hazırlamaya yardım etmem için tezgâhın başına oturturdu.”

En eski anım beş yaşlarımdayken, anaokuluna başlamadan önceki yaza aitti. Annem Eloise’e hamileydi. İkizler küçüktü ve sürekli beni kovalıyorlardı. Griff ata binmeyi öğreniyordu ve ben kendimi dışlanmış hissediyordum.

Annem bir şeyle meşguldü, ben de ona akşam yemeğini hazırlayacağımı söyledim. Şaka yaptığımı düşünmüş olmalı ki kabul etmişti.

Hatırladığım şey cips ve kraker tabakları değildi, ikizlerle uğraşmaktan mutfağa geldiğinde beni tezgâhın üzerinde oturmuş fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapmaya çalışırken bulunduğu yüzündeki şoktu.

“Başka ilgi alanlarım vardı. Spor. Atlar. Yazlarımı Griffin ve babamın yanında çiftlikte çalışarak geçirdim. Ama her za-

man mutfaka geri döndüm. Liseyi bitirdiğimde üniversitenin bana göre olmadığını biliyordum, bu yüzden aşçılık okuluna yazıldım. Çok şey öğrendim. Eve dönme vakti gelene kadar harika restoranlarda çalıştım.”

Memphis mırıldandı. Rüya gibi, uykulu bir sestti.

Ve oğlu tamamen göğsümün üzerindeydi.

Onu bırakıp kendi yatağıma çekilmek muhtemelen güvenliydi ama her ihtimale karşı yürümeye devam ettim.

“Neden adı Knuckles*? Restoranın?” Memphis’in sesi yastığım boğduğu bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

“Aşçılık okulundaki lakabımdı. İlk haftamda bir eğitmeni etkilemeye çalışmıştım. Kendimi beğenmişim. Havuç rendeliyordum ve dikkat etmiyordum. Elim kaydı ve parmak eklemelerimi rendeledim.”

“Ah,” diye tısladı.

“Bir sürü kesik vardı ve kendimi aptal durumuna düşürmüştüm.” Elimde hâlâ birkaç yara izi vardı.

“Ayrıca kendine ait bir lakabın oldu.”

“Restoranın tadilatını yaparken mimarla oturduk, bana tabela için isim sordu. Aklıma Knuckles geldi, hepsi bundan ibaret.” Yolumu değiştirdim ve Drake’i köşedeki beşiğe taşıdım, onu yatırmak için eğildim.

Kolları anında başının üzerine kalktı. Dudakları aralandı. Kirpikleri pürüzsüz yanaklarının üzerinde yarım aylar oluşturmuştu. O çok... eşsizdi.

Elimi göğsüme götürdüm, acıyı ovuşturdum. Ayağa kalkıp yatağa doğru baktım.

* Knuckles İngilizcede parmak eklemlerindeki boğum anlamına gelmektedir. —çn.

Memphis uyuyordu, dudakları da aralanmıştı. Bir erkek böyle bir güzelliğe karşı kendini kaybedebilirdi.

Orada durup şafak sökene kadar ona bakmak gibi aptalca bir şey yapmadan, kendi yatağına gitmeden önce kapının kilidini arkamdan çevirerek çatı katından yavaşça çıktım.

Uykuya dalmak kolay olmalıydı. Sessizdi. Karanlıktı. Ancak gözlerimi her kapattığımda Memphis'in görüntüsü aklıma geliyordu. Yanağına dökülen sarı saçları. Dudaklarının bir kısmı. Gece gömleğinin altındaki göğüslerinin yumuşak kabarıklığı.

Belki de beni uykumdan alıkoyan çocuğunun ağlaması değildi. Belki de sebep, rüyalarımın giren kadının kendisiydi.

7. Bölüm

Memphis

Çatı katının merdivenlerini tırmanan ayak sesleri ve ardından gelen yumuşak kapı çalma sesi en sevdiğim sesler hâline gelmeye başlamıştı. Sadece Drake'i kucaklamak için geliyordu ama Knox'un gecenin bir yarısı kapıma her gelişi sıcak bir kucaklama gibi hissettiriyordu.

Birine sarılmayalı uzun zaman olmuştu.

Hemen içeri girdi, ağlayan Drake'i kollarımdan almadan önce ayakkabılarını çıkardı. Yüzünde bir acı ifadesi belirdi, sanki bir yeri kesilmiş gibiydi. Belki de sadece benim hayal gücümdü ama Drake'e her sarılışında bunu gördüğüme yemin edebilirdim. Knox odanın içinde her zamanki yolunu takip ederken yüzündeki ifade bir anda kayboldu.

"Bu gece sorun nedir, patron?" O pürüzsüz, derin ses oğlum rahatlatığı kadar beni de rahatlatıyordu.

"Seni uyandırdığımız için üzgünüm."

Duvara dönüp kaşlarını çattı. Knox'un özür dilememden hoşlanmadığını öğrenmiştim.

Yine de diledim.

“Dinlen, Memphis.” Yatağa doğru başıyla işaret etti ama ben kanepeye gidip omuzlarıma bir battaniye sardım.

Geçtiğimiz ay, on iki gecemi bu kanepede geçirmiş, hayatında gördüğüm en yakışıklı adamın oğlumu taşımasını izlemiştim. On iki gece ve Knox Eden’a olan hayranlığım her sabah yeni makinemde yaptığım kahve kadar yoğundu.

Hava değişmişti ve ekim ayının soğuk geceleri pencereyi açık bırakmaya gerek olmadığı anlamına geliyordu. Knox’un, Drake’in sesini evinden nasıl duyduğundan emin değildim ama soracak cesareti kendimde bulamamıştım. Nasıl biliyor olursa olsun bu rahatlama için minnettardım.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi bir adamla biraz yalnız kaldığım için.

“Dün gece de böyle miydi?” diye sordu Knox.

“Hayır. Sadece biberon için ağladı ama karnı doyduktan hemen sonra uykuya daldı.”

“İlerleme var. Büyümeye devam et, bunu da atlatacağız.” Knox, Drake’i geniş omzuna, tam da oğlumun olmayı tercih ettiği yere koydu.

Belki de Knox’un uyunabilecek kadar büyük bir omzu olduğu içindi. Belki de kokusundan, sesinden ya da kasıla kasıla yürümesinden kaynaklanıyordu. Oğlum, Knox’un göğsünü benimkine tercih ediyordu.

Oğlum aptal değildi.

Ben de en az bebeğim kadar büyülenmiştim.

Knox bu gece ayaklarının altında toplanan gri bir eşofman, beyaz kolsuz bir tişört giymişti ve dövmeleeri ortadaydı.

“Dövmelerin ne anlama geliyor?” diye sordum.

Haftalardır dilimin ucundaydı bu soru. Knox hakkındaki merakım tehlikeli olduğu kadar doyumsuzdu da. Ne kadar çok şey öğrenirsem öğreneyim daha fazlasını istiyordum.

“Kartal benim en sevdiğim kuştur.” Başıyla sol tarafını işaret etti ve tüylü kanatları pazılarının etrafında kıvrıldı. Vahşi yaratığın yüzü güzel olduğu kadar unutulmazdı da.

Knox kanepenin yanından geçerek bana sağ tarafını gösterdi. Çatı katına eklediğim mavi-beyaz gece lambaları, tenindeki siyah çizgileri ve daireleri aydınlatıyordu. “Bunlar gezegenler. Kürek kemiğimde de bir Mars çizimi var. Astronomiyle ilgilendiğimden değil. Atlarımızı temsil ediyorlar. Babam yıllar önce sekiz at aldı ve Eloise hepsine gezegenlerin isimlerini verdi. Mars benim atım.”

“Sık sık ata biner misin?”

“İstediğim kadar sık değil. Arkadaşı olsun diye onu çiftlikte tutuyorum. Ayda bir, iki kere dışarı çıkarmaya çalışıyorum.”

Atımın adı Lady’di. O da diğer atlar gibi hoplayıp zıplardı. Kız kardeşim de ben de çocukken binicilik dersleri almıştık çünkü o zamanlar New York sosyetesini için popüler bir ders dışı etkinlikti. Bir süre sonra annemin arkadaşlarından biri, bu aktivitenin modasının geçtiğini söyleyerek kendi kızlarını göndermeyi reddetti. Bir hafta sonra ailem Lady’yi sattı ve ben de onun yerine piyano derslerine katlanmak zorunda kaldım.

“Daha önce hiç ata bindin mi?” diye sordu.

“Uzun zamandır binmedim.”

Beni Mars’a götürmeyi teklif etmedi. Etseydi de ben kabul etmezdim.

Bu karanlık geceler, Knox’a sahip olmak için kendime izin verdiğim tek zaman dilimiydi.

Drake ilerleme kaydediyordu ve çok geçmeden bu ziyaretler sona erecekti. Onun geçici kiracıları olmaya geri dönecektik. Onun iş arkadaşı olacaktım, yoluna nadiren çıkacaktım. Bir gün, hayatıma devam edecektim. O gün geldiğinde, kalbimin tamamının sağlam olmasına ihtiyacım vardı.

Drake'in ağlaması azalmaya başladı. Kesik kesik çığlıklardan, kesik kesik nefesler arasında bir mırıltıya dönüştü.

Knox elini bebeğin sırtına koyarak, "İşte bu," diye mırıldandı. Geniş omzu, konuşmalarımızın uğultulu sesi, Drake üzerinde her seferinde bir tılsım gibi işe yarıyordu.

"Onun ağlamasını durdurabilen kişinin ben olması gerekmiyor mu?" İtiraf, ben durduramadan dudaklarımdan dökülüyordu. Suçluluk ve utanç sesimi bulandırdı. Ben olmalıydım, değil mi? Drake benimdi.

"Sensin." Knox önümde durdu, kocaman kollarında minik oğlumla neredeyse üzerimde dikiliyordu. "Beni kapıdan içeri aldın, değil mi?"

"Evet." Belki de annelik her zaman çocuğunuzun sırtını dayadığı kişi olmak değil, siz yeterli olmadığınızda ihtiyaç duydukları kişiyi bulmaktır. Drake'in iyiliği için, onun biraz dinlenbilmesi için gururumu bir kenara bırakıp Knox'un yardım etmesine izin vermiştim.

Onun güçlü kollarını gerçekten kucaklamak için hak eden kadın, çok ama çok şanslı biri olacaktı. Knox'un her adımını takip ederken battaniyemin içine daha da gömülerek bacaklarımı altına kıvırdım.

Yorgunluk, uyanık olduğum anların değişmez bir parçasıydı. Gözlerimi açık tutabilmem tek nedeni Knox ve Drake'in

kaçırmak istemediğim bir görüntü olmasıydı. Yatağa uzanmak yerine kanepeyi seçmemin nedeni buydu.

Onları birlikte izlemek bir rüyaydı. Eğer daha iyi seçimler yapmış olsaydım yaşayacak olduğum o farklı hayatın hayaliydi.

Drake ağlamayı kesmişti ve uyumasına dakikalar kalmıştı. Bu ara neredeyse bitmek üzereydi. Oğlumun iyiliği için minnettardım. Benim içinse...

Knox gittiğinde kapıyı arkasından kapatmak zor olacaktı.

Bir esneme dudaklarımı gerdi ve elimle kapatarak geçiştirdim. “Özür dilerim.”

“Şimdi de esnediğin için mi özür diliyorsun?” Kanepenin yanından geçerken bana sırtıttı.

“Babam bir keresinde bir toplantı sırasında esnediğim için beni azarlamıştı. O zaman özür diledim ve o zamandan beri hiç durmadım.”

Babamdan ilk kez yüksek sesle bahsediyordum. Bir aydan uzun bir süre boyunca geçmişimi kendimden uzak tutmuştum. Ailem ve ülkenin öbür ucuna taşınmamın nedenleri hakkındaki sorulardan kaçmıştım. Uyku yoksunluğu duvarlarımın yıkılmasına neden olmuştu.

Ya da bunun sebebi belki de sadece Knox’tu. O hayatını özgürce paylaşıyordu. Bende de aynısını yapma isteği uyandırdı.

“Ciddi misin?” diye sordu.

Omuz silktim.

“Ailen hakkında konuşmuyorsun.”

“Pek konuşmam.”

“Bu doğru.” Ağzının köşesi yukarı kalktı. “Ailen nerede?”

İçimi çektim, koltuğa daha da gömüldüm. “Eninde sonunda

soracağını düşünmüştüm. Ama bu soruya nasıl cevap vereceğimi henüz bulamadım.”

“Bu basit bir soru, Memphis.”

“O zaman basit cevap New York.”

“Karmaşık cevap ne?”

“Gerçeklerden bahsetmek ailemin çirkin tarafını gösteriyor.” Onlara karşı ne kadar sinirli olsam da yabancıların, onların kötü insanlar olduğunu düşünmelerini istemiyordum. Onlar oldukları gibiydiler. Mesafeli. Bencil. Gururlu. Çevrelerinin ve aşırı, bencil zenginliklerinin ürünüydüler.

Bir zamanlar ben de onlardan farklı değildim. Belki çirkindiler ama onların korkunç davranışları, benim değişimimi hızlandırmıştı. Onlar sayesinde daha iyi bir insan olacaktım. Onlara rağmen.

Knox kapıya doğru yürüdü ve atılmış tenis ayakkabılarının yanında durdu. “Bırak da buna ben karar vereyim.”

Mikrodalgaın üzerindeki saate baktım. “Bu sabahın ikisinden yedisine kadar konuşulacak bir konu değil.”

Odayı geçip kanepenin diğer ucuna oturdu, oğlum göğsünde uyuyordu. “Gün içinde daha mı az çirkin oluyorlar?”

“Hayır,” diye fısıldadım. “Babam, Drake’i hiç kucagına almadı. Onu kollarında taşıyan tek erkek sensin.”

Kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. “O...”

“Öldü mü? Hayır. Hâlâ hayatta. Ailem, özellikle de babam seçimlerimi onaylamıyor. Ailemizin gidişatını o belirliyor ve işleri onun istediği gibi yapmayı reddettiğimde beni evlatlıktan reddetti. Annem, kız kardeşim ve erkek kardeşim de aynı şeyi yaptı. Gerçi bunun pek bir önemi yok; çünkü ben de onları reddettim.”

Knox yüzümü inceledi. “Ne demek seni evlatlıktan reddettiler?”

“Babam için çalışıyordum. Beni kovdu. Manhattan’daki evlerinden birinde yaşıyordum. Avukatı bana otuz günlük tahliye tebligatı gönderdiğinde, Drake dört haftalıktı. Büyükbabam ve büyükbabam, torunlarının her biri için vakıf fonları kurdular; ama biz otuz yaşına gelene kadar babamın vasilik yapmasını şart koştular. Taşınabilmek için biraz para çekmeye gittiğimde babam bankadan para çekmeme izin vermedi. Bana kendi banka hesabımdaki para ve son maaşımdan başka bir şey bırakmadı.”

“Sen ciddi misin? Neden?”

“Drake’in babasının kim olduğunu bilmek istiyordu. Ona söylemeyi reddettim. Doğrusu herhangi birine söylemeyi reddettim.” Ses tonumda gizli bir uyarı vardı. Eğer Knox sorarsa, onu cevaptan mahrum bırakacaktım. “Babam, bunun kendisini ilgilendirmediğinin söylenmesinden hoşlanmadı. Ama Drake’in babasının kim olduğunu kimsenin bilmemesinin bir nedeni var. Bu şekilde kalmasını planlıyorum.”

Knox öne doğru eğildi ve Drake’i daha sıkı tutmaya başladı. “Bilmem gereken bir şey mi var?”

“Hayır. O hayatımdan çıktı.”

“Emin misin?”

“Oldukça.” Elimde bunu kanıtlayacak imzalı bir belge vardı. “Babam blöf yaptığımı düşündü. Hayatımı yeterince zorlaştırırsa, ona bilmek istediği her şeyi anlatacağımı sanıyordu. İplerimi çekmeye devam edebilecek ve ben de onun küçük kuklalarından biri olarak dans edecektim. Yirmi beş yaşındayım, on altı değil. Kararlarım bana ait. Sırlarım bana ait.”

Knox kanepeye doğru eğilerek başını salladı. “Haklısın. Şu anda aileden pek hoşlanmıyorum.”

“Babam kendisine hayır denmesine alışık değil. Bir otel zincirinin sahibi ve ailesini de işini yaptığı kadar sert bir şekilde yönetiyor.”

“Bir otel zinciri mi?” Knox’un kaşları kalktı. “Hangisi?”

“Ward Otelleri.”

“Şaka yapıyorsun.” Bir kahkaha attı. “Aşçılık okulundan sonra San Francisco’da çalıştım. Restoran bir Ward Oteli’ndeydi.”

Gözlerimi kırptım. “Gerçekten mi?”

“Dünya küçük.”

“Öyle.” Hangi restorandan bahsettiğini de çok iyi biliyordum.

San Francisco’ya birçok kez gitmişim ve hep otelde kalmıştım. Yemeklerimi pişiren Knox muydu? Bu beni şaşırtmazdı. Yemek yemeyi en sevdiğim yerlerden biriydi.

“Babamın Memphis’teki favori otelinin adını almışım. Kız kardeşimin adı Raleigh. Erkek kardeşimin adı Houston.”

Knox profilimi inceledi. “Ward Otelleri küçük bir şirket değil.”

“Hayır, değil.”

Milyonlarca dolarlık özel bir şirketti. Sadece gayrimenkuller bile bir servet değerindeydi.

Ve ben otuz milyon dolarlık güven fonumu, saati on dört dolarlık bir temizlik işine değişmişim.

Belki de ihanete uğramış olmaktan kaynaklanan pervasız bir karardı. Quincy’de fazla bir şeyimiz yoktu.

Fakat özgürdük.

“Tuvalet temizliyorsun,” dedi Knox.

Çenemi kaldırdım. “Tuvalet temizlemekte yanlış bir şey yok.”

“Hayır, yok.” Beni küçük bir baş sallama ile onayladı. “Buraya gelmeden önce ne yapıyordun? Ward için mi çalışıyordun?”

“Şirkette pazarlama yöneticisiydim. Erkek kardeşim babamın yerini almak üzere yetiştiriliyor ama ben ve kız kardeşim, her zaman şirkette bir işimiz olacağını bilerek büyüdük. Orada çalışmamız bekleniyordu. Ben üniversiteden mezun olduktan bir gün sonra işe başladım.”

“Hangi okula gittin?”

“Princeton’dan sosyoloji diplomam var. Pek işe yaramadı ama ilginçti.”

Knox uzun bir süre sessiz kaldı, sonra güldü. “Princeton. Neden Eloise Oteli’nde çalışmayı seçtin? Neden daha çok kazandıran bir iş bulmadın?”

“Oteller her zaman içinde olduğum bir işti.” Muhtemelen rahat bir tatil köyü bulup genel müdür pozisyonuna yükselbilirdim ama babam, kızları da dâhil olmak üzere yöneticilerinden on yıllık bir rekabet etneme anlaşması imzalamalarını istemişti.

“Kolay bir seçim gibi görünüyordu,” dedim. “İş kolay olduğundan değil. Bu şimdiye kadar yaptığım en zor işti. Ama o kadar çok değişiklik oldu ki, bir otele aşına olmak istedim. Hayatımda hiç oda temizlememiş olsam bile.”

Gözlerini kırıştırdı. “Ciddi misin? Bundan önce hiç temizlik yapmadın mı?”

“Bir hizmetçim vardı,” diye itiraf ettim. “Başlamadan önce YouTube’da bir sürü video izledim.”

“Eloise’e göre çok iyi iş çıkarıyormuşsun.”

“Teşekkür ederim.” Karanlık olduğuna sevinmiştim, böylece kızardığımı görmeyecekti. “Sonsuza kadar kat görevlisi olmayacağım ama bana, kendi yolumu seçme şansı hiç verilmedi. Hazır olduğumda, daha fazla para kazandıran bir iş bulacağım. Bu da eğitimime dayanıyor. Küçük bir kasabada çok fazla fırsat yok ama gözümü dört açacağım. Şimdilik bulunduğum yeri seviyorum.”

“Başka bir kasabayı da seçebilirdin.”

Başımı salladım. “Ben Quincy’yi seçtim.”

Bu kasaba bana aitti.

Bu kadar kısa sürede buraya nasıl bu kadar bağlandığımı açıklamak zordu. Ama Main’den aşağıya her indiğimde, burası giderek daha fazla evim gibi geliyordu. Markete her gittiğimde ve en sevdiğim kasiyer –Maxine– bu kadar sevimli bir bebeğe sahip olduğum için beni her tebrik ettiğinde, kalbimin sakinleştiğini hissediyordum. Otele her girdiğimde kendimi buraya ait hissediyordum.

“Ailem buradan nefret ederdi.” Gülümsedim.

“Cazibesinin bir parçası mı?”

“İlk başta öyleydi.” Bakışlarımı kucağıma indirdim. “Tüm bunların kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Kimseye söylememin nedenlerinden biri de bu. Zavallı küçük zengin kız servetinden vazgeçiyor, Montana’ya taşınıyor ve maaş çekiyle yaşıyor; çünkü babasının ona emir vermesinden bıkmış.”

Bunu yüksek sesle söylemek beni utandırdı.

“Hayatımı kimseye inat olsun diye alt üst etmedim. Bunu Drake için yaptım. Çünkü kalbimin derinliklerinde, bunun

daha iyi bir hayat olduğuna inanıyorum. Zor olsa bile. Yalnız olsak bile.” En başından beri yalnızdık.

“New York’ta hayatını çekilmez hâle getirirler miydi?” Knox sordu.

“Kontrol ederlerdi. Kararları benim elimden alırlardı, özellikle de Drake söz konusu olduğunda.” Drake’in bir dadısı olacak ve on yaşında yatılı okula gönderilecekti. “Sırf benim paramla ipleri elinde tutuyor diye bir başkasının kurallarına göre yaşamak istemiyorum.”

“Bunu takdir edebilirim. Peki otuz yaşına geldiğinde ne olacak? Güven fonundan o sorumlu olmadığında?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Paranın orada olacağına dair umut beslemeyeceğim. Babamın parayı kendi başına almanın bir yolunu bulmasını bekliyorum. Muhtemelen başka bir şehirde başka bir otel satın alır.”

“Bunu yapabilir mi? Bu yasal mı?”

Bir omzumu kaldırdım. “Her zaman mücadele etme seçeneğim var. Bir avukat tutup bu işin peşine düşebilirim. Birkaç yıl sonra belki farklı hissederim; ama şu anda bunun bir parçası olmak istemiyorum. Arabamı almak için yeterince para biriktirmiştım. İlerlediğimde, ev almak için seçeneklerimin ne olduğuna bakacağım. Şu anda kendime güvenmek benim için herkesten daha önemli. Ailemin yanımda olması gerekiyordu ama hayatımın ilk en kötü gününde beni yüzüstü bıraktılar. Ben de onların gitmesine izin verdim.”

Alnı çatıldı. “En kötü günlerinin kaydını mı tutuyorsun?”

“Aptalca ama evet.”

“İlki neydi?”

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. “Drake’i doğurduğum gün. Aynı zamanda hayatımın en güzel ilk günüydü.”

“Neden en güzel günü olduğunu anlıyorum.” Parmaklarını Drake’in sırtında gezdirdi. Her ne sebeple olursa olsun, bebeği beşiğine koymaya hazır görünmüyordu. Knox sadece onu kucağına alarak oğlumun uyumasını sağlamıştı. “Neden o gün ilk ve en kötü gündü?”

“Çünkü yalnızdım. Abim ve babam aynı oldukları için onlardan fazla bir şey beklemiyordum ama annemin, en azından ilk torununun doğumu için hastaneye geleceğini düşünmüştüm. Belki kız kardeşimin de. Ama hepsi aramalarımı görmezden geldi ve mesajlarıma cevap vermedi. On yedi saat boyunca doğum sancısı çektim.”

Ağlamalar. Acı. Yorgunluk.

Eski Memphis o gün ölmüştü. Çünkü yaşadığı hayatın o kadar sığ olduğunu fark etmişti ki, tek bir kişi bile gelip onun elini tutmamıştı. Ailesi yoktu. Arkadaşı yoktu.

“Epidural işe yaramadı,” dedim. “Doktorlar sonunda bana acil sezaryen olmam gerektiğini söylediler. Bir gün sonra doğum sonrası kanamadan neredeyse ölmek üzereyken uyandım.”

“Siktir,” diye mırıldandı Knox.

“Drake sağlıklıydı. Önemli olan tek şey buydu. Birkaç hafta hastanede kamp kurduk ve bizi eve gönderdiklerinde, ben çoktan şehirden ayrılmayı planlamaya başlamıştım. Babam beni arayıp taşınmam gerektiğini söylediğinde, ben de ayrılış tarihimi öne çektim.”

Neyse ki Drake doğana kadar beni kovmamıştı. Ya da belki de istifa etmişim. Ben hastane yatağundayken aynı telefon görüşmesi sırasında istifa ettiğimi ve onun da beni kovduğunu

düşünürsek, İnsan Kaynakları'nın bunu nasıl değerlendirdiğinden tam olarak emin değildim. Tek önemsedığım sigortamın hâlâ aktif olmasıydı, yani tıbbi faturalarımı karşılamıştı.

Babam, Drake doğduktan sonra fikrimi değiştireceğimi düşünmüş olmalıydı. Onun demir iradesine boyun eğeceğimi. Belki de hastaneye gelseydi, eğerdim.

“Quincy’yi seçtim. Otele başvurdum. Volvo’yu aldım ve Eloise bana iş teklif ettikten sonra burada kiralık ev aramaya başladım. Bir hafta aradıktan sonra bir tane bile bulamayınca... işte buradayım.”

“İşte buradasın.” Sesinde bir şeyler vardı. Bir zamanlar kızgınlığın olduğu yerde bir sevgi vardı.

Knox ve ben kanepeye oturduk, karanlıkta gözlerimiz kilitlendi.

Artık hikâyemi ya da büyük kısmını biliyordu. Bazı parçalar sadece ve sadece bana aitti. Bir gün Drake’in olabilirlerdi ama bu, gelecekte endişeleneceğim bir konuydu.

Hikâyemin nefret ettiğim kısımları da vardı. Başarısız olduğum kısımları. Ama çoğunlukla gurur duymaya başlamıştım.

Quincy’ye gelmek doğru bir karardı.

“Biraz uyusan iyi olur.” Knox çevik bir hareketle koltuktan kalktı. Drake’i beşiğine götürdü. Onu yatırıp saçlarını alnından uzaklaştırdı. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdüğünde çıkmasını bekledim.

“Teşekkür ederim.” Kapıyı çaldığında her zaman özür dilediğim gibi gitmeden önce ona teşekkür ediyordum.

Knox ayakkabılarını almak için eğildi. Başını sallayarak kapının koluna uzandı. Ama dışarı çıkıp geceye adım atmadan

önce durakladı. Bana döndü, boyu 1.80'in üzerinde bir kuleydi. Çıplak ayaklarımla sadece 1.62 boyundaydım.

"Yalnız değilsin. Artık değilsin."

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Bana tekrar sarılmıştı, o görünmez kollarıyla beni o kadar sıkı tutuyordu ki konuşamıyordum.

Knox elini yanağıma götürdü ve bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmak uçlarının tek bir dokunuşuyla vücudumdaki tüm sinir uçları harekete geçti. Nefesim kesildi.

"İyi geceler, Memphis." Sonra gitti, evine çekilirken kapıyı arkasından kapattı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "İyi geceler, Knox."

8. Bölüm

Knox

Dışarıda bir kuş cıvıladı ve bakışlarım bir saat içinde yüzüncü kez pencerelere kayd. Garaj yolu boştu, tıpkı üç dakika önce olduğu gibi.

“Hah.” Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve yatağımın üzerindeki temiz kıyafet yığınındaki son tişörtü alıp askıya asmak için dolaba götürdüm. Ardından boş sepeti çamaşır odasına taşıyıp mutfığa yöneldim.

Bulaşıklar bitmişti. Buzdolabı doluydu. Tüm ev temizdi.

Aylardır ilk kez tüm gün için izin almıştım. Çok büyük bir başarı sayılmazdı. Asıl başarı, izin günümde Knuckles’a gitmemekti. Restoranı zihnime bağlayan bir bağ vardı ve çoğu tatil günümde uğrayıp kontrol ederdim. Skip’e göre bu *annelikti*.

Gelgelelim, bugün evimden çıkmamıştım. İşlerin nasıl gittiğini öğrenmek için aramamıştım bile. Pazartesi günleri sakın geçerdi. Bu yüzden özellikle ekim ayının sonunda çılgın bir

koşuşturma olacağından şüpheliydim. Yine de parmaklarım, sırf dikkatimi dağıtmak için bile olsa telefonu çevirmek istiyordu. Sadece aklımı saatten uzaklaştırmak için.

Saat altı olmuştu. Memphis'in şimdiye kadar evde olması gerekmez miydi? Aslında eve ne zaman geldiğinden emin değildim –her zaman restorandaydım– ama vardiyası beşte bitiyordu. O hâlde neredeydi?

Bana ailesinden bahsetmesinin üzerinden beş gün geçmişti. Memphis olmadan geçen beş gün ve beş gece. Restoran hafta sonu boyunca otelde kalan avcılarının akınına uğramıştı. Yollarımız kesişmemişti. Ve her gece hava karardıktan sonra eve geldiğimde, çatı katının ışıkları kapalı oluyordu. Drake beni uyandırmamıştı.

Ağlasa da ağlamasa da bu gece oraya gidecektim.

Kahretsin, onu özlemiştim. Parfümünün tatlı kokusunu özlemiştim. Yumuşak fısıltısını özlemiştim. Kızardığını saklamak için çenesini eğmesini özlemiştim.

Ziyaret etmek için bir bahane bulurdum, sadece *merhaba* demek için bile olsa. Ailesiyle ilgili anlattığı hikâyenin, beni korkutmadığını bilmesini sağlamak için. Montana'ya kaçmış olması şaşılacak bir şey değildi.

Tek başına yaşadıkları düşünülemezdi bile.

Ailem bana her konuda her zaman destek olmuştu, bazen zorbalık yapsalar da bu sadece beni önemsedikleri için olurdu. Milyon yıl geçse de annem ve babam, kızlarına Memphis'e davranıldığı gibi davranmazlardı. Milyon yıl geçse de torunlarını kucaklarına almadan duramazlardı.

Kahretsin ama o güçlüydü. Çekip gittiği için ona oldukça

saygı duymuştum. Paradan. Mirastan. Kontrolden. Oğlunun hayatını ilk sıraya koyduğu için ona hayranlık duyuyordum.

Ne kadar riskli olsa da onu görmeliydim. Ve umarım onu öpmemeyi başarabilirdim.

Çünkü lanet olsun, onu öpmek istiyordum. Geçen gece onu neredeyse öptüğüm gibi.

Altı on bir. Neden onun programını bilmiyordum? Ya yardıma ihtiyacı olursa? Kimi arayacaktı? Benim numaram onda var mıydı ki?

Parmaklarımın granit tezgâha vururken çıkarttığı ses sessiz evi dolduruyordu. Bunu özleyeceğimi sanmıştım. Sessizliği. *Yalnızlığı.* Ama bütün gün içimde endişeli bir düğüm vardı, ev çok durgundu. Çok boştu. Neredeydi?

Ev işleri sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmamıştı. Garajı temizlemek de öyle. Artık üç bölme de temizdi ve kar yağdığında hem Memphis'e hem de bana park etmek için bolca alan sağlayacaktı. Bugün yemek pişirmeyi planlamamıştım. Yiyecek bir sürü artık yemeğim vardı.

Yine de bir çıkış noktasına ihtiyaç duyuyordum, zihnimi boş araba yolundan uzaklaştıracak herhangi bir şeye, bu yüzden kilere doğru yürüdüm ve bir torba ırmık unu çıkardım.

Makarna hamuru yapmak ve açmak uzun sürmemeliydi. Ancak her otuz saniyede bir, gri bir Volvo'nun bana doğru geldiğini görme umuduyla yola bakıyordum. Camın ötesindeki tek şey, serin bir sonbahar günüydü.

Çayırlardaki otlar yeşilden altın rengine dönmüştü. Sarıcamlar kırağı ile tozlanmıştı. Uzaktaki dağlar beyaz örtüyle kaplanmıştı.

Sonbahar en sevdiğim mevsimdi ve bölgeye gelen küçük bir avcı akını dışında, bu günlerde Main'de olduğundan daha fazla tanıdık yüz vardı. Tatil günlerine kadar otel durgun olacaktı. Biraz dinlenmenin tam sırasıydı.

Ama bugünün dinlendirici bir tarafı yoktu ve eğer izin günümde böyle hissediyorsam, o zaman... Noel'e kadar Skip'in ima ettiği şekilde *annelik* yapacaktım.

Makarnayı kesip hazırladıktan sonra bir tencere buldum ve kaynamaya bıraktım. Sonra buzdolabından bir demet ıspanak ve mantar çıkardım. Basit bir sos yapmak için krema ararken, dışarıdan tekerleklerin altında çıtırdayan çakılların sesi geldi.

Yapılacak en akıllıca şey burada kalıp yüzümü buzdolabıma gömmek olurdu ama buzdolabını kapattım ve ön kapıya doğru yürüdüm.

Ben dışarı çıktığımda Memphis, Drake'in araba koltuğunun kilidini açıyordu. Dik duruyordu ve Drake'i bir kolunun üzerinde taşıyordu. Volvo'nun tavanının üzerinden baktığında kalbim duracak gibi oldu. Yüzünde lekeler vardı. Gözleri sanki buraya gelirken ağlamış gibi kırmızıydı. Ve Drake çığlık atıyordu.

Bu bana onun Quincy'deki ilk gününü hatırlattı. O zaman onu böyle görmekten hoşlanmamıştım. Şimdi de görmekten hoşlanmadığımdan emindim.

"Sorun ne?" Garaj yolunu geçip onun alanına girdim ve araba koltuğunun kolunu tuttum.

"Yok bir şey." Elini salladı ve burnunu çekti. "Sadece bir pazartesi."

"Memphis," diye uyardım.

"Ben iyiyim." Arabanın içine uzanarak Drake'in bez çanta-

sını çıkarıp kapıyı kapattı. Bagaja doğru ilerledi ve bagajı açtı. Henüz kurumayan bir damla gözyaşı daha yanağından aşağı süzüldü.

Drake'i ağlarken görmekten hoşlanmıyordum. Ama Memphis? Bu sanki içimdeki rüzgârın dışarı taşması gibiydi.

"Hey." Yanına gittim ve elimi dirseğine koydum. "Ne oldu, güzelim?"

"Ben sadece..." Omuzları çöktü. "Kötü bir gün geçirdim."

Otelde bir şey mi olmuştu? Ailesiyle mi ilgiliydi? Yoksa Drake'in babasıyla mı? Memphis ve geçmişi söz konusu olduğunda cevaplanmamış yüzlerce soru vardı ama Drake ağlıyordu ve şimdi peşine düşmenin zamanı değildi.

Bu yüzden onun yanından geçip bagajdaki bebek bezi pake-tine uzandım, sonra da kapıya doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan, ben onun evine değil kendi evime doğru yürürken.

"Bunları içeri götürüyorum."

"Yanlış yöne gidiyorsun."

"Hadi gel." Yer temizleyicisi ve çamaşır sabunu kokusunun havaya sinmiş olduğu evime doğru yürümeye devam ettim.

Bebekle birlikte mutfığa doğru ilerlerken kapı arkamdan kapandı. Bebek bezlerini Drake'in koltuğuyla birlikte ada tezgâha bıraktım ve Memphis'in ayak sesleri omzumun üzerinden duyulurken Drake'in kemerini çözdüm.

"Bahsettiğin bu kötü gün ilk beşe girebildi mi?"

Yanıma geldi ve Drake'i koltuğundan kaldırışımı izledi. "Hayır."

"Güzel."

Drake'i omzuma yerleştiremeden oğlunu ellerimden aldı ve kollarının arasına yerleştirdi. O kadar derin ve uzun bir nefes

aldı ki sanki beş dakikadır suyun altındaymış, sonunda yüzeye çıkıyormuş gibiydi.

Gözlerini kapattı ve Drake'in alnına öpücükler kondurdu. Telaşlanması neredeyse anında kesildi.

Onu ne kadar rahatlattığını nasıl görememişti? Evet, belki sabahın birinde zorlanıyorlardı. Ama çocuğun ona ihtiyacı olduğu gibi onun da çocuğa ihtiyacı vardı. Bu ikisinin kaderinde birlikte olmak vardı.

Onları izlemek bir ritüele, her gün yaşadıkları eve gelip birlikte huzur buldukları bir âna müdahale etmek gibiydi.

Onlara bir dakika verdim. Bir şişe kırmızı şarabın tıpasını açmak ve iki bardak doldurmak için buzdolabına yöneldim.

“Meşgulsün,” dedi. “Geceni bölmeyeceğiz.”

Şarap kadehini ona uzattım. “Akşam yemeğine kal.”

“Ne pişiriyorsun?” Adanın köşesinde durmuş, kesme tahtasının üzerindeki makarna ve sebzeleri inceliyordu.

“Akşam yemeği.” Sırıttım. “Kalırsan öğrenirsin.”

Gözlerini devirdi, güzel ağzının kenarında bir gülümseme dolamyordu. Yine de şarabı aldı ve omuzlarındaki gerginlik yavaşça azalmaya başladı. “Teşekkür ederim.”

“Kendini evindeymiş gibi hisset.”

Drake kucağındayken etrafına bir göz attı. “Bugün restoranda değildin.”

“Fark ettin mi?”

Omuz silkti. “Genelde kamyonetinin yanına park ederim.”

Ya söylediği gibiydi ya da beni arıyordu. Belki de benim onu aradığım kadar sık.

Kesme tahtasına yönelip ıspanağı doğramaya başladım. O da bebek bezi çantasını karıştırıp dibinde toz mama olan bir biberon çıkardı.

Yanımdan geçip lavaboya gitti. Şişeyi suyla doldurup çalkaladı. Ardından oturma odasına doğru yürüdü ve Drake'i beslemek için kanepeye oturdu.

Makarnayı kaynayan suya atıp şarap kadehini aldım ve oturma odasına, ona götürdüm.

"Çok güzel bir evin var." Konuşurken yüz ifadesi hüznüydü.

"Bu bakış ne için?" Sehpanın kenarına tünedim, dizlerim onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Çok yakındı.

Yeterince yakın değildi.

Aramızda tutmaya niyetlendiğim sınırlar eriyip gidiyordu.

"Bugün neyim var bilmiyorum." Drake'e baktı. "Neredeyse dört aylık oldu. Nasıl oldu bu? Nasıl bu kadar hızlı büyüdü?"

"Bana çocukların böyle olduğu söylendi."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Sence beni seviyor mu?"

"Ona bakarsan cevabını alırsın."

Çünkü o küçük bebek, annesine ay ve yıldızları asmış gibi bakıyordu. Biberonunu emerken annesinin kollarında dünyayı umursamadan dinleniyordu.

Memphis gözlerini kapayarak başını salladı. Sonra üzüntüsünü üzerinden atarak doğruldu. "Burası tipik Montana tarzı bir ev değil. Pek çoğuna gittiğimden değil ama kasabadan geçerken gördüğüm her şeyden farklı. Çok modern."

"Eğer geleneksel kır evleri arıyorsan, ailemin evini ziyaret etmen gerekecek. Ya da Griff ve Winn'in."

"Burası tam sana göre. Temiz çizgiler. Pencereleler. Karamsar atmosfer."

"Karamsar olduğumu mu söylüyorsun?"

Daha geniş gülümsedi, günümün en büyük zaferi buydu. “Aynaya bakarsan cevabını alırsın.”

“İyi oynadınız, Bayan Ward.” Kıkırdadım ve ayağa kalkıp mutfığa döndüm.

Memphis, Drake’i beslemeyi bitirip onu tezgâha taşıdı. Ben çalışırken onu izledi. “Neden bu tarz bir tasarım seçtin?”

“San Francisco’da yaşarken, toplam üç penceresi olan ve iki yatak odalı, dar bir dairede kalıyordum. Hepsi de sokağın karşısındaki tuğla binaya bakıyordu. Dışarıya bakıp bir metre ötesini görememek beni deli ediyordu.”

Ağaç yoktu. Çimen yoktu. Gökyüzü bile yoktu. Geniş bir çiftlikte büyümüş Montanalı bir adam için bu daire, bir hapis-hane hücresi de olabilirdi.

“Eve taşındığımda kırsalda yaşamak istediğimi biliyordum ama mülk konusunda seçiciydim. Ailem ve Griffin, çiftliğin bir bölümünü önerdiler ama ben şehre daha yakın olmak istiyordum. Kışın yollar berbat olduğunda onlar gitmek zorunda kalmıyor; ama ben her gün kasabaya gitmek zorunda kalıyorum. Acele etmedim, doğru mülkün piyasaya çıkmasını bekledim. Beklerken de oteldeki bekçi dairesinde yaşadım.”

“Bekçi dairesi olduğunu bilmiyordum.”

“Daire cömert bir terim,” dedim. “Senin çatı katından daha küçüktü. Ama artık yok. Mutfağın yanındaydı ve yeniden düzenlediğimizde, duvarı kaldırıp o alanı gömme dolap ve ofisim için kullandım.”

“Ah.” Başını salladı. “Sanırım o dairede de hiç pencere yoktu.”

“Bir tane bile yoktu. Yapay ışıktan o kadar sıkılınyıştım ki bu araziyi satın alıp mimarımı işe aldığımda, ona evin her santimetrekaresinden dışarıyı görebileceğim kadar pencere istediğimi söyledim. Banyolarda bile.”

Gözleri duvarları taradı. “Şimdi bu banyoları görmek zorundayım.”

Kıkırdadım ve koridorun aşağısını işaret ettim. “Şu tarafta iki tane var. Bir tane de benim odamda. Gidip bak. Sen incelerken ben de bunu bitireyim.”

Gülümsedi. Drake’i de yanına alarak keşfe çıktı.

Gözden kayboluşunu izledim, bakışlarım ince omuzlarından kalçalarının yumuşak salınımına doğru kaydı. Kot pantolonu, kışının kıvrımlarına ve o zayıf, uzun bacaklarına yapışmıştı. Saçlarının uçları beline doğru savruluyordu.

Lanet olası saçlar. İsteyken sık sık at kuyruğu yapardı. Çatı katına çıktığımda ise genellikle dağınık bir topuz yapmış olurdu. Fark ettiğimden daha uzundu. Ve tek istediğim dudaklarını kendi dudaklarım hapsederken o sarı dalgaları yumruğumun etrafına sarmaktı. O saçların yastığıma yayılmasını ve parmaklarımın arasından geçmesini istiyordum.

Aletim seğirdi. “Odaklan,” diye mırıldandım.

Makarnayı bitirdim. Sebzeleri de ekleyip sosu hazırladım. İkimize de birer kâse servis edip üzerine taze parmesan ve İtalyan maydanozu ekledim. Memphis, mutfaktan geçip yatak odama doğru giderken ben de bardağını dolduruyordum.

Peçeteleri ve çatalları çıkarıp Drake’in araba koltuğunu masanın üzerine koydum; böylece oturup bizi izleyebilecekti.

“Birinin arka bahçene girip seni duşta yakalayacağından hiç endişe etmiyor musun?” diye sordu Memphis, odaya döndüğünde.

Oturma odası, mutfak ve yemek odası açık bir konseptle birbirine bağlıydı. Bu, misafirlerim geldiğinde mutfaktan da sohbe katılabileceğim anlamına geliyordu.

“Hayır. Buraya kimse gelmez. Bu yaz bir geyik ziyaretime geldi.”

Kıkırdadı, bir başka zafer kazanmış oldum. Drake’i koltuğuna oturttu. Oğluna en yakın sandalyeye oturup peçeteyi kucağına yerleştirdi. “Bunun için teşekkür ederim. Bana yemek hazırladığın ve beni gülümsettiğin için.”

“Kapıdan içeri girdiğinden beri iki kez teşekkür ettin.” Ağzını açtı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. “Özür dileme.”

“Tamam.” Çikolata kahvesi gözlerinde bir gülümseme parladı, karamel benekleri dans ediyordu. Bu gülümseme doğrudan kasıklarına indi.

“Yemeye başla.” Sertçe yutkundum. Çatalımı elime aldım ama makarnadan bir ısırık alıp ağzına götürdüğünde, çatalım havada donakaldı. Çiğnerken başını yana eğip gözlerini kapadığında yüzünde saf bir zevk ifadesi belirdi.

Onun daracık sıcaklığının içine gömülürken görmek istediğim türden bir bakıştı.

Güzelliğinin farkında bile değildi, değil mi? Memphis tatlı, baştan çıkarıcı ve günahkâr bir arzuydu.

Drake sandalyesini tekmeleyerek mutlu bir çığlık attı. Bakışlarımı kâseme indirdim, annesi yerine yemeğe odaklandım.

“Bu çok lezzetli,” dedi.

“Oldukça basit.”

“Belki senin için.”

“Çok yemek yapar mısın?” diye sordum.

Başını salladı. “Hayır. Büyürken ailemin bir aşçısı vardı. Ben de şehirdeyken genellikle dışarıda yemek yedim.”

“Sana yemek yapmayı öğretmemi ister misin?”

“Belki.” Bir gülümseme daha. *Bir zafer daha.*

Drake bir dizi ses çıkarmaya devam ederek yemek yerken ikimizi de eğlendirdi.

“Sanırım bugün kreşte pek uyuyamadı.” Memphis ayakkabısının üzerinden ayağını çimdikledi. “Belki bütün gece uyuyabilir.”

“Belki.” Uyumamasını ummaktan nefret ediyordum.

“Yeni bir kiralık ev bulduğumu söylemek istiyorum.”

Çatal elimden düşüp boş kâseye çarptı. “Ne? Nerede?”

Eloise benden Memphis’e çatı katını vermemi istediğinde, Memphis’in kışa kadar çıkacağını söylemişti. Kış gelmek üzereydi ve onun taşınacak olması fikri midemi bulandırırıyordu.

Çok erkendi, değil mi? Buraya daha yeni taşınmıştı. Rutine yeni yeni alışıyorlardı. Bu acele de neydi?

“Aslında otelden çok uzakta değil.” Adresi söylerken kalbim boğazımdan aşağı indi.

“Orada yaşayamazsın.”

Alnı kırıştı. “Neden?”

“Çünkü hangi evden bahsettiğini biliyorum. Açık mavi bir dubleks, değil mi?”

“Evet.”

“Quincy’ye döndüğümde neredeyse oraya taşınıyordum. Willie’nin Yeri’nin hemen yanında olduğu için oldukça yüksek bir ciroya sahip.”

“Willie’nin Yeri de ne?”

“Bir bar ve yerel bir mekân. Gürültülü olur.”

“Ah.” Kaşlarını çatı. “Az önce oradaydım ve sessizdi.”

“Bugün pazartesi. Cuma ya da cumartesi gecesi uğra.”

“Lanet olsun.” İç çekti. “Söz veriyorum, araştırmaya devam edeceğim.”

“Bunun için endişelenme. Burada istediğin kadar kalabilirsin.”

Burada geçirdiği haftalar boyunca garaj yolundaki arabasına bağlanmışım. Sabahları onun ışığını aramaya alışmışım. Ve her gece eve geldiğimde onun yakınlarda uyuyor olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

“Bu geçici bir anlaşmaydı,” dedi.

“Gitmek istiyor musun?” Nefesimi tuttum, cevabını bekliyordum.

“Hayır.”

Tanrı'ya şükür. “Kal. Taşınmana gerek yok.”

“Emin misin?”

Omuz silktim. “Komşum olursan sana yemek yapmayı öğretmek çok daha kolay olur.”

Tekrar gülümsedi. Boş tabaklarımızı toplayarak ayağa kalktı. “Ben temizlerim.”

“Bütün gün temizlik yaptın.”

“Sorun değil.” Mutfakta kolayca hareket etti.

Arsızca onu izledim.

Mutfağında insanların olmasından hoşlanmıyordum. Annem ve Lyla bile geldiklerinde rahatsız etmemeleri gerektiğini bilirlerdi. Memphis için bir istisna yapabilirdim.

“Drake’i eve götürüp banyo yaptırsam iyi olacak,” dedi fırının kulpuna bir bulaşık havlusu asarken.

“Ben onu yukarı taşıyım.”

Memphis çantasını ve bebek bezlerini çatı katına taşıırken ben Drake’i tek kolumla kaldırıp boşta kalan elimle araba koltuğunu tuttuğumda itiraz etmedi. Eşyalarını yerleştirip, Drake’i battaniyeye yatırarak benimle kapıya kadar yürüdü. “Yemek için tekrar teşekkürler.”

“Rica ederim.” Geçen gece kulağının arkasına sıkıştırdığım bir tutam saç alnına düştü.

Parmak uçlarımla düzelttiğimde nefesi kesildi. Bakışları ağzıma kaydı.

Dik göğüslerinin kıvrımı tişörtüme değene kadar ona yaklaştım.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, eli göğüs kafesime doğru kalktı. Avuç içini sert meme ucuma bastırdı.

Tam eğilip o ağzı alıp benim yapmaya hazırdım ki Drake mırıldandı.

Bir adım uzaklaşmadan önce tüm vücudum gerildi. *Lanet olsun.* Memphis'in yanaklarındaki pembe allık dudaklarının rengiyle uyumluydu. "Gitmem gerek."

"Evet." Uzaklaştı. "Onu yatmaya hazırlasın iyi olacak."

"İyi geceler." Kendimi zorla kapıdan dışarı attım ve soğuk bir duş almak için evime gittim. Gecenin geri kalanını okuyarak geçirdim –ya da aynı sayfaya saatlerce bakarak; çünkü neredeyse öpüştüğümüz için konsantrasyonum berbattı.

Tanrım, onu istiyordum. Bir kadını arzulamayalı uzun zaman olmuştu. Vücudunu. Zihnini. Zamanını. Hepsini istiyordum.

Drake... Dışında.

O çocuk her şeyi değiştirdi.

Yatağa girdiğimde karanlık, evin içinde süzülüyordu. İlk kez bu çatının altında yalnız olmamayı diliyordum.

Annem, babam ve kardeşlerim eskiden daha sık uğrarlardı. Ama bu, Hudson doğmadan önceydi ve şimdi hepimiz beşiğine yakın olsun diye Griff ve Winn'in evinde toplanmış gibiydik.

Memphis ve Drake evime hayat getirmişti. İstediğimi bile fark etmediğim kahkahayı ve gürültüyü.

Yemek dersi vermekten nefret ederdim. Bu benim için kişisel bir işkenceydi. Ama Memphis'i bir süre daha burada tutma şansı için buna katlanırdım.

Memphis. Uykuya dalarken aklımda onun adı vardı.

Memphis. Eve geldiğinde neden ağladığını öğrenememiştim.

Ertesi sabah, parlak bir gülümsemeyle çatı katının merdivenlerinden indiğinde ise sormamaya karar verdim.

9. Bölüm

Memphis

Drake onu Jill'in kollarından aldığı anda ağlamaya başladı. "Hadi bebeğim. Eve gitme zamanı."

Onu kreşten almak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Jill onu bırakmak konusunda daha isteksiz görünüyordu. Ve o da götürüleceği için daha sinirli oluyordu.

"Sorun yok, Drakey." Jill onun saçlarını düzeltti. "Şimdi annenle gitmen gerekiyor. Ama yarın görüşürüz."

Annen deyişi sinirlerimi bozdu. Sanki ben onun ebeveyni değil de davetsiz misafiriymişim gibi. Dudaklarımı sıkı bir gülümseme için zorladım ve onu neredeyse elinin altından çekip aldım. "Teşekkürler, Jill."

Drake ağlamaya devam etti, sanki onu kurtarması gerekiyormuş gibi Jill'e bakıyordu.

"İyi eğlenceler." Gülümsemesi de zoraki ve gergin görünüyordu.

Jill muhtemelen yirmili yaşlarının ortalarındaydı. Kahve-rengi saçları küt kesilmişti ve siyah çerçeveli sevimli gözlükleri

vardı. Tanıştığımızda bu kadar genç olmasının harika olduğunu düşünmüştüm. Teyzesi kreşin sahibiydi ve yıllardır burada çalışıyordu. Aslında arkadaş olabileceğimizi bile düşünmüştüm.

Şimdi ise onunla mümkün olduğunca az zaman geçirmek istiyordum.

“Güle güle.” Bebek bezi çantasını aldım ve Drake’i araba koltuğuna taşıdım, kayışları omuzlarına geçirmek için ona giydirdiği Cadılar Bayramı kostümünü bir kenara ittim. Emniyet kemeri çok dardı; çünkü bu sabah ona giydirdiğim kostüm bu değildi.

Görünüşe göre ev yapımı kuzu kıyafetim yeterince iyi değildi.

Beş dakika önce geldiğimde, Drake’i yeşil bir şapkayla tamamlanmış bir balkabağı kıyafeti içinde bulmuştum.

Jill bunu kendisi almıştı, sadece onun için. Kreşteki diğer üç bebeğin özel kostümleri yoktu ama Drake, onun favorisiydi ve bunu her gün göstermekten çekinmiyordu.

Bu sabah onu bıraktığımdan beri uyutulduğundan şüpheliydim. Jill onu sürekli kucağında taşıyordu, bu yüzden evde onu oyun minderine yatırdığımda ya da sırf tuvalete gidebilmek, yemek hazırlayabilmek, kıyafetlerimi değiştirebilmek için zıp-zıpa koyduğumda o minik kafası çılgınlığıyla sallanırdı.

Bu sabah Jill’den, Drake’in biraz yer minderinde oynamasını rica ettim. Gülüp onun bırakılamayacak kadar sevimli olduğunu söyleyerek dalga geçti.

O ağlarken gözlerimden yaşlar süzüldü, sesi koridorda yankılanıyordu. Kreş, sahibinin çocuk bakımı için dönüştürdüğü bir evdi. Her farklı yaş grubu için dört oda vardı.

Drake’in burada kalmasını, büyüdükçe farklı odalara geçmesini umuyordum ama bunu yapınaya devam edemezdim. Her gün buraya gelip onu üzgün bir şekilde bırakıyordum. Onu alıp eve dönerken ağlayamazdım çünkü o beni değil, Jill’i istiyordu.

Bu tamamen bencilce bir tepkiydi. Haftalardır kendimi azarlıyordum.

O burada mutluydu. Bu yüzden ağlıyordu. Onu sevdiği için şımartmıştı. Bu kötü bir şey değildi, değil mi? Neden bu kadar kötü hissediyordum?

Bir hafta önce, Knox'un bana makarna yaptığı gece, telefon çaldığında neredeyse cevap verecektim. Neredeyse pes ediyordum. Dün de aynısı olmuştu. Son aramayla birlikte toplam 126'ydı. Hepsini geri çevirmiştim. Ama lanet olsun, telefona cevap vermek çok cazip geliyordu.

New York'a dönüp başkasının parasıyla yaşayabilirdim. Drake anaokuluna gidene kadar evde oturan bir anne olabilirdim. Artık otel odalarını temizlemeden, kutu Noodle yenieden ve daha fazla bütçe oluşturmama gerek olmadan.

Daha fazla özgürlüğüm olmadan yaşayabilirdim.

Pes etme.

Drake'i aceleyle arabaya götürürken kar, benekli bir perde hâlinde yağıyordu. Öğle saatlerinde kar yağmaya başlamıştı ve hava, değişeceğine dair bir belirti göstermiyordu.

"Şeker mi şaka mı buraya kadarmış." Eloise'in bir kâse şekerinin olduğu otelde bir mola vermekle yetinmek zorunda kalacaktım. Sonra eve giderdik.

Sadece evde olmak istiyordum.

Drake'in koltuğu kilitliken direksiyonun arkasına geçtim ve dökülmemiş gözyaşlarımı elimle uzaklaştırdım. Sonra omuzlarımı dikleştirdim ve arabayı otele sürdüm, ara sokakta Knox'un kamyonetinin yanına park ettim.

İçeri girerken başımı eğdim, böylece kar taneleri yüzüme uçuşmayacaktı. Drake'in üzerine örttüğüm battaniye, dinlenme

odasına gidip oğluma gerçek Cadılar Bayramı kostümünü giy-
direne kadar onu kuru tuttu.

Balkabağı kostümü çöpe atılmıştı.

Jill, Drake'ten hoşlanmasaydı her şey daha kolay olurdu.
Çok daha kolay. Ne tür bir anne, oğlunun bakıcısının ondan
hoşlanmamasını isterdi ki? *Kıskanç bir anne.*

“Neden bu kadar berbat hâldeyim?”

Drake bana baktı ama bir cevap vermedi. Yolda ağlamayı
bırakmıştı.

Jill'le olan bu sorunu aşmalıyım. Buna bir son vermeliydim.

Beni rahatsız ediyordu. Tanrım, beni rahatsız ediyordu.
Bana karşı olan tutumu canımı sıkıyordu. Ama fazla seçene-
ğim yoktu.

Bebekler için açık olan başka kreş yoktu. Geçen hafta her
birini aramıştım. Sahibiyle de konuşamazdım. Ne diyebilirdim
ki? Yeğenine çocuğumu bu kadar çok sevmemesini mi söyle-
yecekti?

Jill onu şımartıyordu. Ne olmuş yani? Söyleyemezdim. Bu
benim acı gerçeğimdi. Pahalı bir kostüm almaya ya da bütün
gün onunla evde kalıp, onu kucağımda taşımaya gücüm yet-
mezdi. Bir şekilde içimi kemiren bu kiskançlıktan kurtulmalı
ve oğlumu kayırmasına izin vermeliydim.

Ve benim olan anlara razı olmalıyım. Bu geceki gibi.

Drake'in kafasındaki el yapımı şapkayı çekiştirdim ve boy-
nuna üfleyerek bir gülümseme kazandım. “O kadar da kötü de-
ğilim, değil mi?”

Bacaklarını tekmeledi, kucağıma gelmek için kıvranıyordu.

Onu kollarıma aldım ve yumuşak yanağından öptüm. “Bal-
kabağından daha sevimli bir kuzusun.”

Beyaz bir tulum almış ve üzerine pamuk topları yapıştırmıştım. sonra aynı şeyi beyaz bir şapka ile yapmıştım. Tulumu, uzun kollu siyah bir gömlek ve ona uygun bir pantolonun üzerine geçirdim. Bir çift siyah keçe kulakla küçük, kabarık bir kuzuya dönüşmüştü.

Bu gece şeker mi şaka mı kutlamalarının çoğu civardaki mahallelerde yapılacaktı ama Eloise, buraya uğrayan çocukların eli boş dönmeyeceğinden emin olmuştu. Büyük boy *Reese's Cup*'lar, *Butterfinger*'lar ve *Twix*'lere para harcamıştı.

Artanların yarın sabah dinlenme odasında olmasını bekliyordum. Umarım kahvaltı için bir *Snickers* kapabilirdim.

Araba koltuğunu odanın köşesine yerleştirdikten sonra Drake'i şeker kasesi etrafında bir grup insanın toplandığı lobiye taşıdım.

"Memphis." Eloise beni topluluğa doğru eliyle çağırdı. Siyah bir cadı şapkası takmıştı ve elinde bütün gün taşıdığı süpürge sopası vardı.

"Selam, Memphis." Winslow, yakışıklı bir adamın yanında duruyordu. Knox'a çok benziyordu ki ben de bu yüzden onun yakışıklı olduğunu düşünüyordum.

"Merhaba, Winn." Onu otelde birkaç kez görmüştüm, büyükbabasıyla birlikte öğle yemeğine gelmişti. Polis şefi olarak genellikle rozetini ve silahını takardı. Bu gece onun yerine Drake'in yaşlarında, aslan gibi giyinmiş bir erkek bebek kucağındaydı.

"Ben Griffin Eden." Elini uzatırken mavi gözleri yanlardan kırışmıştı. Kardeşiyle aynı boy ve yapıya sahip olmasına rağmen Griffin'in dövmleri ve sakallı çenesi yoktu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de."

Griffin henüz tanışmadığım son Eden kardeşlerden biriydi.

Lyla oteli sık sık ziyaret eder, genellikle Eden Cafe'den bir tepsi hamur işi getirirdi. En küçükleri Mateo, resepsiyon görevlisi olarak çalışıyordu. Onun etrafta olduğu günlerde, lobide dolaşırken genellikle en az bir kadının bankoda onunla flört ettiğini görürdüm. Her zaman farklı bir kız olurdu.

Henüz tanışmadığım tek kardeş Lyla'nın ikizi Talia'ydı. Hastanede doktordu ve onunla Drake'in gelecek haftaki dört aylık kontrolünde tanışacaktım. Randevumu almak için aradığımda, bana Dr. Eden'ı göreceğimi söylemişlerdi.

Şehirde geçirdiğim kısa süre içinde Edenların neredeyse ünlü olduklarını öğrenmiştim. Quincy'yi bir Eden kurmuştu ve aileleri nesillerdir burada yaşıyordu. Çiftlikleri eyaletteki en büyük çiftliklerden biriydi ve otelin yanı sıra bölgede kendilerine ait işyerleri de vardı.

Görünüşe göre Edenlar, Quincy'de önemli bir yere sahipti.

New York'ta prestijli bir aile bununla hava atardı. Wardlar kesinlikle öyleydi. Ama tanıştığım her Eden çok mütevazı görünüyordu. Çok gerçek. Knox gibi.

Ailesiyle tanışmak heyecan vericiydi. Onu en çok seven insanları tanımak. Belki de bunun nedeni Oliver'ın hayatını benden saklamış olmasıydı. Çünkü ben onun küçük kirli sırrıydım.

Knox'a ne olduğundan emin değildim. Geçen gece neredeyse beni öpüyordu. Ona izin verebilirdim. Aklım bana ilişkimizi platonik tutmamı söylüyordu. Çizginin bu tarafında, onun sadece bir arkadaş olduğu yerde kalmamı söylüyordu.

"Selam." Sesinin derin gürültüsü omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası gönderdi.

Lanet olsun. Çizgiyle ilgili sorun buydu. Ne zaman etrafımda olsa, o çizgiyi geçmek istiyordum.

Knox'un lobiden geçişini izlemek için döndüm. Şef ceketi-
ni çıkarmış, uzun kollu bir termal tişört giymişti ve kaslı kolları
kıyafetinin kollarını zorluyordu.

Kalbim beklenen atlayıőını yaptı.

Yürürken bana doğru baktı ama onun dışında dikkati karde-
őindeydi. "Akşam yemeği için mi buradasınız?"

Griffin, Knox'la tokalaőınak için elini uzattı. "Hayır, Hud-
son'ın kostümünü görsünler diye annemle babama gidiyoruz.
Ama önce buradaki őekerliėi yağmalayalım dedik."

"Yağmalayın." Eloise, Winn'e dört çikolata uzattı. "İkisi
Hudson için. İki tane de bebek için."

"Teşekkürler." Winn elini düz karnının üzerinde gezdirdi.
"Bu küçük şey şekeri çok seviyor."

"Belki de bu bir kızınız olacağı anlamına geliyor." Elo-
ise gülümsedi.

Winn'in karnı düzdü, henüz belli olmuyordu. Karışıma bir
bebek daha ekleme fikri bile başını döndürmeye yeterdi. Ama
ona yardım edecek biri vardı. Bir kocası vardı.

Benim de bir Knox'um vardı. Sayılır. şimdilik. Bunun ne
anlama geldiğini bilmiyordum.

"Yola ıkıyoruz," dedi Griffin. "Yollar daha da kötüleőme-
den çiftliğe varsak iyi olur. Sonra grőrzz."

Griffin, ailesini cam kapıdan dışarı çıkarırken lobinin diğer
tarafından telefon çaldı.

"Benim için şeker tabağına bakar mısınız?" diye sordu Eloise
ve ben daha bana mı yoksa Knox'a mı sorduğunu anlayamadan
elinde süpürgesiyle resepsiyona doğru koşmaya başladı.

"Sslenmiőiz, ha patron?" Knox, Drake'in burnuna dokunmak
için elini kaldırdı ama son anda geri çekti. Gözlerinde hüzün dolu
bir ifade belirdi ve gözlerimi kırpmama fırsat kalmadan kayboldu.

“Ben yaptım. Mükemmel değil ama...”

Bakışlarımla buluştu ve sanki o mavi gözler benim her güvensizliğimi, her kuşkumu görebiliyordu. “Planın nedir? Şeker mi şaka mı oynayacak mısınız?”

“Hayır, hava çok soğuk. Eloise, bana ne kadar çok şeker aldığını ve kimsenin gelmeyeceğinden endişelendiğini söyledi.”

“Eve mi gidiyorsun? Yoksa bir süre daha kalabilir misin?”

Ev doğru tercihti ama çatı katında beni bekleyen tek şey çamaşırlar ve onun nefret ettiği mavi kutulu peynirli makarnaydı. “Şey... kalacağım sanırım?”

“Güzel. Hadi gel.”

“Şeker tabağı ne olacak?”

Knox bir avuç şeker aldı, sırtıttı ve takip etmem için başıyla işaret etti.

Gülümsememe karşı koydum ve onunla lobiye doğru yürüdüm, Eloise’e el salladım, o da bana el salladı. Telefonu kapatıp kapının yanındaki yerine döndü.

Knuckles’a doğru yürürken “Burası çok sessiz,” dedim. Bir masa hariç hepsi boştu.

“İlk kar. Cadılar Bayramı.” Knox bir kabini işaret etti. “Oturun. Hemen döneceğim.”

“Tamam.” Drake huysuzlanırsa diye en uzak köşedeki masayı seçtim. Sonra onu kucağıma oturttum, hafifçe zıplattım ve tombul yumruğuyla kavraması için bir kaşık uzattım.

Gerçek bir misafirmişim gibi bir masada oturmak garipti. Montana’ya yaptığımız yolculuktaki *fast food* lokantalarını saymazsak, New York’tan beri dışarıda yemek yememiştım.

Knox’un menüsünde hafif ve ağır yemeklerin mükemmel bir karışımı vardı. Hiçbiri benim bütçeme uygun değildi. Mc-

Donald's'ın ekonomi menüsü bile bütçem için uygun değildi. Ama bu önemli değildi çünkü Knox, düzenli olarak yemek bırakıyordu.

Geçen hafta her gece çalıştığı için yemek pişirme dersleri ya da evine ziyaretler olmamıştı. Ama her gece hava karardık-tan sonra, Drake uyurken ve ben yatağımda kıvrılmış, önceki hayatımda aldığım e-kitaplardan birini yeniden okurken, Knox eve dönmeden önce uğruyordu.

Ziyaretleri sessizdi. Farlarının parıltısını görürdüm. Garaj kapısının açılıp kapanma titreşimini hissederdim. Basamaklar-daki ayak seslerini duyardım.

Evine girip kaybolmadan önce kapıyı çalmadan merdiven-lerden çıkar, sonra aşağı inerdi.

İlk gece, battaniyeye sarınarak kapıya koşmuştum. Yolun yarısını çoktan geçmişti. Omzunun üzerinden bir bakış attı, sonra ayaklarımın dibindeki paket servis kabına başıyla işaret etti.

İlk gece, acılı tavuk getirmişti. İkincisinde, taze ekmekli güveç. Liste uzayıp gidiyordu. Bu yemekler, bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyordu. Evde beni karşılayacak sıcak ve rahatlatıcı bir şey.

Mutfağa açılan kapı aralandı ve elinde domuz sandviğine benzeyen iki tabakla dışarı çıktı. Tabaklardan birini benim, di-ğerini de kendi tarafına koyduktan sonra masaya geçti.

“Aç görünüyorsun.” Ağzına bir patates kızartması attı.

“Beni doyurmak zorunda değilsin.”

Omuz silkti. “Barbekü sosu tarifimi değiştirdim. Bana dü-rüstçe fikrini söyle ve ödeşmiş olalım.”

Midem guruldadı ve sandviçi almak için Drake'in yerini de-

ğıştırdım. İlk ısırık inanılmazdı. İslı tatlılığın tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım ve bir inilti çıkardım. “Vay canına.”

Knox’un bakışları dudaklarıma kilitlenmişti. Çenesini sıkıyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Yemek yediğin için mi özür diliyorsun?”

Hayır, inlediğim için özür dilemişim. Kulaklarım vardı. Kulağa nasıl geldiğini biliyordum. İhtiyacımız olan son şey daha fazla cinsel gerginlikti.

“Yapma,” diye emretti başını sallayarak. “Günün nasıl geçti?”

“İyi idi.” Kreşe gidene kadar her şey yolundaydı. “Bugün temizlenecek fazla oda yoktu ve diğer görevli eve erken gitmek istedi; o yüzden sadece ben kaldım.”

“Muhtemelen Şükran Günü’ne kadar birkaç hafta daha sessiz olacak. İstersen birkaç gün izin alabileceğinden eminim.”

“Sorun değil.” Daha fazla çalışmaya ihtiyacım vardı. “Bir şey düşünüyordum.”

“Öyle mi?”

“Geçen hafta kalabileceğimi söylemiştin. Sorun olmazsa bahara kadar kalmak istiyorum.” Kışın taşınma fikri ürkütücüydü. Gerçi daire arayışım başka bir olasılık sunmamıştı.

“Dediğim gibi, ihtiyacın olduğu sürece kalabilirsin.”

İhtiyaç, istek değil. Şu ana kadar fark etmemiştim ama geçen hafta da ihtiyaç demişti. İstemek değil. İhtiyaç.

Arada bir fark vardı. Omuzlarımin gerilmesine neden olan bir fark.

Sandviçimi tabağa bıraktım ve biraz daha dik oturdum. “O zaman daha fazla kira ödemek istiyorum.”

Knox kıkırdadı.

“Bu bir şaka değil.”

“Şaka olmadığını biliyorum. Ama buna gerek yok.”

“Senin evin baktığım diğer yerlerden ayda iki yüz dolar daha ucuz.”

Kaşlarının arasında bir kırısklık oluştu. “Sadece Willie’nin Yeri’nin yanındakine baktığını sanıyordum.”

“Birkaç yeri daha aradım.”

Şimdi sandviçini bırakma sırası ondaydı. “Ne zamandan beri?”

“Buraya taşındığımdan beri. Çatı katının sadece geçici bir yer olması gerekiyordu.”

“Ama taşınmana gerek yok.”

İşte yine o kelime. Gerek duymak. “O zaman daha fazla kira ödememe izin ver. Adil olmasına izin ver.”

“Hayır. Zaten adil.”

“Bu çok saçma.”

Knox kaşlarını çatı. “Paranı boşa harcaman çok saçma. Biriiktir. Cadılar Bayramı kostümü ya da her neyse ona harca.”

İrkildim ve Drake’e baktım. Şapkasına yapıştırdığım pamuk toplarından üçü parçalanıyordu. Belki de Jill bu yüzden kostüm almıştı. Çünkü kendi başıma bir kostüm yapabileceğime inanmıyordu.

Çünkü o daha iyiydi.

“Neden daha fazla ödememe izin vermiyorsun?” diye sordum, sesim zayıftı.

“Çünkü sen-”

“Gerek yok mu?” Onun yerine ben bitirdim. Utancın çamuru tenime bulaştı ve onunla bir farkındalık yaşadım. Bu aile beni böyle mi görüyordu? Yardıma muhtaç biri olarak mı?

Bu mantıklı olabilirdi. Eloise’in bana neden en iyi vardi-yaları verdiğini açıklıyordu. Bana nasıl bir daire ayarladığını. Knox’un beni beslediğinden neden emin olduğunu.

“Memphis, kira parasına ihtiyacım yok.”

“Mesele senin paraya ihtiyacın olması değil.” Bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerindeki acıma hissi beni felç etti. “Mesele benim ödeyebilmem.”

“Ama buna ihtiyacın yok, güzelim.”

Güzelim. Bu bana ikinci kez güzelim deyişiydi. İlk seferinde sesindeki imayı kaçırmıştım ama şu anda bir çocuğa vereceği bir sevgi ifadesi gibi geliyordu. Daha küçük birine.

Ben. Ben olduğumdan daha eksiktim.

“Sos çok lezzetli.” Kaşığı Drake’in elinden aldım, kabinden kayarak çıktım. “Affedersin.”

“Memphis.”

O ayağa kalkarken hareket etmeyi bırakmadım. Ama ben restorandan çıkıp Drake’in eşyalarını toplamak için dinlenme odasına doğru aceleyle giderken beni takip etmedi. Kapıdan çıktık, fırtınanın içinde arabama doğru koşuyorduk.

Kasabadan otoyola çıkıp Juniper Tepesi’ne giden o tanıdık yolda ilerlerken hiç gözyaşı dökmedim. Ağlayamayacak kadar sersemlemiştim. Quincy’de inşa ettiğim güven duygusu, ön cama çarpan kar taneleri gibi eriyip gitmişti.

Bunu nasıl görememiştim? Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Edenlar varlıklı ve tanınmış bir aileydi. Zengin ve tanınmış aileler, onları kurtarmaya çalışmadıkları sürece benim gibi insanlarla ilişki kurmazlardı. Fakir insanları kurtarmak.

Sözü edilmeyen amacın bu olduğu kaç galaya katılmıştım?

Ben Quincy’ye bir arabanın bagajında eşyalarıyla gelen zavallı, çaresiz kadındım. Doğru dürüst yemek almaya parası yetmediği için yemek artıklarını toplayan kadındım. Hizmetçi olarak ilk gününden önce hiç oda temizlememiş bir kızıdım.

Eloise otelde çalışmaya başladığımdan beri bana iltifat üstüne iltifat yağdırmıştı. Ama işim bittikten sonra her odayı taredi. Her birini. Elinde her zaman bir ya da iki çift beyaz terlik olurdu, misafirler için ücretsiz bir hediye idi. Tabii terlikleri kendim de ekleyebilirdim.

Hatalarımı düzeltmiş miydi? Gözümden kaçanları temizlemesi için başka bir temizlikçi mi göndermişti?

Evin garajına park ettiğimde midem düğümlenmişti. Drake'i içeri götürdüm ve aptal kostümünü çıkarmadan önce ona bir biberon verdim. Kostümündeki pamuk toplarından birkaçı daha gevşedi ve onu banyo için çıplak bıraktığımda, hepsi yerde üzgün bir yığın hâlinde duruyordu.

Bu kostümü saklamayı, bebek ayakkabıları ve hastane bilekliğiyle birlikte bir kutuya koymayı umuyordum. Bunun yerine, Drake pijamalarını giyip zıpzipına bindiğinde, onu toparladım ve çöpe attım. O bir çöptü. Canım o kadar çok yanıyordu ki bir elimi göğsüme bastırıp ağrıyı ovuşturdum.

Telefon mutfak tezgâhının üzerinde çaldı. Donup kaldım, uzaktan baktım. Durduğum yerden isim okunamıyordu ama kim olduğunu biliyordum.

Çalmasına izin ver.

Ama yaklaştım ve yeşil düğmeye baktım.

Her şey durabilirdi. Sıkı çalışma. Gözyaşları. Acı. Tek yapmam gereken o çağrıya cevap vermektir. Tek yapmam gereken o yeşil düğmeye basmaktır.

Artık kira çeki yok. Ekstra çalışma saatleri yok. Artık tuvalet temizleyicisi ve lastik eldiven yok.

Eden ailesinin hayırseverliği yok.

Elimi kaldırdım, parmağım ekranın üzerinde duruyordu.

Tek bir dokunuşla 127 numaralı telefona cevap verecektim ve hayat yeniden kolaylaşacaktı.

Tek yapmam gereken kendimi feda etmektir.

Tek yapmam gereken vazgeçmektir.

Pes etme.

Pes et, Memphis.

Elim titredi ve ekrana dokundum. Ama çok geç kalmıştım. Telesekreterime çoktan düşmüştü.

Hava ciğerlerime doldu ve işte o zaman gözyaşlarım, uzun zamandır tuttuğum hıçkırıklarla birlikte düzenli olarak akmaya başladı.

Kapıma vuran tıklama sesi histerimi yarıp geçti. Yüzüm pencereye doğru döndüğünde karşımda duruyordu. Yüz ifadesi okunamıyordu. Arabasının sesini ya da garaja girdiğini duymamıştım.

Gözyaşlarımı sildiğimi görmemesi için arkamı döndüm. Beni ağlarken yakalamıştı ama çoğu gün ağladığımı düşünürsek, muhtemelen buraya sadece bir yemek bırakmak için geldiğini düşünürsek —çünkü hayırseverliğini sergilediği kişinin açlıktan ölmesi kötü olurdu— kimin umurundaydı ki?

Benim değildi. Artık umurumda değildi. Uyuşmuştum.

Omuzlarımı dikleştirdim ve kapıya doğru yürüdüm. Kilidi çevirdiğim anda botlarını çıkararak içeri girdi. Sonra kaşlarını çatarak bana baktı, sanki gözyaşlarım onu kızdırmış gibiydi. “Daha fazla kira ödemek istiyorsan, tamam. Daha fazla kira öde.”

“İstiyorum. Ve bana yemek yapmayı bırakmam istiyorum.”

“Hayır.”

“Ben hayır işi değilim, Knox.”

Elleri kalçalarında yumruk oldu. “Böyle mi düşünüyorsun?

Kendin için yemek hazırlamayı karşılayamadığın için sana yemek yaptığımı mı?”

“Şey... evet.”

Alayla başını tavana çevirdi. Bir şeyler mırıldanırken âdemelması hareket ediyordu. Sonra tekrar bana döndü ve uzun bir adım atarak kişisel alanımı işgal etti. “Senin için yemek yapıyorum; çünkü birine değer verdiğimi böyle gösteriyorum. Senin için pişiriyorum; çünkü ilk ısırdıktan sonra yüzündeki ifadeyi seviyorum. Senin için pişiriyorum; çünkü başkası yerine senin için pişirmeyi tercih ediyorum.”

“Ne?” Çenem düştü.

“Seninle ne halt edeceğimi bilmiyorum, kadın.”

Ağzım hâlâ açıktı.

Bu da Knox’un işine gelmiş olmalıydı.

Çünkü ellerini kaldırıp yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını benimkilerin üzerine kapattı.

10. Bölüm

Knox

Öpücüklerin sadece birkaçını hatırlayan bir adamdım. Belki de bu erkeklere özgü bir şeydi. Ama ben sadece üç tanesini net olarak hatırlayabiliyordum.

İlkini. Lise birinci sınıftan önceki yaz, yaz fuarında bir kızla –adı neydi ki? Bir de Lyla’nın arkadaşlarından biri yatıya kaldığında öpüştüğüm zaman vardı. Öpüşmemiz değil de babam bizi dolapta öpüşürken yakaladığı ve ertesi gün bana sekiz saat boyunca saman balyası istiflettiği için unutulmazdı.

Ve sonra Gianna. San Francisco’dan ayrılmadan önce ona verdiğim öpücüğü hatırladım.

Son öpücüğü.

Bunların ötesinde, hepsi birbirine karışmıştı. Kadınlar da. Quincy’deki evime taşındığımdan beri seksi sıradanlaştırmıştım. Turistlerle takılırdım; karmaşık olmayan gecelerdi, çünkü sabah olduğunda Quincy’den gitmiş, kolayca unutulmuş olacaktı.

Yıllar boyunca, hiçbir bir iz bırakmamıştı.

Memphis'e kadar.

Bir elimi dudaklarıma götürdüm. Hâlâ dün gece ağzımın üzerinde olan ağzını hissediyordum. Tuzlu gözyaşlarıyla karışan tatlı tadı dilimin ucuna kadar geliyordu.

"Lanet olsun." Ne düşünüyordum ki? O Memphis'ti. Onunla geçirdiğim tek bir dakikada bile karmaşık olmayan bir şey yoktu. Kahretsin, dün gece kapıyı gözyaşları içinde açtığında başı dik ve inkâr edilemeyecek kadar güzeldi. Beynimin mantıklı kısmını kapatmış ve *sikerler* demiştim.

Ağzı cennet gibiydi. Sıcak ve ıslak. Dudakları bir rüyaydı. Yumuşak ama sert. İlk başta tereddüt etmişti, muhtemelen şok olmuştu ama sonra içimde eridi ve dilini nasıl kullanacağını bildiğini kanıtladı.

O hıncı ağzı düşünmek beni bütün gece ayakta tutmuştu.

Neredeyse tamamen baştan çıkacaktım. Ama onu kucağıma alıp yatağa götürmek yerine geri çekilmiş ve soğuk bir düşün damarlarımdaki arzuyu soğutmak için pek bir işe yaramadığı evime gitmiştim.

Onu çok uzun zamandır kimseyi arzulamadığım kadar arzuluyordum. Bu beni çok korkutuyordu.

Eğer bu iş kötü biterse, taşınacak ve nereye gidecekti? Barın yanındaki kiralık eve mi? Ya da daha kötüsü, başka bir şehre mi? Onu Montana'dan kaçırıp New York'taki ailesinin yanına gönderen adam olmak istemiyordum.

Dünkü kar her yeri kaplamıştı. Garajdan yola inen paralel izler dışında araba yolu bembeyazdı. Memphis, Drake'i kreşe bırakmak ve otele gitmek için çoktan yola çıkmıştı. Aslında benim de şimdiye kadar gitmiş olmam gerekirdi. Yapacak bir sürü iş vardı.

Ama yatak odamdaki camın önünde durdum ve çatı katına baktım.

Hayır, benim değil. Onun çatı katıydı. O gittikten sonra bile bu çatı katı hep Memphis'e ait olacaktı.

Söylenecek şeyler vardı. Memphis'le geleceğimiz hakkında uzun bir konuşma yapacaktık, çoğunlukla da Memphis'in kendisini nasıl bir hayır işi olarak gördüğü hakkında. Yakında bu saçmalığı açıklığa kavuşturacaktım. Öpücük hakkında konuşmamız gerekiyordu. Onun ne istediğini. Benim ne istediğimi.

Ben ne istiyordum ki?

Onu. Ama bu o kadar basit değildi. Drake varken değildi.

Oteldeki misafir sayısı az olduğu için Knuckles'ta sakin bir gün olacaktı. Çarşamba günleri Lyla konuk kahvaltısı için kahve dükkânından hamur işleri getirirdi. Skip bu sabah çırpılmış yumurta, jambon ve domuz pastırması hazırlamak için bekliyordu. Hazırlık işi kaçınılmazdı, sonunda kendimi pencereden ayırıp kamyonetime yöneldim ama kasabaya gitmek için değildi.

Arabamı çiftliğe doğru sürdüm.

Belki de burası artık Griffin'in yeri idi. Her zaman anne ve babamın olacaktı. Ama çiftlik benim de çiftliğimdi. Kalplerimize aitti.

Karlı çayırdaki bir sıra saman vardı ve etrafı otlayan sığırlarla çevriliydi. Sığırların kaburgalarındaki Eden damgası –sallanan bir sandalyenin altındaki yolluk şeklinde kıvrımlı bir E harfi– ailemin başarılarından gurur duymamı sağlıyordu. Kapılı kemerli geçitten geçmek her zaman omuzlarımı rahatlatırdı.

Annem ve babamın evi çiftliğin merkeziydi. Kütük evlerinin etrafında bir dükkân ve ahırlar vardı. Ahırın da bir çatı katı vardı, benimkine ilham kaynağı olmuştu ve Briggs Amca oraya taşınmıştı.

Mateo, Briggs'in bunamasını izleyebilmeleri umuduyla ailemize daha yakın olması için bu yeri teklif etmişti. Bu arada Matty de Briggs'in dağdaki kulübesini almıştı.

Biz böyle yetiştirilmiştik. Birbirimizi kollardık.

Arabayı yanaştırdığımda iki adam ahırdan çıktı, ikisi de Carhartt mont ve Stetson* giyiyordu. Kapısının yanında Eden markası olan bir kamyonu bindiler. Çakıllı araziden çıkıp çayırın ve ağaçların arasından Griffin'in evine giden çakıllı yola doğru ilerlerken el salladım.

Annemin Cadillac'ının üzerindeki karlar parlak sabah güneşinin altında erimeye başlamıştı bile. Öğleden sonraya kadar hepsi gitmiş olacaktı. Bu fırtına sadece olacakların habercisiydi.

Babamın kamyonetinin yanına park ettim ve merdivenlerden çıkıp verandaya yöneldim. Kapıyı çalmama fırsat olmadan açıldı.

"Günaydın, oğlum." Babam gülümsedi. Gözlükleri burnunun üzerindeydi ve elinde bir fincan kahve tutuyordu.

"Selam, baba. Gidiyor musun?"

"Hayır." Kupayı bana uzattı. "Seni yolda, buraya gelirken gördüm."

"Teşekkürler." Sağ elimle onunkini sıkmak için kahveyi sol elime aldım.

"İçeri gelsene. Annen mutfakta, tınak içinde söylüyorum, 'dondurucudan biraz daha lanet olası elma' çıkarıyor."

Kıkırdadım, tarçın ve şeker kokusunun sardığı evlerinde içeriye kadar onu takip ettim. "Kontrol etsem iyi olacak gibi görünüyor."

"Ofiste saklanıyorum. Gitmeden önce beni bul. Otel hakkında konuşmak istiyorum. Bakalım devralmayı düşünmüş müsün?"

* Kovboy şapkası markası. -çn.

“Düşünmedim.”

Gülümsemesi soldu. “Ne düşündüğünü gerçekten bilmek isterim.”

“Biliyorum.” Çenemi ovuşturdum. “Bana birkaç hafta daha ver. Şükran Günü geçsin.”

“Elbette.” İç çekti. “Sana baskı yapmak istemiyorum. Sadece bir plan yapmak istiyorum.”

“Anlaşılabilir bir durum.”

Bana ufak bir gülümsemeyele baktıktan sonra ofisine çekildi.

Eloise Oteli de çiftlik gibi bu ailenin bir parçasıydı. Onu bırakmak, aile ağacımızdan bir dalı kesmek gibi olurdu.

Eğer dava olmasaydı, Briggs olmasaydı, babam bir cevap için bu kadar acele etmezdi. Ama onu her gördüğümde bu konuyu açıyordu.

Otel annemle babam için çoğunlukla otomatik pilotta çalışırdı. Onlarca yıllık deneyimleri vardı, özellikle de annemin. Evet, arada bir yardım etmeleri gerekiyordu. Ama mali işlerin çoğunu muhasebe firmaları hallediyordu. Eloise de yönetici rolünü ciddiye alıyor, çalışanları, programları, konukları ve malzemeleri koordine ediyordu.

Üstesinden gelebilir miydim? Evet. İstiyor muydum? Bu tamamen farklı bir soruydu.

Mutfığa girdiğimde annemi tezgâhın başında, elleri bir kâse hamurun içinde buldum. “Elmaları sevdiğini duydum.”

Annem başını kaldırdı ve bana şeytani bir sırıtişla baktı. “O elma ağacını keseceğim.”

“Büyükkannenin elma ağacını mı?”

“Bu yıl kaç tane beş galonluk kova doldurdum, biliyor musun? Altı. Kırk yılını elma toplayarak, elma çekirdeği çıkararak ve elmaları dondurarak geçirdim. Bu lanet elmalardan

o kadar bıktım ki doğru dürüst göremiyorum. Ne tür bir turta yapmak istiyorum, biliyor musun? Şeftalili. Ya da vişneli. Ya da çikolatalı.”

“Yani bu elmalı turtanın yenmeye hazır olduğunu mu söylüyorsun?” Tezgâha yaklaşıp kolumu omuzlarına atarak saçlarını öptüm.

“Hayır. Onu alamazsın.” Annem ellerini kâsedden çekip unlu hamuru çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Sonra tahta bir oklavaya uzandı ve onu uzattı. “Bunu benim için aç.”

“Hamur işleri Lyla’nın uzmanlık alanı, benim değil,” dedim ancak ellerimi lavaboda yıkayabilmek için oklavayı bir kenara bıraktım. Sonra turta hamurunu açmaya koyuldum, mümkün olduğunca yumuşak olması için elimden geldiğince hamura dokunmamaya çalışıyordum.

Annem elinde cam bir turta kalıbıyla geri geldi ve ben çalışırken yanımda beni izledi. Bir zamanlar öneriler ve ipuçları verirdi ama bugünlerde sadece izliyordu. “Gördün mü? O kadar da kötü değilsin.”

“Babam otel hakkında konuşmak istiyor.”

Mırıldandı. “Ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Bu Eloise’in kalbini kıracak.”

“Kız kardeşin o oteli çok seviyor. Ama seni de seviyor. Senin devralman, hazır olduğunda devralamayacağı anlamına gelmez. Ama hazır değil, Knox. Bunu hepimiz biliyoruz. Ve eğer kendine karşı dürüst olsaydı, Eloise de bunu bilirdi.”

“Bundan emin misin?”

“Evet. Belki.” Uzun bir nefes verdi. “Dava süresince onu koruduk. Bu muhtemelen bir hataydı.”

“Hayır, bence iyi idare ettiniz. Zaten onun için yeterince zordu.”

Eloise geçen yıl kat hizmetleri için bir adam işe almıştı. Adam iyi başlamıştı, yarı zamanlı çalışıyordu. Sonra bir gün vardiyaya gelmemişti. Eloise buna izin vermiş ve onun yerine bakmıştı. Annemin haberi olmadan önce bu üç kez daha olmuştu.

Babam gelip çalışanla görüşmüş ve onu uyarmıştı. Aynı şeyi tekrarlayınca babam adamın kışına tekme basmıştı. Bir hafta sonra, haksız fesih ve cinsel tacizden dava edilmiştik.

Pislik herif Eloise'in ona teklifte bulunduğunu söylemişti. Onu diğer çalışanlarla birlikte Willie'nin Yeri'nde bir şeyler içmeye davet etmiş, patron yerine arkadaşı olmaya çalışmıştı. Adam da onlarla gitmiş ve gecenin sonunda Eloise ona sarılmıştı.

Ailem haklıydı. Eloise onu ilk seferinde kovmalıydı ama buna izin verdiği için adamın yalaka avukatı, Eden ailesine dava açarak zengin olacağını düşünmüştü.

Davalar hiçbir zaman kolay olmamıştı ve her ne kadar galip gelmiş olsak da istenmeyen bir sürü strese neden olmuştu.

“Otel konusunu düşüneceğim,” dedim anneme. “Ama karar vermeye hazır değilim. Henüz değil.”

“Yeterince makul.” Başını salladı ve bana bir bıçak uzattı.

Annem tarçın ve şekerle kaplanmış bir tepsi elmayla yanıma gelirken ben de turtta tabağını tart hamurunun üzerine yerleştirdim, tabağın kıvrımlarını izledim, sonra tabağı tabana oturttum.

Sessizce çalıştık, turtayı yaptık ve fırına verdik. Bu yüzlerce kez yaptığımız bir işti çünkü büyükannemin ağacı gerçek bir canavardı ve yazlarını elma toplayarak geçiren tek kişi annem değildi.

Turtalar fırına girdiğinde ellerimi yıkadım ve kahvemi ısıtmak için mikrodalgaya koydum.

“Gitmen gerekiyor mu?” diye sordu annem. “Yoksa bu turyayı Memphis’e götürmek için burada kalabilir misin?”

“Memphis mi? Benim Memphis’im mi?”

Kaşlarını kaldırdı. “*Senin* Memphis’in mi?”

Sikeyim. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“İçi de dışı da çok güzel bir kadın.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Onunla bu kadar çok vakit geçirdiğini fark etmemiştim.”

“Sadece otelde birkaç kez konuştum. Ama ondan hoşlanıyorum.”

İçimi çektim. “Ben de hoşlanıyorum.”

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

Mikrodalga fırın öttü ve kahvemi çıkarıp ada tezgâha götürdüm, taburelerden birine oturdum. “Karmaşık bir durum.”

Dün geceki öpücük her şeyi değiştirmişti.

“Şeyden beri... Gi-”

Annem elini kaldırarak sözümü kesti. “Bu evde onun adını ağzına alma.”

Annem Gianna’dan nefret ederdi. Sadece bana yaptıkları için değil, kendisini ve babamı da incittiği için.

“Çocuk yüzünden,” diye itiraf ettim. “Sadece Memphis olsaydı, bir şeyler keşfetmek yapılacak tek şey olurdu.”

Eğer sadece Memphis olsaydı, onu haftalar önce öper ve asla bırakmazdım. Ama bebek... o bebek her şeyi değiştiriyordu.

Annem bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Sen iyi bir adamsın.”

“Öyle miyim?” Çünkü muhtemelen dün gece onu öpmemeliydim.

“Geçmişte olanların geleceği gölgelemesine izin verme.”

“Yapamam...” Korkularımı itiraf ederken gözlerimi kapattım. “Bir bebek daha kaybedemem.”

Annem yanımdaki tabureye oturdu ve elini benimkinin üzerine yerleştirdi. “Bu aynı durum değil, Knox.”

“Biliyorum.” Ama sonu aynı derecede kötü olabilirdi.

Ben zaten bağlanmıştım. İkisine de.

Turta pişerken sessizce oturduk, kahvemizi yudumladık ve geçmişî düşündük. Fırının zamanlayıcısının yarısında babam bize katıldı ve sanki ruh hâlimi hissetmiş gibi otel konusunu açmadı.

“Briggs nasıl?” Konuyu değiştirmeye hazır bir şekilde sordum.

“İyi.” Kardeşinden bahsederken babamın mavi gözlerini her zaman bir parça hüznün doldururdu. “Bu hafta nöbet geçirmedi, Tanrı’ya şükür.”

Zamanın geri kalanını Briggs ve son doktor ziyareti hakkında konuşarak geçirdik. Sonra turta pişti ve ben son bir fincan kahve içerken annem fırından alıp soğumaya bıraktı.

Seramik bir taşıma kabına koyduğum turtayı alıp kasabaya kadar götürdüm ve otelin arkasındaki otoparka park ettikten sonra da doğruca dinlenme odasına gittim, çekmecede yapışkanlı bir not kağıdı buldum ve üzerine Memphis’in adını karaladım.

Niyetim mutfağa gidip işe koyulmaktı ama koridorda ilerlemeye başladığımda ayaklarım beni asansöre götürdü.

Lobide durmak yerine bir kumar oynadım ve ikinci kata yöneldim. Memphis orada değildi ama onu üçüncü katta buldum.

Sarı mikrofiber bir bezle şifonyerin tozunu alıyordu. Saçlarını at kuyruğu yapmış, uçları omurgasına doğru sallanıyordu. Yanakları kızarmış, gözleri konsantrasyon içinde kısılmıştı. Karşı konulamayacak kadar çekiciydi.

Parmaklarımı kapıya vurup odaya girdim, onu tekrar öpmek için aramızda bir kol mesafesinden fazla mesafe bırakmaya dikkat ettim. Bu konuşma bitene kadar olmazdı.

“Daha fazla kira ödemek istiyorsan, öde o zaman.”

Gözlerini kırıştırdı, dik durdu. “İstiyorum.”

“Tamamdır.” Başımı salladım. “Dün gece de söylediğim gibi sana yemek yapmaktan zevk alıyorum. Restorandaki artan yemekleri istemiyorsan, tamam. Onları getirmem. Evde genellikle elimde bol miktarda malzeme olur ama eksik kalırsa markete uğraman gerekebilir.”

Ağzının köşesi yukarı kalktı. “Bana listeni gönder yeter.”

“Sen hayır işi değilsin.” Aramıza mesafe koyma savaşını kaybederek mesafeyi kapattım. “Annem sana turta yaptı. Bu da bağış değil. Sevdiği insanlar için turta yapar.”

“Ben de onu seviyorum.”

“Bu iş bağış işi değil. Sen bunu hak ettin. Onu kazandın. Sen. Anladın mı?”

Başını salladı.

“Yüksek sesle, Memphis.”

“Anladım,” diye fısıldadı.

Elim atkuyruğunun ucunu çekiştirmek için kalktı. “O öpücük hayır işi değildi.”

“Öyle olduğunu düşünmemiştim.”

“Güzel.” Elini tutup onu yatağın kenarına çekip oturttum. “Bugünlerde karmaşık şeylerden hoşlanmıyorum.”

“Anlıyorum.” Elini elimden çekip bakışlarını kucağına indirdi. “Bunun bir şey olması gerekmiyor. Bana bir açıklama borçlu değilsin. Öpüştüğümüzü unutabiliriz.”

İstesem de unutamazdım. “İstediğin bu mu?”

“Hayır.”

“Ben de istemiyorum.”

Bütün vücudu çöktü. “Senin hatan olmak istemiyorum.”

Bu kelimeler çok fazla acı barındırıyordu. Çok fazla ağırlık. O başka birinin hatasıydı.

Tahmin etmem gerekirse, Drake’in babası olduğunu söyleyebilirdim.

Memphis bu hikâyeyi anlatmamıştı. Kendi ailesine söylemediğini ve sırrını saklamak için bir güven fonundan vazgeçtiğini düşünürsek, bana güveneceğinden şüpheliydim.

Henüz değil. Belki kendi itirafımı yaparsam, bir hikâyesi olan tek kişinin kendisi olmadığını fark ederdi.

“San Francisco’da yaşarken bir kadınla çıkıyordum. Gianna. Bir yıl kadar birlikte olduk. Ve o yılın çoğunda hamileydi.”

Memphis daha dik oturdu, gözleri büyüdü. “Bir çocuğun mu var?”

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. “Hayır.”

“Ah, Tanrım.” Eli ağzına gitti.

“Düşündüğün gibi değil. Gianna’nın bir çocuğu var. Bir oğlu. Adı Jadon.”

“Ama o senin, değil mi?”

“Benim olduğunu sanıyordum. Çıkmaya başladık ve hamile kaldı. İkimiz de beklemiyorduk. Kesinlikle planlı değildi ama elimizden gelenin en iyisini yaptık. Gianna yanımıza taşındı. Doktor randevularına onunla gittim. Bebek isim defterine isimler yazdım. Sıkışık dairemizdeki çocuk odasını dekore etmesine yardım ettim. Doğum boyunca elini tuttum.”

“Sen babasıydın.”

“Babası bendim. Hastaneden eve döndükten sonra uzun geceler boyunca bebeği apartmanda bir ileri bir geri gezdirdim.”

Tıpkı Drake için yaptığım gibi.

“Bakışlarının sebebi buydu.” Memphis’in gözleri yumuşadı. “Geceleri geldiğinde, mutsuz görüldüğün zamanlar olurdu. Sadece bir saniyelğine. Demek bu yüzdendi.”

“Evet.” Fark ettiğini fark etmemiştim. Ama Memphis’in pek bir şey kaçırmadığını öğreniyordum. “Her şey altüst olduğunda Jadon iki haftalık. Gianna onu bir doktor randevusu için götürdü. Dört gün sonra işten eve geldiğimde bana onun benim olmadığını söyledi.”

Memphis’in nefesi kesildi. “Knox.”

Gianna hayatıma bir bomba bırakmış, her şey patlamıştı. Uzun bir günün ardından eve geldiğimde Gianna’yı kanepede ölü gibi yatarken bulmuştum. Jadon uyuyordu. Yanına oturduğumda bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştım. Sonra gözlerinde yaşlarla bana baktı. Önce özür diledi.

Sonra da oğlumu aldı. Hayatımı tamamen değiştirdi.

“Aldattı. İlişkimizin başında, üniversiteden tanıdığı bir adamla yatmış. Jadon’un benden olmayabileceğinden şüpheleniyormuş ama bir şey söylememeyi tercih etmiş. Babasının ben olduğumu umduğunu söyledi. Ama sonra çocuk doğmuştu ve... gerçeği öğrenmek istemişti.”

Memphis’in eli benimkinin üzerine kapandı. “Üzgünüm.”

“Ben de,” diye fısıldadım. “Uzun zamandır Gianna hakkında konuşmadım.”

“Bunu anlıyorum. Geçmiş deşmek acı verici.”

“Bu yüzden mi kendi geçmişin hakkında konuşmuyorsun?”

“Evet.” Sadece tek bir kelimeydi ama içinde sormamam için bir yalvarış vardı. Henüz değil.

“San Francisco’da kalabilirdim,” dedim ona. “Jadon için

oradaydım. Ama Gianna'yla işimiz bitmişti ve eğer birlikte kalmayacaksak, ayrılmanın daha iyi olacağına karar verdi. Taşındı. Ve ben..."

"Eve geldin."

"Evet. Eve geldim."

"Bu ne kadar önceydi?"

"Beş yıl önce."

"Onunla hiç konuştun mu?"

Başımı salladım. "Söyleyecek bir şey yok. Ve bunu geride bırakmam gerekiyordu."

Memphis uzun bir süre halıyı inceledi, hikâyem havada ağır bir şekilde asılı duruyordu. "O zaman bu bizi nereye götürüyor?"

"Ben de cevabın sende olduğunu umuyordum."

Çikolata gözleri benimkilerle buluştu. "Bugünlerde pek fazla cevabım yok."

"Sana bağlanmak riskli. Ona bağlanmak ise..." Sertçe yutkundum. "Korkunç bir şey."

"Eğer acıتیorsa... Eğer korkutucuysa..." Kaşlarının arasında bir kırıışıklık oluştu. "Çatı katına neden geldin? Neden gelmeye devam ediyorsun?"

Bir omzumu kaldırdım. "Duracak gibi de görünmüyorum."

"Durmak istiyor musun?"

Elimi kaldırdım, o inatçı saç tutamını bir kez daha uzaklaştırdım. "Hayır."

11. Bölüm

Memphis

Knox'un hikâyesi kafamın içinde dönüp duruyordu, tıpkı bir kitap ya da film gibiydi.

Bir hamilelik geçirmişti. Çocuğunun doğumunu izlemişti. Baba olmuştu. Sonra bir anda bebeği gitmiş, hayatından koparılmıştı.

Onun için acı çekmiştim. Onun için öfkelenmiştim. Eve döndüğümünden beri geçen saatler boyunca duygularım bir hız trenine binmiş gibiydi.

Knox ve ben konuşmamızdan sonra otel odasında sessizlik içinde oturmuştuk. Sonunda Knox dudaklarını dudaklarıma değdirip beni öptükten sonra tek kelime etmeden oradan ayrılmıştı.

Drake oyun minderinden bir dizi mırıltı çıkardı. *Ohlar, ahlar* ve *guhlar* bu günlerde daha sık geliyordu.

Yanına uzandım, bacaklarını tekmelemesini ve kollarını çalıştırmasını izledim. Üstünde duran safari hayvanlarına gülümüyor ve birine yumruk attığında sallanıyordu.

Gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Mırıldandı.

Ben de onun sesini taklit ettim.

Birinin onu alıp götürmesi fikri midemi bulandırıyordu. Knox buna nasıl katlanmıştı, nasıl yürüyüp gitmişti...

Bir elimi kalbime bastırarak oğluma baktım.

Hâlâ dalgalı sulara ilerliyorduk. Drake ve ben çoğu zaman boğulma tehlikesi atlatıyorduk. Daha dün gece neredeyse pes edecek ve telefona cevap verecektim.

Sonra Knox beni öpmüştü ve her ne kadar bunun yardımcı olduğunu söylemek istesem de o öpücük, beni bir şelalenin üzerinden aşağıya doğru sürüklemişti.

İri ellerinin izi yanaklarımda kalmıştı. Dudaklarının yumuşak baskısı. Dilinin hareketleri.

Bir hayatı değiştirecek ya da yok edecek türden bir öpücüktü.

Pencerelerin ötesinde gökyüzü kararıyor, kış yaklaşıırken Montana günleri gittikçe kısalıyordu. Bir ışık parıltısı beni yerden kaldırdı ve parmak uçlarıma basarak cama yaklaştırdı. Knox'un kamyoneti garaj yoluna girip, Volvo'nun yanındaki yerine yerleşirken çatı katının altındaki garajın açılmasının uğultusu ayaklarının altında dalgalandı.

Bir kapı çarparak kapandığında nefesimi tuttum ve hangi yöne gideceğini görmek için pencereden baktım. Garaj yolundan kendi evine doğru ilerlemeye başladığında iç çektim.

Rahatlamış mıydım? Hayal kırıklığına mı uğramıştım? İkisi de mi?

Knox ön verandasında duraksadı, omzunun üzerinden pencereme baktı. Beni fark etti ve elini kaldırdı.

Ben de el salladım.

Kendi çatısının altına girdi, evinin içinde ilerlerken ışıkları yaktı.

Gözlerimi kapattım ve alnımı soğuk cama dayadım.

Knox iyi bir adamdı. Güneşin doğuşu kadar güvenilirdi. Montana'nın gün batımı kadar nefes kesiciydi. Drake'in olmasını istediğim tipte bir insandı.

Knox yatak odasına geçip muhtemelen bütün gün restoranda kaldıktan sonra duş almak için banyoya girdiğinde, evine baktım. Beni çıplak Knox'tan sadece bir kapı ayırıyordu. Suyun kaslı kollarının üzerinden süzülüşünü hayal ettim. Dövmelerinin üzerinden damlıyordu. Göğsünün ve karnının dalgalı düzlemlerinden aşağıya doğru akıyordu.

Hayal gücümün yeterli olması gerekiyordu.

Kendimi pencereden uzaklaştırıp Drake'i yerden kaldırdım. Bu gece normalden daha geç kalkmıştı ama Jill bana kreşte daha uzun süre uyuduğunu söylemişti, bu yüzden bu gece oyun oynayarak daha fazla zaman geçirmiştik.

Lavaboda banyosunu hazırlarken Drake'e "Böylesi daha iyi," dedim.

Köpüklü suyun içinde sıçrayıp gülümsedi.

Knox'u kaybetmek acı vericiydi. Daha ona sahip olmadan onu kaybetmek acı vericiydi. Gelgelelim, böylesi daha iyiydi. Geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bırakın önümüzdeki beş yılı, yarın için bile plan yapmakta zorlanıyordum.

Ve ben, Knox'un elinden bir çocuk daha alan kadın olmayacaktım.

Telefonumun alarminin bip sesi beni rüyasız bir uykudan uyandırdı. Drake'i uyandırmamak için sesi kapatmaya çalıştım.

Drake.

Uyanmamıştı.

"Drake." Nefes nefese kaldım, panik damarlarımda hızla ilerlerken yataktan fırlayıp beşiğe doğru koştum. Ona uzanırken kalbim boğazımda düğümlenmişti. Sorun neydi? Neden uyanmamıştı?

Onu kollarıma aldığımda kıpırdandı, ağırlaşmış göz kapaklarını kırıştıtarak açtı.

Pijamalarını elleyerek onu tepeden tırnağa taradım. İki kol. İki bacak. Elimi göğsüne bastırdım, nefesinin kaburgalarını genişlettiğini hissettim ve kalbinin avucuma çarpmasına izin verdim.

"Aman Tanrım." Hava ciğerlerime doldu.

Gece boyunca uyumuştı.

Bu yüzden uyanmamıştı. Hasta olduğu için ya da...

Başka bir seçeneği düşünmeme izin vermedim.

Gece boyunca uyumuştı.

Ona sımsıkı sarıldığımda kalbim göğsümde çarpıyordu. Vücudumdaki adrenalinin yükseliş hızı azaldı ve gözlerim yaşlarla doldu. İyiydi. O iyiydi. Bütün gece uyumuştı.

O hâlde bu neden beni ağlatıyordu? Sevinç dolu olmalıydım ama bunun yerine sabahın geri kalanını gözyaşlarımdan eşliğinde geçirdim, güne hazırlanmak için acele ederken ellerim titriyordu.

Aceleyle duş alırken garajın açılma sesi ve Knox'un kamyonetinin gümbürtüsü duyuldu. Saçıma fön çekerken fırçamı üç kez düşürdüm. Midem kahvaltı edemeyecek kadar gergindi.

Anne Eden'in elmalı turtasını görmek bile midemi bulandır-yordu, bu yüzden bir bardak su doldurdum ama ilk yudumda boğuldum. Giydirmeye çalışırken parmaklarım Drake'in tulu-munun çıtçıtlarını birbirine karıştırıyordu.

Her şey ters geliyordu. Değişken.

"O iyi." Arabaya doğru ilerlerken bu sözleri kendi kendime fısıldadım. Sonra şehre doğru giderken bu sözleri beş kez daha söyledim.

Kreşin otoparkı içeri girip çıkan ebeveynlerle dolup taşıyordu. Arabayı boş yerlerden birine çektim, sonra Drake'i kreşe giden koridordaki annelerden birinin yanından geçirerek içeri taşıdım.

Alan dardı, bu yüzden Drake'in araba koltuğunu önüme gelecek şekilde kaydırdım, ancak bu sırada diğer elimde tuttu-ğum anahtarlar yere düştü. Koltuğu yere bıraktım, anahtarları almak için eğildim ama bu omzumdaki bebek bezi çantasının düşmesine neden oldu.

"Benim neyim var böyle?" *Topla kendini Memphis.* Kalbi-min boğazımda atması geçsin isteyerek derin bir nefes aldım, sonra omuzlarımı dikleştirdim ve tekrar ayağa kalktım.

Anahtarlarımı kotumun cebine sokmuş, bebek bezi çantası-nı omzuma asıyordum ki Jill'in sesi koridorda yankılandı.

"En büyük önceliği bebeği için yeni bir baba bulmak."

Tüm vücudum donakaldı.

Benim hakkımda mı konuşuyordu? Olamazdı. Başka biri olmalıydı. Tabii biri Knox'la beni Knuckles'ta aynı kabini pay-laşırken görüp çift olduğumuzu düşünmediyse. Bu biraz zorla-ma olurdu. Ama burası küçük bir kasabaydı. Belki de dedikodu o kadar hızlı yayılıyordu.

Zihnim bugün bana oyun oynuyordu. Silkindim ve ayakla-rımı çözdüm.

Çocuk odasından başka bir kadının sesi geldi. “Şimdiden biriyle çıkmasına mı şaşırdın? Bence daha boşanma kesinleşmeden bu yeni adamla görüşüyordu. Onları bir gece Koca Sam’de gördüğümü söylemiştim.”

Tamam, kesinlikle ben değildim. Koca Sam’in Meyhanesi, Main’deki barlardan biriydi ve hiç gitmediğim bir yerdi.

Bu sabah benim sorunum neydi? Tabii ki benim hakkımda konuşmuyorlardı. Özel hayatımı Jill’le paylaşacak değildim ya. Drake de konuşmuyordu. Ne zaman bu kadar endişeli, dağınık bir insan olmuştum? Eski Memphis, tüm hatalarına rağmen, başını hep dik tutardı.

Onu özlemiyordum ama eski özgüveninin bir kısmı su yüzüne çıkarsa da kızmazdım.

Jill beni çocuk odasından görür görmez, kucağındaki kız bebeği diğer kadına –ofiste birkaç kez gördüğüm kadınlardan birine– verdi, sonra da gelip Drake’in araba koltuğunu elimden kaptı.

“İşte benim en sevdiğim adam.” Drake’i koltuğundan kaldırırken gülümsedi. Kısa süre içinde onun kollarındaydı ve kendine ait gülümsemesiyle bacaklarını tekmeliyordu.

“İşte biberonları ve daha fazla bebek bezi.” Bebek bezi çantasım Drake’in özel askısına astım.

Jill bana bir bakış bile atmadı.

Yanına gidip Drake’in eline dokundum. “İyi günler bebeğim. Seni seviyorum.”

Jill, ulaşamayacağım şekilde onu döndürdü.

Yüreğim burkuldu ama geri çekilerek odadan çıktım. Adımlarım yavaş ve durgundu. İçimden bir ses oraya girip oğlumu almak ve bir daha bu binaya adımımı atmamak istiyordu.

“Knox Eden ile yaşayan kadın bu mu?”

Bu soru beni durdurdu.

“Evet.” Jill kapıyı açtı, sesindeki küçümseme duvarlardaki sarı renk kadar parlaktı.

“İşte çocuğuna baba arayan bekâr bir anne daha. Sanırım onun yerinde olsaydım, ben de kasabanın en zengin bekârının peşine düşerdim.”

İçim burkuldu. İnsanlar benim hakkımda bunu mu söylüyordu? Knox’un parası için peşinde olduğumu mu? Aşağılanma duygusu derimi kızarttı ve kaşındırdı. Yanaklarım alev alev yanıyordu.

Yürümeye devam etmek için tüm gücümü harcadım. Çünkü bu kadınlar bana kötü davranırken, Jill en azından oğlumu seviyordu. Ve bugün için başka seçeneğim yoktu.

Vardiyam için işe gitmem gerekiyordu.

Haftalardır ilk kez Knox’un kamyonetinin yanına park etmedim, çok daha uzakta bir yer seçtim. Mesai kartımı doldurduktan sonra, her zamanki kahvemi içmeyi ve ön tezgâhtaki Eloise’e hızlıca merhaba demeyi atlayarak doğruca temizlik arabasına gittim. O da buraya kardeşini kovalamak için geldiğimi mi sanıyordu?

Koridorda ayak sesleri duyulduğunda personel asansöründe bekliyordum. Knox elinde bir not defteri ve kalem, beyaz şef ceketinin kolları sıyrılmış bir hâlde bana doğru yürüyordu.

Gülümsedi.

Öyle güzel bir gülümsemeydi ki ağlamak istedim.

Asansör açıldı. Uzaklara baktım, arabayı içeri ittim ve gözlerim kapalı dördüncü kata çıktım.

İlk misafir odasının kapısını açtığımda arka cebimdeki telefon çaldı. Arayanın kreş olduğunu ve Drake’i alıp gitmem

için bir neden olduğunu umarak telefonu çıkardım. Bugün işte saatler geçirmek istemiyordum. Bugün oğlumla kıvrılıp dünyayı unutmak istiyordum.

Ama bu dört-ah-altı alan kodlu Montana numarası değildi.

Yüz otuz iki.

İkinci çalışta reddedip bir kenara koydum.

Tuvalet temizleyicisi şişesini almak için eğildiğimde tekrar çaldı.

Yüz otuz üç.

Şişeyi ve bezi yere fırlattım, telefonu çıkardım ve bir kez daha kırmızı düğmeye bastım. “Beni aramayı kes.”

Tekrar çaldığında hâlâ elimdeydi.

Gözlerim doldu. Çenem titredi.

Sakin pes etme.

Bir kez daha reddedip malzemelerimi topladım, sonra banyoya gittim ve tuvaleti pırıl pırıl beyaz bir parlaklığa ulaşınca ya kadar fırçaladım. Ayna ve tezgâh cilalandıktan sonra pırıl pırıl parlıyordu. Yerler tertemizdi ve hava çamaşır suyu gibi kokuyordu.

Temizlik yaptım.

Ve telefon çaldı.

Tekrar tekrar ve tekrar, sonunda yatağı sıyrırken durana kadar devam etti. Bunun gibi günler vardı. Bir saat içinde yirmi telefon aldığım günler. Diğer günler yirmi dört saatte bir oluyordu.

Gerildim, tekrar çalmasını bekledim ama çalmayınca nefes aldım.

Günün stresi şakaklarımda birikiyordu ve ellerimi kaldırıp ağrıyan yerleri ovuşturdum.

“Sorun ne?” Knox’un derin sesiyle irkildim.

Bir kalp bir günde kaç şoka dayanabilirdi ki? Kendimi perili bir evdeymişim ve her köşeyi dönüşümde ürkütücü bir palyaço üzerime atlıyormuş gibi hissediyordum.

“Hiçbir şey.” Elimi salladım.

“Memphis.” Bana doğru yürüdü, baharatlı sabununun kokusu burnuma çarpacak kadar yakınımnda durdu.

Tanrım, çok güzel kokuyordu. Bugün biraz limon da vardı. Belki de limonlu beze turtası yapıyordu. Benim favorimdi.

“Konuş benimle.”

“İyiyim,” diye yalan söyledim. “Sadece başım ağrıyor.”

“Gözlerini kapat.”

“Knox, ben iyiyim.”

“Korkunç bir yalancısın.”

Cansız bir kahkaha attım. Oliver bana kaç kez aynı şeyi söylemişti? Gerçi o yalanların kralıydı, onunla kıyaslandığında herkes sadece bir çırağı.

“Sabah benden kaçtın.” Biraz daha yaklaştı.

“Düşünüyordum,” dedim omuzlarımı dikleştirip, çenemi kaldırarak. Kendime güvenim yoksa numara yapmam gerekirdi. “Bence en iyisi bunu. Bu her neyse, daha fazla ilerlemeden durdurmamız.”

Gözlerini kıstı ve o mavi gözler doğrudan ifademini ardını gördü. *Lanet olsun.* “Neden?”

“Drake.”

“Bak...” Knox bir elini saçlarında gezdirdi. “Dün söylediklerime gelirsek, sadece dürüst olmaya çalışıyordum. Sana gerçekleri beni kendinden uzaklaştır diye söylemedim.”

“Eğer bunu denersek ve işe yaramazsa, onu kaybedersin.”

“Evet.” Başını salladı. “Neyin tehlikede olduğunu biliyorum, Memphis. Ama yine de burada duruyorum.”

“Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.” Kaşlarını çatmasına neden olan bir başka yalan. “Drake benim odak noktam olmalı.”

“Senden onu odak noktandan çıkarmanı istedim mi?”

“Şey... hayır.” Knox’un benden çocuğumdan vazgeçmemi istediğini hayal bile edemiyordum.

Ellerini kaldırdı ve gerildim, beni tekrar öperse parçalanacağımdan emindim. Ama Cadılar Bayramı’nda yaptığı gibi yüzümü kavrayıp bana doğru eğilmedi. Avuç içlerini elmacık kemiklerimin üzerine koydu, böylece parmakları şakaklarımda küçük daireler çizebiliyordu.

Cennet gibiydi.

Ve cehennem.

“Bunu yapamam,” diye fısıldadım, ağlamamak için gözlerim kapandı.

“Neden?”

“Drake’i hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Onu hayal kırıklığına uğratamam. Sahip olduğu tek şey benim.” Yedek planım yoktu. Başarısızlık bir seçenek değildi.

Ve ben korkuyordum. Bütün gerçek buydu.

Çoğu gün pamuk ipliğine bağlıydım. Drake’e her şeyimi verdim. Eğer Knox beni kendine âşık ederse ve sonra ayrı düşerse, ben de düşerdim. Parçalanmış bir kalbi daha onaracak gücüm olduğundan emin değildim.

Knox birkaç dakika sessiz kaldı. Yetenekli parmaklarının dairesel hareketleri hiç durmadı. “Dün sana hayatımın en zor kısmını anlattım. İlk en kötü günümü anlattım. Beni mahveden kadını anlattım. Senden Drake’in babasını anlatmanı istemiyorum. Ama sana söz veriyorum, eğer bana bu güveni vermek istersen, ona ihanet etmeyeceğim.”

Gözlerimi açtığımda delici bakışları beni bekliyordu. O kadar muhteşemdi ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu. Ona Oliver'dan bahsetmek istedim. Sırlarımla ilgilenecek biri varsa o da Knox'tu.

Ama...

Sessiz kaldım.

"Kendi başına ayakta durmak istiyorsun. Bunu anlıyorum, bebeğim." Parmakları şakaklarımdan uzaklaşıp at kuyruğuma dolandı. "Kendi başına ayakta durmak yalnız olman gerektiği anlamına gelmez. Arada fark var."

"Ama Drake-"

"Korktuğun için onu bahane olarak kullanma. Beni istemen Drake'in acı çekmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

O...gerçekten haklıydı. Hem de çok haklıydı.

Knox'un elleri yana düştü. "Ne istediğine karar ver. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ve öylece, arkasında sadece sözlerini bırakarak odadan çıkıp gitti.

Ne istiyordum? Bunun bir önemi var mıydı? Kendim için hayal kurmaya gücüm yetmezdi.

Knox... o bir rüyaydı.

Günümün geri kalanını Knox'un sözleriyle baş başa temizlik yaparak geçirdim. En iyi günüm değildi. Ama en kötüsü de değildi. Arabama doğru ilerleyip kreşe giderken günün ağırlığı omuzlarıma çökmüştü.

Umutsuzca oğlumu kucağıma almak isteyerek kreşe girdim ama odayı taradığımda Jill'i göremedim. Drake de yoktu.

"Merhaba. Drake nerede?" Bebeğin altını değiştiren kadma sordum. Bu sabahki kızdı, Jill gibi gençti, çilek sarısı saçları vardı.

“Ah, burada değil.”

Gözlerimi kııptım. “Ne?”

“Jill’in ufak bir işi çıktı ve onu da yanında götürdü.”

“Pardon?” *Ne. Sikim. Oluyordu.*

“Sadece yan dairede oturuyor.” Kadın duvarı işaret etti.
“Bir dakika içinde dönecek.”

“Tamam,” diye kestirip attım ve bebek bezi çantasını askıdan aldım. Sonra kollarımı göğsümde kavuşturup bekledim, duvar saatindeki saniyeleri sayarken ayaklarım yere vuruyordu.

Üç dakika kırk bir saniye sonra arka kapı açıldı ve Jill kucağında Drake’le içeri girdi. Beni gördüğünde gülümsemesi bir an için duraksadı.

Odanın karşısına geçtim ve Drake’i kucağından aldım.
“Hey, bebeğim.”

Her gün yaptığı gibi ağlamaya başladı ve Jill’e uzandı.

Bu sabah bana yaptığı gibi eline dokunmaya çalıştığında bükülerek onu ulaşamayacağı bir yere çektim.

“Drake’in bu binadan çıkarılmamasını tercih ederim.”
Onu araba koltuğuna götürdüm ve parmaklarımın hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde kayışlarını çözerek koltuğa oturttum.

“Ah, tamam,” dedi Jill. “Bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim. Hemen yan taraftaydık.”

Başka bir şey söyleyecek kadar kendime güvenmiyordum. Bu yüzden Drake huzursuzlanırken kopçasını taktım, bebek bezi çantasım omzuma attım ve kapıdan çıktım.

Koltuğunu yerine oturtup direksiyona geçtiğim anda telefonum çaldı.

Numarayı kontrol ettim ve reddet tuşuna bastım. Quincy’de yaşadığım iki ay içinde yüz elli beş kez aranmışım. Kreşin ara-

ması konusunda endişelenmeme gerek olmadığından ve zaten konuşmak istediğim kimse olmadığından, lanet şeyi kapattım.

Otoyola çıktığımızda Drake'in ağlaması kesilmişti.

Benimki de o zaman başladı.

Çok yorulmuştum. Zihinsel olarak. Fiziksel olarak. Ama en çok da yalnız olmaktan yorulmuştum.

Hayatım boyunca ailemdaki kadınlar, onları elinde tutan erkeklerin merhametine kalmıştı. Annem. Büyükanнем. Kız kardeşim. Montana'ya gelerek bu döngüyü kırmıştım.

Knox'un ya da herhangi birinin yardım etmesine izin veririm, bu geriye doğru büyük bir adım atmak gibi olmaz mıydı? Ona bağımlı olduğumda ne olacaktı?

Ama bu şekilde devam edemezdim. Yardıma ihtiyacım vardı. Bunu kendime itiraf etmek daha çok ağlamama sebep oldu.

Juniper Tepesi'ne dönüp dolambaçlı yoldan aşağı inerken gözyaşlarım düzenli bir şekilde akıyordu. Knox'un evinin ışıkları yanıyor, geceye altın bir parıltı yayıyordu. Kamyoneti garajdaydı.

Park ettim ve Drake'i çıkardım, yukarı çıkıp akşam yemeği için kendime kuru ve iç karartıcı bir fıstık ezmeli sandviç yapmayı planlıyordum. Ama ayaklarım beni çakılların üzerinde Knox'un ön kapısına götürdü.

Ben kapıyı çalamadan açtı. Bakışları yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını takip etti.

"Kendimi bu kadar yalnız hissetmek istemiyorum. Çocukumu kreşten aldığımda gülümsemesini istiyorum. Drake'in normal bir hayatı olsun istiyorum ve bu hayattan o kadar uzak-tayım ki hangi yöne doğru yürümeye başlayacağımı bile bile-miyorum. Beni tekrar öpmeni istiyorum. Bir daha asla fıstık ezmeli sandviç yememek istiyorum. İstiyorum ki-"

Knox dudaklarıyla beni susturdu, güçlü kollarından birini omuzlarıma doladı, diğeriyle Drake'in araba koltuğunu elimden aldı. Yumuşak ağzı benimkine bastırırken dili alt dudağımın üzerinde gezindi.

Ben daha bitmesine hazır değilken dudaklarını dudaklarımdan çekti ama beni bırakmadı ve göğsüne doğru çekti. "Bir isteğin yerine getirildi. Başka ne istiyorsun?"

Ona doğru eğildim ve korkunç gerçeği söyledim. "Seni."

11. Bölüm

Knox

Temizlediği otel odasına girdiğimde Memphis güldü. “Senin çalışıyor olman gerekmiyor muydu?”

“Ara verdim.”

“Hı-hı,” diye kestirip attı. “On beş dakika önce mola vermiştin.”

“Yirmi.” Lyla’dan aldığım latteyi ona uzattım.

“Nedir bu?”

“Bir latte.”

Karton kahve bardağına sanki ona kız kardeşimin para ödeme izin vermediği bir içeceği değil de altın bir tuğla getirmiğim gibi baktı. Memphis siyah plastik kapaktan bir yudum aldı ve yüzünde katıksız bir sevinç ifadesi belirdi.

Bu bakışlar ve bu gülümseme için ona her gün kahve getirdim.

“Teşekkür ederim.”

“Sadece bir kahve, güzelim.”

Gözleri yumuşadı. “Benim için değil.”

“Bana öyle bakma.”

“Ne gibi?”

Bir adım daha yaklaştım, elimi çenesine koydum. “Sanki öpülmeye ihtiyacın varmış gibi.”

Ayak parmaklarının üzerinde dururken yüzünde bir gülümseme belirdi. Dudaklarıma ulaşamayacak kadar kısaydı, bu yüzden eğildim ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım, dilim alt dudağında gezindi.

Nefes nefese kaldı. Dolu olan eli kahveyi koymak için televizyon sehпасına uzandı. Ama kolu yeterince uzun değildi, ben de ondan alıp bir kenara koydum. Onu kucaklayıp yeni yapılmış yatağa taşıdım ve pelüş beyaz yorganın üzerine yatırdım.

Ağırlığımı üzerine verirken Memphis bana yapıştı, onu yatağa bastırdım ve keşke kapıyı kapatmayı akıl etseydim diye düşündüm.

Bu kadın açlığını uyandırmıştı. Gözümü döndürmüştü. Dili benimkine karıştı ve ağzına doğru kısıkça inledim. Tadı tatlı kahve ve vanilya gibiydi.

Şimdiye kadar geçirdiğim en iyi zamandı ve şimdiye kadar yaptığımız tek şey öpüşmekti.

Geçen hafta boyunca ellerimi ondan uzak tutmayı zar zor başarmıştım. Herhangi bir iş yapabilmek için aramıza en az bir otel katı koymak zorunda kalmıştım; ama o zaman bile mutfaktan çıkıp onun peşine düşmek için sürekli bahaneler buluyordum. Onu, bana izin verdiği kadar sık öpmüştüm.

Ama kıyafetlerini yırtıp atmanın eşiğine geldiğim anda duruyordum. Bir hafta boyunca, duşlarım kasım ayının başındaki hava kadar soğuktu.

Kahretsin, onu istiyordum. Eğer onu öpmek kanıt olsaydı, yatakta ateş gibi olurduk. Ama hazır değildi.

Memphis'in yavaşlığa ihtiyacı vardı. İstikrara. Belki benim de vardı.

Geçen hafta ona söylediklerimde dürüsttüm. Neye adım attığımı biliyordum. Onunla. Drake'le. Geçmiş bırakmanın zamanı gelmişti.

Alt dudağını ısırduğimde inledi. Bu ses doğrudan ağrıyan sikime vurdu, bu yüzden ağzımı geri çektim ve bir inilti çıkardım, nefes alırken alnımı onunkine bıraktım.

"Knox?" Eloise'in sesi koridorda yankılandı.

Memphis'in nefesi kesildi, beni itmeye çalıştı ama kıpırdamadım. "Knox."

"Ne?"

"Bizi görmeye geliyor."

"Yani?" Kız kardeşim ya beni Memphis'in üstünde görecekti ya da kot pantolonumun önünde normalden daha büyük bir şişkinlikle durduğumu görecekti.

Memphis daha sert itince ayağa kalktım ve elini tutup onu ayağa kaldırdım. Dudaklarımın ıslaklığını silip aletimi düzeltirken saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Yanakları kızarmıştı. Kız kardeşim eşiğe ulaştığında banyoya doğru koşarak uzaklaştı.

"Ah, işte buradasın. Ne yapıyorsun?"

Başımla kahve fincanını işaret ettim. "Memphis için."

"Ah. Bu çok nazikçe." Bana sırtıttı, sanki bu odada ne yaptığımı çok iyi biliyormuş gibiydi. Belki de biliyordu.

Memphis elinde bir kutu cam temizleyici ve bir bezle banyodan çıktı. "Selam."

"Selam." Eloise gülümsedi. "Knox'u almaya geldim. Seni görmek isteyen biri var."

“Kim?”

Eloise omuz silkti. “Bilmiyorum. Bana adını vermedi.”

Belki de mutlu bir müşteri idi. Ya da kızgın bir müşteri idi.

“Tamam. Nerede?”

“Lobide. Ben gösteririm.”

Başımı sallayıp Memphis’e bakarak ona göz kırptım. “Görüşürüz.”

Bu göz kırpması onun yanaklarını daha da alevlendirdi. “Güle güle.”

Kıkırdadım ve Eloise’le birlikte odadan çıkıp koridorda onu takip ederek merdiven kapısına doğru yürüdüm. Memphis arkamda temizlik arabasının yanındaydı. Gözleri kıçima yapışmıştı.

Onu bakarken yakaladığımı fark ettiğinde omuz silkip gülümsedi.

Ben de sııttım ve kız kardeşimi lobiye kadar takip ederek merdivenleri çıktım.

Eloise yanan şöminenin yanında duran adamı işaret etti, ben kendimi tanıtmak için yanına giderken o da resepsiyonda yerini aldı.

Adam sırtı bana dönük, tüvit bir blazer ceket giymiş ve boyununu kalın ekose bir atkıyla sarmış bir şekilde duruyordu.

“Günaydın,” dedim, kanepenin etrafında manevra yaparak onun yanında durdum. “Knox Eden.”

“Günaydın.” Kahverengi fötr şapkasını çıkardı ve koyu renkli, kel kafa derisini ortaya çıkardı. Elini uzatarak dönerken şapkanın kenarından tuttu. “Lester Novak.”

Lester Novak.

Siktir.

Elini sıktım, dudağının üstündeki bıyığa baktım. O bıyık, dergi makalelerinde ve internet sitesinde kullandığı logoydu.

Son derece popüler bir yemek eleştirmeni olan Lester Novak, ailemin otelinde duruyordu. Ve benimle konuşmak istiyordu.

“Sizinle tanıştığımıza memnun oldum,” dedim, kalbimin hızına rağmen sabit kalan sesimle.

“Ben de sizinle.” Kanepeye doğru işaret etti. “Birkaç dakika konuşabilir miyiz?”

“Elbette.”

Lester kim olduğunu bilip bilmediğimi sormadı çünkü ya bir şefin adını bilmesini bekliyordu ya da yüzümdeki tanıma ifadesini görmüştü. Muhtemelen ikisi de.

Deri koltuğa yerleşince birbirimize bakacak şekilde döndük.

Ocakta yanan ateş kükrüyor, lobinin kapıları her açıldığında içeri dolan sonbahar soğuşunu kovalıyordu.

Kahve, sedir ve kömürleşmiş çam kokuları odayı dolduruyordu. Normalde bana huzur veren kokulardı bunlar. Ama Lester Novak’ın karşısında oturuyordum. Karanlık gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu.

“Sanırım ortak bir tanıdığımız var,” dedi. “Cleo Hillcrest.”

“Evet. Cleo birkaç yıl önce burada misafirdi. Bir sabah mutfağımı ele geçirdi ve tüm ilçeyi doyuracak kadar kahvaltı böreği yaptı.”

Kıkırdadı. “Kulağa Cleo’nun yapacağı bir şey gibi geliyor. Ne zaman Los Angeles’a gitsem onun pastanesine uğrarım.”

“Çok yetenekli.”

Cleo’yu mutfağında bulduğum gün onu boğmak istemiş-tim. Matty onu biraz yemek yapması için içeri almıştı. Benim bir ayda kullandığımdan daha fazla un ve şekeri bir sabahta kullanmıştı. Ama bir muffin ve bir tarçınlı çörek ısırdığımda sinirim geçmişti. Ardından geri çekilmiş, kadının pişirmesine izin vermiştim. Bu onun hediyesiydi.

Son e-postasında, korumasından eşine dönüşen kocasıyla Quincy'ye bir ziyaret daha planlamaya çalıştığından bahsetmişti. Cleo henüz bilmiyordu ama Austin onu Noel'den sonra Quincy'ye getirmeyi çoktan ayarlamıştı.

Eğer Lester Novak bana olumlu bir eleştiri yaparsa, Cleo ve Austin'in oteldeki tüm tatillerini finanse ederdim.

Zaten sırf Memphis'i bana gönderdiği için bunu yapmalıydım.

"Cleo bana Montana'daki bu büyüleyici otelden bahsetti," dedi. "Programımda bir boşluk vardı. Ben de kısa bir mola vermeye karar verdim. Her zamanki gibi Cleo'nun mükemmel bir zevki var."

"Ziyaretinizden keyif aldığınıza sevindim."

"Aldım." Sırıttı. "Knuckles. Bir restoran için ilginç bir isim. Atmosfer beklenmedikti. Bana küçük bir taşra kasabasında değil de bir şehirde bulabileceğim bir şeyi hatırlattı."

Bu iyi bir şey miydi? Ses tonundan anlamak inümkün değildi. "Duvarlara sığır kafatasları asabilir ve insanların yerlere fıstık kabukları atmasına izin verebilirdim ama Main'deki barların, insanların beklediği şeyi yapmasına izin vereceğim."

"Güzel." Sırtışı genişledi. "Dün gece Knuckles'ta yemek yedim."

Kahretsin. Ne pişirmiştim ki? O kadar da yoğun değildi. Memphis uyumadan önce eve gitmeye can attığım için son bir saati aceleyle bitirmiştim.

Birkaç hamburger siparişi vardı. Lester da onlardan biri olabilirdi ama kırmızı etle ilgili yorumlarının nadir olduğu düşünülürse, öyle olmadığını tahmin ediyordum. Belki de ızgara alabalık tacosuydu. Ya da güneşte pişmiş pizza.

"Ve?" diye sordum.

"Ben çok fazla hamburger yemem."

Lanet olsun. Hamburger yemişti. Güzeldi, tüm yemeklerim güzeldi. Ama onlar sadece burgerdi. Gerçekten yaratıcı olmak zordu –bu yüzden hayatı boyunca sığır çiftçiliği yapmış olan babam burgerlerin güzel olduğunu düşünürdü.

Burgerler yerel bir favoriydi ama başka pek çok şeyle çok daha iyisini yapabilirdim.

“Bu...” Bıyıklarını sıvazladı. *Düz. Tekrarlayan. Sıradan.* “Muhteşemdi.”

Ah, Tanrı'ya şükür. “Beğenmenize sevindim.”

“Garson kız tüm sığır etlerinizi ailenizin yerel çiftliğinden temin ettiğinizi söyledi.”

“Evet. Çiftliği abim işletiyor. Her yıl en iyi sığırlarından birkaçını benim için ayırır.”

“Özellikle ketçabı çok beğendim. Bu daha önce hiç iltifat edebildiğim bir sos değildi.”

Güldüm. “Bu tarif için annemin hakkını vermem gerekecek.”

“Bunun bir hikâyesi var, değil mi?”

“Var.” Sırıttım. “Çocukken altı kişiydik. Deli gibi ketçap tüketirdik. Bir gün ketçap bitti. Kışın ortasıydı ve annem kötü yollardan dolayı şehre gitmek istemedi, bu yüzden bir önceki yaz bahçeden konserve hazırladığı domateslerle kendi ketçabını yapmaya karar verdi. O zamandan beri bir şişe bile Heinz *aldığını sanmıyorum.”

Lester güldü. Ceketinin cebinden bir not defteri ve kalem çıkardı. “Bu hikâyeyi eleştirirnde kullanmamın bir sakıncası var mı?”

“Tabii ki yok.”

O birkaç not almaya devam ederken benim aklım başımdan gitmişti.

* Ünlü bir sos markası. –çn.

Quincy, Montana, yemekleriyle tanınan bir yer değildi. Yerel halk, eleştirmenlerin yorumlarını umursamazdı. Sunum hakkında endişelenmezlerdi. Masalarına ulaştığında yemeğin sıcak olmasını ve fiyatların makul olmasını önemserlerdi. Ürünleri yerel üreticilerden temin etmem bir artıydı.

Burada yaşamamanın en harika yanı da buydu. Gösteriş yoktu. Yemek, çalışkan bedenleri beslemek içindi ve eğer tadı da güzelse, hedef tamamlanmış demektir.

Lester'dan gelen bir eleştiri, yemek meraklılarını Knuckles'ın kapısından içeri sokmazdı. Ama bu benim için bir başarıydı. Gelecek yıllarda gurur duyacağım bir şeydi.

"Travel and Leisure dergisi için aylık bir yazı yazmaya başladım." Lester kalemini ve not defterini bir kenara koydu. "Quincy, Eloise Oteli ve özellikle de Knuckles'a yer vermek istiyorum."

"Onur duyarım." Gülümsememi gizleme zahmetine girmedim.

"Bu gece kalacağım. Kesinlikle başka bir akşam yemeği yemek için sabırsızlanıyorum."

"Cuma geceleri özel bir yemek düzenliyorum. Ne olacağına henüz karar vermedim. Herhangi bir isteğiniz var mı?"

Ellerini birbirine sürttü. "Şaşırt beni."

"Tamamdır." Aklımdan fikirler geçiyordu. Dijonlu tavuk. Domuz madalyonları. Beef Wellington. Hepsini anında reddettim, elimde ne olduğunu görmek için dolaba gitmem gerekiyordu. Belki bir balık?

Quincy benim için tamamen rahatlık demektir. Evim gibiydi. Belki Memphis'in peynirli makarnasını yapar ve en sevdiğim chipotle hamuruyla bir tavuk kızartırdım.

"Makale için dergi bir fotoğrafçı göndermek isteyecek," dedi Lester. "Sakıncası var mı?"

"Sorun değil. Bana sadece günü söyle."

“Mükemmel.” Lester ayağa kalkıp bir kez daha elini uzattı. Ayağa kalktığımda uzattığı elini sıktım. “Teşekkür ederim. Gerçekten.”

“Dediğim gibi, benim için bir zevkti. Bu geceye kadar.”

“Quincy’yi keşfediyorsanız size Eden Cafe’yi tavsiye etmek isterim. Kız kardeşim Lyla sahibi. Gerçi Cleo tarçınlı çörekler ve kekler konusunda onu geçer. Lütfen bunu söylediğimi Lyla’ya söyleme.”

Lester güldü. “Tek kelime etmem.”

“Ama Lyla’nın yaptığı vişneli turta inanılmazdır. Kirazları annemin ağaçlarından topluyor ve hamur işi harika. Bu sabah biraz yaptı. Şimdiden tükenmediyse kaçırmak istemezsin.”

“Biliyor musun, ben de tam kahve almayı düşünüyordum.” Atkısının düğümünü sıktı. “Acele etmem gerekecek.”

Başıyla veda ederek lobinin zeminini geçip kapıdan çıkışını izledim. Büyük pencerelerden görüş alanından çıktığında yumruklarımı sıktım. “İşte bu.”

“Kimdi o?” Masanın yanından geçip merdiven boşluğuna yöneldiğim sırada Eloise sordu.

Bir parmağımı kaldırdım. “Birazdan anlatırım.”

İlk söylemek istediğim kişi Memphis’ti.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve onu ikinci katta bulmak için acele ettim. Daha önce bulunduğumuz odada işini bitiriyordu. Çalan telefonunun sesi koridorda çınliyordu.

Ben odaya girdiğimde kahvesini yudumluyordu ve aramayı reddetti. Memphis pek çok aramayı geri çeviriyordu.

“Selam,” dedim onu ürkütmemek için.

Gözleri bana doğru kaydı ve kaşlarının arasındaki kırışıklık, asla kabul etmediği aramalarda her zaman olan kırışıklık, kayboldu. “On dakika oldu.”

Kişisel alanına tamamen girdim, bir kez daha kahveyi elinden aldım. Sonra yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarımı hızlı bir öpücük için onunkilere değdirdim. “Tahmin et, ne oldu?”

Gülümsedi. “Ne?”

Lester’la konuşmamı bulanık bir şekilde tekrarladım. Bitirdiğimde gülümsüyordu.

“Knox, bu...” Elleri havada uçtu. “Bu Lester Novak. *Bildiğimiz* Lester Novak.”

“Biliyorum.” Tanrım, bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu bilmesine bayılmıştım. Benden daha heyecanlıydı.

“Ward Otelleri için çalışırken, onu her zaman restorana uğrayıp bir inceleme yapması için ikna etmeye çalışırdık. Gelgelelim onu elde etmek neredeyse imkânsızdı. Ve o burada.” Elleri tekrar havaya kalktı. “Quincy’de.”

“Ve yemeğimden nefret etmedi.”

“Tabii ki senin yemeğinden nefret etmez. Sen tanıdığım en iyi aşçısın.”

İltifat o kadar gelişigüzel söylenmişti ki, sanki apaçık ortadaydı. Gökyüzü maviydi. Kar beyazdı. Ben dünyanın en iyi şefiydim.

Haftalar önce Lester gibi birinin görüşünün başarımı ölçtüğüm cetvel olması ne tuhaftı. Şimdi, Memphis yemeklerimi beğendiği sürece, bir eleştirmenin yorumuna ya da Yelp’te beş yıldıza ihtiyacım yoktu.

“Ne hazırlayacaksın?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Düz bir yemek düşünüyordum. Hamburgeri beğendi. Sanırım Quincy’nin denenmiş ve doğru yiyeceklerine bağlı kalmak en iyisi olacak. Ama muhtemelen ilerledikçe uyduracağım. Genelde en iyisi bu olur.”

Başını salladı. “Katılıyorum.”

“Buralarda takılmak ister misin? Drake’i alıp burada yemek yemek ister misin?”

“Evet ama muhtemelen yapmamalıyım. Dikkatini dağıtmak istemem.”

“Oldukça dikkat dağıtıcısın.” At kuyruğunun ucunu çekiştirirdim. Sonra duramadığım için ağzımı onunkine götürdüm ve uyanıkken her düşüncemi tüketen kadının içinde kayboldum.

Öpücüğe doğru eğilerek yaklaşmak için ayağa kalktı.

Kollarımı ona dolamış, onu göğsüme hapsediyordum ki kapı aralığından bir boğazdan gelen bir ses duyuldu.

Memphis gözlerini açarak kendini kurtardı. Arkamızda, Eloise koridordaki temizlik arabasının yanında duruyordu.

“Bunu görmemiş gibi mi davranmalıyım?” diye sordu Eloise.

“Hayır.” Kıkırdadım, bir kolumu Memphis’e dolayıp onu tekrar kollarıma çektim.

Gerildi. “Knox.”

“Artık çok geç, tatlım. O kör değil.”

“Aman Tanrım.” Ellerini yanaklarına götürdü ve fısıldayarak, “Kovulacağım,” dedi.

“Eloise, Memphis kovulacağından endişeleniyor.”

“Knox,” diye tısladı Memphis, kaburgalarımı dürterek.

Onu görmezden geldim ve kız kardeşime doğru döndüm.

“Beni öptüğü için onu kovacak mısın?”

“Elbette kovmayacağım.”

“Gördün mü?” Memphis’e sıırttım. “Küçük kasaba, bebeğim. Kimsenin umurunda değil.”

Eloise, “Knox, ben sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için geldim,” dedi. “Madem öyle... Burada işin

bittiğinde bana erken bir öğle yemeği hazırlar mısın? Bugün yemek yemeyi unuttum ve açlıktan ölüyorum.”

“Elbette.”

Eloise koridorda geri çekildi ve merdiven boşluğunun kapısının açılıp kapandığını duyduğumuzda Memphis vücudunu saldı.

“Eloise’in umursayacağından emin değildim.”

“Hayır. Ama acıkmadan önce ona öğle yemeği hazırlasam iyi olur. Ve bir soğuk duşa daha ihtiyacım olmadan.”

Memphis bana mahcup bir gülümseme verdi. “Bu tempo-
dan memnun musun?”

“Acelemiz yok.” Saçlarının tepesini öptüm. “Hiçbir yere gitmiyorum. Hazır olduğunda burada olacağım. Ağırdan alacağız. Ama saklamak yok. Seni sır olarak saklamayacağım.”

Gözlerindeki karamel benekler dans etti. “Saklamak yok.”

Oteli devralırsam ve onun patronunun patronu olursam gari-
p olabilirdi. Ama bu yarının sorunuydu. Bu gece sadece Les-
ter için akşam yemeği hazırlamak istiyordum.

Sonra da eve, Memphis’e dönmek.

13. Bölüm

Memphis

*H*azır olduğunda, burada olacağım.
Hazır mıydım?

Bir hafta önceki cevabım, hayırdı. Knox tereddütlerimi anlamış, çok hızlı ilerlememişti. Ama şimdi? Belki de kafamı toparlamak için bir haftaya ihtiyacım vardı. Beni sık sık öpmesine izin vermek için. Gülümsediğinde gülümsemek için. Zihnimi yeni biri fikrine açmak için.

Belki de Knox'un, Oliver olmadığını kendime hatırlatmak için bir haftaya ihtiyacım vardı. Kendime Oliver'ın cazibesine kapılan aynı Memphis olmadığımı hatırlatmak için.

Kandırılmamıştım.

Kör olmuştum.

Görüşümü çalan kişi bendim. Onun hatalarına gözlerimi kapamış, sadece yakışıklılık, para ve statü görmüştüm.

Ancak bir erkek bebek sayesinde gözlerim açılmıştı. Knox'a baktığımdaysa, tanıdığım en iyi adamı görüyordum.

Yakışıklıydı. Baştan çıkarıcıydı. Parası ve Quincy’de bir Eden olarak bolca statüsü vardı. Ama bunların hiçbiri onun için önemli değildi. O dürüstlüğü ve doğruluğu önemserdi. Aileyi ve sıkı çalışmayı... Bana değerli ve arzulanan biriymişim gibi davranıyordu.

Hazır mıydım?

Farlar pencereden içeri yansıdı ve ben koltuktan fırlayıp kapıya doğru koştum.

Merdivenlerin dibindeki Knox’a bir bakış attım ve kendime başka soru sormama gerek kalmadı.

Kalbim yankılanan bir gümbürtüyle cevap verdi. Sahanlık buz gibi ve soğuktu ama yine de çıplak ayaklarımla dışarı çıktım ve o merdivenleri koşarak çıkarken bekledim. “Eee? Nasıl geçti?”

Knox beni kucaklayıp içeri taşıyarak cevap verdi. Kapıyı ayağıyla arkamızdan iterek kapattı. Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, dudaklarımız bu hafta bağımlısı hâline geldiğim o yavaş, lezzetli buluşmayla birbirine karıştı.

Sonunda beni ayağa kaldırdığında nefesim kesilmişti. “Eee? Lester yemeği beğendi mi?”

“Ona peynirli makarna servis etmenin cesur bir hareket olduğunu söyledi. Ona evde bana dünyanın en iyisi olduğuna yemin eden bir kadm olduğunu söyledim. O da kabul etti.”

“Evet.” Ona doğru uçtum, kollarına atladım çünkü beni yakalayacağını biliyordum. “Biliyordum. Ne yaparsan yap seveceğini biliyordum.”

“Kamyonda yemekten kalanlar var. Biraz ister misin?”

“Daha sonra.” Dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm. Kendimi onun tadında ve dilinde kaybettim. Bacaklarım kalça-

larına dolandı ve kalınlaşan aletin merkezime baskı yaptığını hissettiğimde, bu sefer geri çekilmedim. Kollarından biri kalçamı tutmak için hareket ettiğinde, göğsünün derinliklerinden gelen alçak bir hırıltı kazanarak ona doğru eğildim.

Ağzını çekti. “Siktir, iyi öpüşüyorsun.”

Gülümsedim ve dudaklarının köşesine bir öpücük kondurdum. “Beni tekrar öp.”

“Hâlâ yapabiliyorken şu kapıdan çıkıp gitsem iyi olacak.”

“Kal,” diye fısıldadım.

Tutuşu sıkılaştı, gözleri şehvetle karardı. “Memphis-”

“Ben hazırım.” Parmaklarımı gür saçlarında gezdirdim.

“Bir hafta önce değildim. Ama şimdi hazırım.”

“Emin misin?”

“Evet.” Knox’a güvenmişim. Vücudumla. Kalbimle.

Eğilmişti, dudakları neredeyse benimkilere değecekti ki dondu kaldı.

“Ne?”

“Drake.”

Ah, kahretsin. Neyim vardı benim? Knox’un üzerine atlamama saniyeler kalmıştı ve oğlum beşiğinde uyuyordu. “Ben korkunç bir anneyim.”

Knox kıkırdadı. “Korkunç bir anne değilsin. Ama buna benim evimde devam edelim.”

“Bebek telsizim yok.” Pahalydılar ve Drake’le tek bir odada yaşadığımıza göre ne anlamı vardı ki?

“Onu doyurursan uyur mu sence?”

“Belki.”

“Denemeye değer. Onu sen al.” Knox beni ayağa kaldırdı.

“Ben beşiği getireyim.”

Parmak uçlarımda çatı katına çıktım, Drake'i kucığıma aldım ve bir battaniyeye sardım.

Üzerime bir hırka geçirip bir çift ayakkabı giymem için gereken sürede Knox beşiği katlamış ve bebek bezi çantasını omzuna asmıştı.

Belki de bu pervasızlıktı. Kısa bir süre önce nükleer patlamayı andıran bir ayrılık yaşamıştım. Yine de Knox'u evine giden yolda takip ederken ayaklarım çakılların üzerinde dans ediyordu. Bir gülümseme yanaklarımı zorladı.

Her adımım beklenti doluydu. Her kalp atışı derimin altında gümbürdüyordu.

Knox Eden, bu gece için benimdi.

Eve girdi, koridordan geçerek misafir yatak odalarına doğru ilerledi. Drake'in beşiğini, bunu bir kez değil yüzlerce kez yapmış bir adam gibi kurdu.

Bir baba gibi.

Oğlumun başına bir öpücük kondurdum. Onu yatağına yatırdığımda Drake bir ses çıkardı. Sonra nefesimi tuttum. Knox ve ben beşiğin parmaklığının üzerinde duruyorduk. "Bu garip mi?"

"Ne?" Knox fısıldadı.

"Geceleri bir beşiği sallamak, böylece... bilirsin." Böylece Knox'a çıplak bir ağaç gibi tırmanabilirdim.

"Sence bu havayı bozdu mu?"

"Sence?" *Lütfen hayır de.* Vücudum gergindi. Bir haftalık öpüşmeden sonra daha fazlası için can atıyordum.

Knox ellerimden birini tuttu ve sert, düz karnına götürdü. Sonra avuç içiyle parmak eklemlerimi kapatarak kot pantolonunun üzerinden aşağıya doğru sürükledi. Sertliği nefesimi kesmişti. "Sorunun cevabı bu mu?"

Ağzım kurudu. Fermuarının arkasındaki şişkinlik hiç de küçük değildi.

Drake burnunu kıvrarak kıpırdandı ama hızlıca rahatladı ve tekrar uykuya daldı. *Uyu. Lütfen bebeğim. Uyu.*

Knox elimi tutarak beni odadan dışarı sürükledi. Drake ağlarsa duyabilmemiz için kapıyı açık bıraktı. Koridorda aceleyle ilerlemeye başladık. Uzun adımlarını benim için yavaşlatmadı, sadece beni çekti. Hareketlerindeki telaş benimkilerle eşleşti.

Ama sanırım yeterince hızlı yürümüyordum çünkü oturma odasına ulaştığımızda döndü ve beni omzunun üzerinden kaldırıp bir itfaiyeci gibi kucığında yatak odasına kadar taşıdı.

“Aman Tanrım.” Avuç içiyle kıcıma vurduğunda kıkırdadım. Ardından havada uçuyordum, yatağına inmeden önce boğazıma bir çığlık takıldı. “Evinde bir mağara adamına göre çok fazla pencere var.”

Sırıttı, yakışıklı yüzü camdan sızan loş ay ışığında silikleşmişti. Öne doğru eğildi, kollarını yatakta yanıma koydu. “Sen benimsin. Bunu bu gece yapsak da yapmasak da.”

Beni kendisine âşık edecekti, değil mi?

Avucumu sakallı yanağına yasladım. Eğilip aradaki mesafeyi kapattım ve ağzını kendime çektim.

Knox’un yoğunluğu benimkiyle buluştuğunda arzu bacaklarımın arasında kıvrıldı. Elleri pijamamın altıyla birlikte giydiğim kaşkorsenin ince kumaşının altına sızarken ona duyduğum acı yeniden canlandı.

Beni yatağın biraz daha ortasına doğru çektiği anda her yerdeydi. Elleri kaburgalarımın ve göğüslerimin yumuşak kibarlığında dolaşırken boynumdan aşağı öpüyordu. Hırkam sıyrılıp yere fırlatıldı.

Yatak odasının kokusunun beni sarmasına izin verirken ellerim saçlarına dolandı. Sabun, adaçayı ve Knox.

Her dokunuş, her okşayış içimdeki zonklamayı daha da güçlendirdi. “Daha fazla.”

Knox beni görmezden gelerek lezzetli işkencesine devam etti. Bana dokunmasını istediğim yerlere asla dokunmadı, sadece yaklaştı. Ve lanet olsun, ikimiz de tamamen giyiniktik. Eğer ona dokunamazsam derimden sürünerek çıkabilecek hâldeydim.

Parmaklarım saçlarını bırakıp tişörtünü çekiştirmeye başladı ama üstünü omurgasına doğru her çekişimde dönüyordu, ben de tutuşumu kaybediyordum. “Beni öldürüyorsun.”

“Ağırdan al. Hatırladın mı?”

“Bu korkunç bir fikirdi.”

“Sadece hazır olduğundan emin olmaya çalışıyorum.” Dilini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirerek daha aşağılara indi. Eli karnımdan aşağı kayarak pijama pantolonumun elastik bel bandının altına indi. O uzun parmakları külotumun altında, ıslak kıvrımlarımın arasından süzüldü.

“Knox.” Dokunuşuna doğru eğildim, gözlerim kapandı.

Dudakları gittikçe daha aşağılara indi. Bir eliyle göğsümü serbest bıraktı. Sıcak ağzı meme ucumun üzerine kapandığında neredeyse parçalanıyordum.

Birinin bana taptığını hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Seksi hissetmeyeli. Vücudum onun dokunuşuyla canlandı ve o oynadıkça ben daha çok titredim.

“Gelme,” diye emretti.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ne?”

Bana hınzırca sıırttı. “Gelme. Henüz değil.”

“O zaman dursan iyi olur.”

Eli pantolonumdan çıktı ve yataktan indi. Tişörtünün ucuna uzandığı anda bir dirseğimin üzerinde doğruldum. Tişörtü başının üzerinden çıkarırken gözümü kırpmadım. Onu pencereden gömleksiz görmüştüm fakat lanet olsun. Karın kaslarını yakından görmek gibisi yoktu. Kalçalarındaki belirginlik ağız sulandırıcıydı. Kot pantolonunun bel bandını geçince kaybolan bir V çizgisi vardı.

Pazılarındaki dövmeler omuzlarını ve çevresini sarıyordu. Bir tanesi göğüs kafesine kadar iniyordu. Bu gece bana izin verirse, parmak uçlarımla ve dilimle çizgileri memnuniyetle izleyecektim.

Kot pantolonunun düğmesini çevirirken ayakkabılarını tekmeledi.

Dudaklarımdan kaçan kesik kesik nefes Knox'un donup kalmasına neden oldu. "Çok mu hızlı?"

Başımı salladım, gözlerim onun uzun, kalın sikine yapışmıştı. "Sen, ah... vay canına."

Bir dizini yatağa koyduktan sonra kash vücuğuyla beni sardı. Bir kolu komodinin çekmecesine uzandı ve prezervatifi aramıza getirdiğinde bana frene basmam için bir şans daha verdi. "Bunu başka bir geceye saklayabiliriz."

"Neden beni seninle seks yapmaktan vazgeçirmeye çalışıyorsun?"

Burnumun ucunu öptü. "Çünkü bu gece, yıllardır geçirdiğim en güzel zaman olacak. Bunu senin için de istiyorum. Pişmanlık olmadan."

"Pişmanlık olmayacak."

Gözlerime baktı, en ufak bir şüphe kırıntısı aradı. Bulamadı. Omuzlarını iterek onu kalkmaya zorladım. Kendi üstümü

çıkarıp yere attım. Çıplak göğüslerimi görünce gözleri parladı. Bu hayranlık, doğumdan sonra vücudumun değiştiği ve çekiciliğimi kaybettiğim yönündeki korkuları yok etmeye yetmişti.

Knox dikleşti, dudakları benimkilerle birleşti. İkimiz de pantolonumu çıkarmaya çalışırken çılgınca hareketlerden oluşan bir karmaşa yaşadık ve aramızda sıcaklıktan başka bir şey kalmadı.

Ağırlığı kalçalarımın arasına yerleşti. Vücudu bir güç kulesi gibiydi. Yüzümü çevreleyen kolları beni ezmesini engelliyordu ama göğsündeki tüylerin hassas meme uçlarıma sürtünmesine neden olacak kadar yakın duruyordu.

“Sen... sen bir rüyasın,” diye nefes aldı. “Ve ben onlardan vazgeçmiştim.”

Nefesim kesildi. “Ben de öyle.”

Kendini girişime yerleştirirken öpücüğü yumuşak ve nazıktı. Sonra bizi santim santim birleştirdi.

Gerilmenin, içimde bu kadar sert olmasının tadını çıkardım. O hareket ettikçe tüm vücudum ateşlendi. İçeri ve dışarı, kasıtlı, ölçülü vuruşlarla, omuzlarını pençeleyene kadar, onu daha hızlı ve daha hızlı olmaya teşvik ettim.

Bu adam, *Yüce Tanrım*, çok dayanıklıydı. Knox hiç yorulmadı. Hiç durmadı, sadece becerdi, tam da bir kadının becerilmesi gerektiği gibi. Uzun bir süre ve dikkatle.

Zorlu nefeslerimizin sesi karanlık odada yankılanıyordu. Muhteşem gerilim her itişinde daha da artıyordu, ta ki ben kendimi kırılmaya hazır bir cam gibi hissedene kadar.

“Boşal.” Knox ağzını boynumdaki nabzıma götürdü ve emdi. *Sertçe*. Sonra kalçalarını hareket ettirerek, içimde yıldızlar görmeme neden olan o noktaya vurdu.

Dünya yok olurken ben onun etrafında patladım, nabız gibi atıyor ve sıkıyordum. Bizden ve uçurumdan düşüşümüzden başka hiçbir şey yoktu.

Titremeler vücudumu sarsarken bir iniltiyle yüzünü saçlarıma gömdü. Uzuvarları titriyordu ve kendi orgazmına teslim oldu.

Üstüme yığılırken kalbi gümbür gümbür atıyordu. “Lanet olsun, Memphis.”

“Bu...” Ağırılığımı kaybetmek istemediğim için kollarımı ve bacaklarımı ona doladım. Ama o yana kayarak beni göğsüne çekti.

“Çok ateşliydi.”

Boğazına doğru gülümsedim, böyle uyumaktan memnundum, bedenlerimiz terden ıslanmış ve birbirine dolanmıştı. Ama oğlumun başka fikirleri vardı.

Küçük bir çığlık evin içinde yankılandı. Yataktan kalktım, kıyafetlerimi almak için koşuşturdum. Sonra koşarak mutfığa gittim, bebek bezi çantasından bir biberon ve mama almak için acele ettim.

Tam suyla doldurmuştum ki, gömleksiz Knox koridordan koşar adımlarla geldi ve mutfığı geçip misafir yatak odasına gitti. Birkaç dakika sonra kucığında Drake’le çıkageldi.

“Onu alabilirim,” dedim.

“Ben hallederim.” Elimden biberonu aldı ve kanepeye doğru yürüyüp bebeğin yanına yerleşti.

Ben de diğer uca kıvrılıp bacaklarımı altına aldım.

İkisi birlikte harika bir manzara oluşturunuyordu. Bir rüya gibiydiler.

Drake, Knox’un kollarında mutlu görünüyordu. Knox da mutlu görünüyordu.

“Bu en iyi günümdü,” diye fısıldadım. “En iyi beşte.”

“Bana onlardan bahset. En iyi beş gününü.”

“İlkini zaten biliyorsun.”

“Drake’in doğum günü.”

Başımı salladım. “Doğumun başlarında, kasılmalar üst üste gelmediğinde, bir hemşire bana bir sepet dolusu örgü bebek şapkası getirdi. Çocuk odasında gönüllü olarak çalışan bir kadının tüm yeni bebekler için örüyordu. Yumuşak gri bir tane seçtim ve onu tutarken tam da olmam gereken yerde olduğumu hissettim. Sen hiç böyle hissettin mi?”

“Evet. San Francisco’dan eve taşındığım ve Eloise Otelinin mutfağına girdiğim gün.”

“Bu güzel bir duygu.”

“Öyle.” Oğluma baktı. “Peki ya diğer günler?”

“Üçüncü en iyi günüm, üniversiteden mezun olduğum gündü. Kız arkadaşlarımla harika bir parti planlamıştık. Giyinip süslendik, kulübe gittik, şampanya içtik ve bütün gece dans ettik.”

O gecenin anısı eskisi kadar parlak değildi. O arkadaşlarımdan hiçbirisiyle aylardır konuşmamıştım. Üniversiteden sonra biraz uzaklaşmıştık, her birimiz yeni başlayan kariyerlerimizle meşguldük. Sonra hamile kalmıştım ve kulüp gecelerimle birlikte arkadaşlarım da kaybolmuştu.

Gerçek arkadaş olmayan arkadaşlarım. Instagram’daki fotoğraflarını hâlâ beğeniyordum. Arada bir kontrol etmek için mesaj atıyorlardı. Ama hayatlarımız farklı yönlerde ilerlemişti.

“Dördüncü en iyi günümse iş için Hawaii’ye yaptığım bir seyahatti,” dedim. “Maui’de yeni bir otel açmıştık. Sosyal

medya için bazı fotoğraflar ve içerikler çekmek üzere yerel pazarlama ekibiyle birlikte çalışmaya gitmiştim. Uçağım çok erkendi ve bütün bir günü sahilde geçirdim. Kitap okuyup uyuyarak, dalgaların sesini dinlemekten başka bir şey yapmayarak.”

“Ne zamandı bu?”

“Birkaç yıl önce. En huzurlu günümdü.” Çünkü kısa bir süre sonra Oliver’la tanışmıştım. Ve hayatıma kaos getirmişti.

“Yıllardır sahile gitmedim.” Knox boş şişeyi Drake’ten aldı ve sehpanın üzerine koydu. Sonra oğlumu omzunun üzerinden kaydırıp sırtını sıvazladı. “Tamam, sıradaki en iyi gün ne?”

“Şehirdeki evime taşındığım gün.” Bir başka güzel gün daha lekelenmişti.

Şehirdeki evi ailemden satın almayı umuyordum. Konumu harikaydı, en sevdiğim restoranlardan bazılarına sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Üç blok ötede bir kahve dükkânı vardı. Vanilyalı latte için tek rakibi Lyla’nınkiydi. Evin içini tam benim tarzıma göre dekore etmiştim; şık, zarif ve rahattı.

Knox’a hüzünlü bir gülümseme gönderdim. “Orayı gerçekten çok severdim.”

“Baban bu yüzden mi elinden aldı?”

“Muhtemelen.”

Babam kendi bildiğini okumak istiyordu. Tüm hayatımız boyunca yaptığı gibi, sevdiğimiz şeyleri elimizden alarak çocuklarını hizaya sokuyordu.

“Üzgünüm, bebeğim. Söylemek zorundayım. Babandan pek hoşlandığım söylenemez.”

“Benim de hoşlandığım söylenemez.”

Knox’a ailemden ilk bahsettiğimde, onların çirkin görünmesini istememiştim. Ama günler geçtikçe, Knox ile Eloise arasındaki iletişimi gördükçe ya da Anne, çocuklarını kontrol etmek için otele uğradıkça, ailemin gerçek renklerini görmeye başladım. *Siyah, cansız ve boş.*

Drake odayı dolduracak kadar yüksek bir sesle geçirdi. Knox’la bir kahkaha patlattık ve Drake uykuyla bir esnemeyle kendinden geçti.

“Peki en iyi beşinci günün nasıldı?”

“Az önce söyledim ya. Şehir evi günü.”

Kaşları çatıldı. “O hâlde bugün ikinci en iyi günün müydü?”

“Evet.”

“İlk beş demiştin. Ama iki numara mıydı?”

Hiç şüphesiz.

Bana en sevdiğim kahveyi getirmişti. Bütün sabah öpücük üstüne öpücük için beni ziyaret etmişti. Knox bana kendimi özel hissettirmişti. İstendiğimi. Lester’la konuştuktan sonra, önce bana söylemeye gelmişti. Ve bu gece... Belki de çok fazla şey anlatıyordum. Eski Memphis olsa farklı davranırdı. Ama ben oynamıyordum. Artık oynamıyordum.

“Gerçekten güzel bir gündü,” dedim.

Peki neden gülümsemedi?

Sessizlik, pencerelerin ardındaki karanlık ve gece gibi odanın içinde uzanıyordu. Knox dümdüz karşıya bakarken, hareketsiz oturup hiçbir şey belli etmezken tenimde bir ürperti dolaştı.

Bugünü sevmemiş miydi? Muhtemelen sayısız iyi günü ol-

muştı. Bu muhtemelen hayatındaki unutulmaz günlerin yanında soluk kalıyordu. Belki de iyi ve kötü günleri sıralamamın aptalca olduğunu düşünüyordu.

Benim için değildi.

Köpekbalıklarıyla yaşadığınızda, bir cankurtaran salı önünüze çıkınca günleri işaretlerdiniz.

“Neyi yanlış söyledim?”

“Hiçbir şey.” Knox ayağa kalktı ve Drake’i misafir odasına taşıdı.

Ben de onu takip ettim, bebeği beşiğine yatırırken kapının yanında bekledim. Knox dönüp yanımdan geçip gidecekmiş gibi davrandığında midem düğümlendi. Ama göğsü omzuma değdiğinde elimi tuttu ve beni evin içine doğru çekti.

Yatak odasına girdiğimizde elimi bıraktı ve avucunu çenesine sürttü. “Bugün senin en iyi ikinci günündü.”

“Şey... evet. Bunda yanlış olan ne?”

Başını iki yana salladı. “Sadece normal bir gündü, güzelim.”

“Belki senin için öyledir.” Bir omzumu kaldırdım. “Benim normal günlerim böyle değil.”

“Bu...” Knox yatağın ayak ucunda volta atıyor, giymediği tişörtünün üzerine basıyordu. “Bu doğru değil. Lanet olsun, acıtıyor. Senin için benim canım yanıyor.”

“Neden? Bugünün en iyi gün olmasının nesi yanlış?”

“Çünkü bugün normaldi.” Elini kaldırdı. “Sadece normal, güzel bir gündü. Sen çalıştın. Ben çalıştım. Eve geldik. Hepsi bu.”

“Ama senin sayende en iyisiydi.”

“Memphis.” Elini kalbine bastırdı. “Beni onurlandırıyorsun.”

“Bu sadece gerçek.”

Bana doğru yürüyerek yüzümü ellerinin arasına aldı. “O zaman sana başka bir gerçek daha söyleyeyim. Onları alacağım. En iyi günlerinin hepsine sahip olacağım. Artık sen ilk beşi takip edemeyene kadar hepsini alacağım çünkü o kadar çok en iyi günün olacak ki hepsini sıralamak için beşe değil, yüze ihtiyacın olacak.”

“Söz mü?” diye fısıldadım.

“Yemin ederim.”

14. Bölüm

Knox

Koridorda üç adım atmıştım ki en sevdiğim sandalyedeki manzara beni adımlarımın ortasında durdurdu.

Memphis, Drake'i dizine yatırmış, koltuk altlarından tutuyordu. Eğilip boynuna bir öpücük kondurarak onu kıkırdattı. O gülünce, Memphis de gülüyordu. Drake'in gözleri parladığında, onunkiler de parlıyordu. Annesinin gözlerine sahipti, altınla beneklenmiş çikolata kahverengisi rengindeydiler.

İkisi de o sandalyede, kendi küçük dünyalarında kaybolmuşlardı.

Memphis, Drake bu sabah sesler çıkarmaya başladığında yataktan fırlamıştı. Aceleyle duş almıştım ama şimdi yaptığım hatayı görüyordum. Tam burada durup kenardan onları izlemeliydim çünkü lanet olsun ki bu harika bir manzaraydı.

Pencerelerimin ötesinde görünen hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı.

Memphis abartılı bir nefes alarak onu tekrar öptü ve Drake

bir kahkaha daha attı. Bu kadar küçük bir insan için büyük bir kahkahaydı.

Drake'in mutlu bir hayatı olacaktı. Bundan emin olabilirdi. Ve dün gecedен sonra ben de onun olacaktım.

Artık geriye dönüş yoktu. Dün gecedен sonra olmazdı.

Benimle en güzel gününü yaşamıştı. Ben de ona benimkini verecektim.

İkisine de.

Ayaklarımı çözdüm ve oturma odasına doğru ilerleyerek sandalyenin arkasına geçtim.

"Merhaba." Memphis bana bakarken gülümsedi.

"Merhaba." Sarı saçlarını yüzünden çektim, öne doğru eğilip belinden bükerek onu öptüm. Ardından Drake'i kucğından aldım. "Günaydın, patron."

Salyası aktı ve tombul yumruğunu ağzına soktu.

Yanağından öptüm. "Gittikçe büyüyorsun."

Drake yumruğunu serbest bırakarak ve evi dolduran bir çığlık atarak cevap verdi. Ses onu ürküttü, gözleri büyüdü ve sonra tekrar yaptı, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle çığığı uzattı.

Memphis güldü. "Bu onun yeni parti numarası."

"Hoşuma gitti." Onu kaburgalarımaya yasladım ve mutfağı götürüp buzdolabının kapağıny açtım.

Memphis de takip ederek ada tezgâhtaki tabureye oturdu.

"Katı gıdaları ne zaman almaya başlayacak?" Bir kutu yumurta çıkardım.

"Altı aylık olduğunda."

"Birkaç ay daha var. Sonra seni esir alacağım, küçük adam. Bu evde sıkıcı bebek mamaları yemiyoruz." Memphis'e baktım. "Bebekler ne yiyebilir? Bu bakış ne için?"

Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Gerçekten bir yere gitmiyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Buzdolabını bıraktım ve adanın etrafında dolaşarak onun alanını daralttım. “Aramızdaki bu şey bizim için yeni. Biraz zaman alacak. Birbirimize alışacağız. Ama ben iyi olan şeylerden vazgeçecek bir adam değilim. Ve biz birlikte iyiyiz. Çok iyiyiz, bebeğim.”

Başını salladı ve gözlerini silerek gülümsedi. “Biz iyiyiz.”

Alnından öptüm, sonra Drake’i uzattım. “Kahvaltıda ne istersin?”

“Sen ne yapıyorsan onu.”

“Ne kadar açsın?”

Omuz silkti. “Açlıktan ölecek kadar değilim.”

“Bir saat bekleyebilir misin? Kiş yapabilirim.”

“Beklerim.”

Göz kırptım. “İyi seçim.”

“Bekle.” Ben bir karıştırma kabı çıkarırken elini kaldırdı.

“Peki ya iş?”

“Bugün çalışmıyorum.”

“Ama bugün cumartesi.”

Buraya taşındığı günden beri her cumartesi çalışıyordum. “Dün gece Roxanne’e mesaj atıp bugün yerime bakıp bakamayacağını sordum.”

“Öyle mi yaptın? Ne zaman?”

“Sen uyuduktan sonra.” Onlarla bir gün geçirmek istiyordum. Tam bir gün, dikkat dağınıcı hiçbir şey olmadan. Ona normalin ne kadar iyi olabileceğini göstermek, normal bir gün daha geçirmek için. “Bugün bir planın var mı?”

“Ah... hayır. Çatı katını temizleyecektim. Biraz çamaşır yıkayacaktım.”

“Onun yerine burada takılmaya ne dersin?”

Güzel ağzında beliren gülümseme, daha sonra Roxanne’den yiyeceğim fırçaya değdi.

Hayatımda hiçbir kadınla birlikte olmak için işimi iptal etmemiştim. Roxanne zaten Memphis’i otelde avlamak için hazırlık işlerini ekiyorum diye benimle alay ediyordu. Dün gece ona, benim için çalışırsa Noel’de fazladan bir tatil günü vereceğimi söylediğimde bir dizi kalp, göz devirme emoji ve tek bir başparmak işareti gönderdi.

Turta hamuru yapmak için kilerden un ve tuz almaya gittim.

Memphis, Drake’i tekmelemesi ve cıyıklaması için oturma odasında yere serdiği battaniyenin üzerine yatırdı. Sonra adaya oturdu ve beni çalışırken izledi, dikkati her hareketime sabitlenmişti.

“Seni yemek yaparken izlemek televizyon izlemekten daha iyi.”

Kişleri fırına koyarken güldüm. Ellerimi yıkadım ve havluyu bir kenara atıp onunkinin yanındaki tabureye kaydım, bacaklarını dizlerimin arasına aldım. Drake’in ilk uykusunu ipe çekerek kalçalarını sıyırdım, o zaman üzerindeki bu pijama altını çıkarabilirdim. “Öp beni.”

Eğildi ama dudaklarımdan bir fısıltı uzaklığında durdu. “Lütfen de.”

“Ya söylemezsem?”

“O zaman seni öpmem.”

Sırıttım ve ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. “Bundan emin misin?”

“Lütfen de.”

“Lütfen.”

Kendini bana doğru itti, taburesinden fırladı. Kollarını

omuzlarıma doladı ve dili ağzımdaydı. Kahvaltının canı cehen-neme, bu kadından başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Drake bir çığlık attı ve Memphis'le benim donup kalmamıza neden oldu. Sonra evimin akustiğini test ederek gevezelik etmeye devam edince ikimiz de güldük.

“Ben çatı katına çıkıp birkaç bez daha alacağım.” Fırının üzerindeki zamanlayıcıya baktı. “Belki hızlıca bir duş alırım.”

“Sen git. Ben Drake’e göz kulak olurum.”

“Emin misin? Onu yanımda götürebilirim.”

“Hayır. O mutlu.” Elim kışının kıvrımlarında gezindi. “Bugün için ne istersen getir. Ve bu gece için.”

Artık benim yatağında uyuduğuna göre, bir geceyi daha çatı katında geçirmesine imkân yoktu.

“Teşekkürler.” Yanağımdan öptükten sonra ayakkabılarını giyip, hırkasını daha sıkı çekerek kapıya doğru aceleyle yürüdü.

Çatı katına çıkan merdivene vardığında Drake’in yanında yere uzandım. Ayak parmaklarını çimdikledim ve karnını gıdıkladım.

Ona yakın olmanın verdiği acı, daha önce hissettiğim sızı yok olmuştu. Ona baktığımda Jadon’u görmüyordum. Sadece Drake’i görüyordum. *Minik patronumu.*

“Daha fazla oyuncağa ihtiyacımız var.” Griff ve Winn’in evine her gittiğimde Hudson’ın en az üç yeni oyuncağı olurdu. Oturma odalarında bir sepet dolusu oyuncak ve plastik biblo vardı. “Belki sen ve Hudson da bir gün birlikte oynayabilirsiniz. Kaleler inşa edersiniz. Köpekleri kovalarsınız. En sıkı dost olursunuz.” *Kuzenler.*

Sırt üstü yuvarlandım ve beyaz tavana baktım. Beynim gerçekliğin oldukça önüne geçmişti.

Gianna’yla olan sorunum da buydu. Geleceği planlamakta,

kendi ailemin gürültülü ve şamatalı olduğu fikrinde o kadar kaybolmuştum ki onun bir sır sakladığına dair işaretleri gözden kaçırmıştım.

Hamile olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra Gianna bana bakıp ağzını açıyor ama ağzından hiçbir şey çıkmıyordu. Onu bir duvara bakarken, kollarını karnına sarmış ve dizlerini çılgınca zıplatırken bulduğum zamanlar olmuştu. Diğer zamanlarda, gelecekte ve belki de bir gün hepimizi Montana'ya taşımaktan bahsettiğimde, yüzü soluklaşırdı.

“Babanın nesi var?” Yan döndüm ve Drake’e baktım. Ayakları ellerinin arasındaydı ve alt dudağında bir damla salya vardı. Ağzını kuruladım ve sonra iç çektim. “Annen konuşmak istemiyor gibi görüldüğüne göre bana anlatmak ister misin?”

Bir damla daha salya aktı.

Bana anlatırdı. Memphis eninde sonunda ne olduğunu açıklayacaktı, değil mi?

“Kahvaltıda başka ne yiyelim? Meyve?” Drake’in saçlarını karıştırarak yerden kalktım. Mutfığa geçtiğimde kendi zihinsel saçmalıklarımı kapı dışarı ettim ve yemeğe konsantre oldum.

Endişelenmenin bir anlamı yoktu. Memphis, Gianna değildi. Bana geçmiş ya da Drake’in babası hakkında sır vermemişti ve bunun bir nedeni olduğuna inanmak zorundaydım. Hazır olduğunda bana söyleyecekti. Sadece henüz o noktaya gelmemiştik.

Bu sabah Memphis’e söylediğim gibi. Biraz zaman alacaktı. Birbirimize alışacaktık.

Meyve tabağını karıştırıp birkaç şeftali çıkarıyordum ki dışardan lastik sesleri ve motor uğultusu geldi.

“Tabii ki izin günümde gelirler,” diye mırıldandım, ya bir ebeveyn ya da bir kardeş olduğundan emindim. Ama lavaboya bakan pencereden baktığımda, tanımadığım siyah bir SUV garaj yolunda durdu.

“Birileri kayboldu, değil mi?” Drake’e battaniyesini alıp onu sarmak için yürürken sordum.

Tam botlarımı giyiyordum ki, babamla aynı yaşlarda bir adam cipin direksiyonunun arkasından çıktı. Boynundaki kravatı düzeltti ve takım elbise ceketinin kollarını çekti.

Ama benim kapıma doğru gelmedi. Bakışları çatı katındaydı.

Memphis merdivenin ortasında durmuş, elini korkuluğa o kadar sıkı sarmıştı ki bu mesafeden bile beyaz parmak eklemelerini görebiliyordum.

“Ne sikim dönüyor?” Botlarımı giymek için acele ettim.

Kapıyı açtığımda Memphis merdivenlerden inmiş adamın önünde duruyordu; omuzları kaskatı kesilmişti. Yüz ifadesi boştu ve kasım sabahı kadar soğuktu. Gözleri kısılmıştı. Dudakları büzülmüştü.

Ben kaldırımdan aşağı inerken cipin yolcu kapısı açıldı ve buz mavisi pantolon giymiş bir kadın dışarı çıktı. Adamın yanında durmak için yürürken topukları çakılların üzerinde sallanıyordu.

Ancak omzunun üzerinden bana değil Drake’e baktığında ve yüzündeki güneş gözlüklerini çıkardığında benzerliği fark ettim. Kahverengi gözler. Sarı saçlar. Güzel burun ve sevimli çene.

Annesi.

Boştaki elimi yumruk yaptım.

“Burada istenmiyorsunuz.” Memphis’in sesi güçlü ve netti. Kesinlikle istenmiyorlardı.

“İstenmiyor muyuz?” Babası olduğunu tahmin ettiğim adam alay etti. “Dikkat çekmek için bu kadar rol yeter, Memphis. Gidiyoruz. Bugün.”

“İyi yolculuklar.” Sesi de bakışları kadar düzdü.

Ailesinin yanından geçip Memphis’in arkasında durdum. Kolay değildi ama babası beni küçümseyerek aşağıdan yukarıya süzerken çenemi kapalı tuttum. Annesi Drake’e onu kaçırcağı gibi baktığında, onu geri çevirdim.

“Arayıp durdum,” dedi annesi, gözleri hâlâ bebeğe kilitlenmişti.

“Ve cevap vermedim.” Memphis yer değiştirerek Drake’in önüne geçti.

Arayan oydu. Aylardır, üst üste. Israrcıydı, değil mi?

“Arabaya bin,” diye bağırdı babası.

“Hayır.” Memphis’in dudağı kıvrıldı. “Hayatımda söz hakkın yok. Git buradan.”

“Sen buna hayat mı diyorsun?” Dudağını kıvrırdı ve çatı katına dik dik baktı. “Bir garajın üstünde yaşıyorsun. Oda temizliyorsun. Asgari ücretle geçiniyorsun.”

“Bu-bekle.” Zaten sert olan omurgası çelikten bir çubuk hâline geldi. “Nerede yaşadığımı ve nerede çalıştığımı nereden biliyorsun?”

“Gerçekten öylece gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

Memphis alay etti. “Beni takip ettirdin.”

Annesi çenesini indirdi. Babası kendi çenesini kaldırdı.

Aylar önce, o buraya taşındıktan hemen sonra, bir gece yolda farların parladığını görmüştüm. Kaybolmuş biri olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de Memphis’i takip etmesi için gönderdikleri kişiydi.

“Beni ne zamandır takip ettiriyorsun?” diye sordu Memphis.

Babası onun sorusu karşısında gözünü bile kırpmadı. Ona bir açıklamayı layık görmediği açıktı. "Gidiyoruz. Arabaya bin."

Göz kırpma sırası Memphis'teydi.

"Rekabet etmeme şartı imzaladın," diye açıkladı babası.

"Ne demek istiyorsun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bir otelde çalışıyorsun."

"Endişelendiğin şey bu mu baba? Şirket sırlarını paylaşacağımdan mı korkuyorsun? Ben bir temizlikçiyim. Ve Quincy, Montana, Ward Hotel'i geliştirmek için uygun bir pazar değil."

"Seni mahkemeye verebilirim."

Bu orospu çocuğu gerçekten kendi kızını dava etmekle mi tehdit ediyordu?

"Beni dava et." Memphis omuz silkti. "Montana'da rekabet yasağı uygulanamaz. Evet, kontrol ettim. Gizli Ward Hotel bilgilerini paylaşarak gizlilik anlaşmamın şartlarını da ihlal etmedim. Ama beni dava et. İlişkimizin çok ince iplerini de koparmak istiyorsan, durma. Çok düşük bir ihtimal de olsa bir yargıç aleyhime karar verirse, o zaman adıma yirmi bin doları alabilirsin. Bir yirmi bin dolar daha kazanana kadar banyoları temizler, yatakları yaparım. Ama beni tehdit etmek, bana emirler yağdırmak New York'ta işe yaramadı. Burada da işe yaramayacağı kesin."

İşte benim kızım. İçindeki ateş dışarıya taşıyordu. Sessiz kalmak için kendimi zor tutsam da onun yerine benim devreye girmeme ihtiyacı yoktu. Gerekirse yapardım ama kararlılık gözlerinden okunuyordu. Sanki aylardır zihninde biriktirdiği şeyleri söyleme şansını şimdi elde ediyordu.

"Çocuğu da alıp arabaya binmek için otuz saniyen var."

“Yoksa ne olur?”

“Yoksa avukatlarımızdan haber alırsın.”

Memphis başını salladı. “Gerçekten neden buradasın? Neden arayıp duruyorsun? Benden ne istiyorsun?”

Babasının omurgası dikleştii. “Sen benim kızımsın. Konuşmamız gereken şeyler var. Özel olarak.” Adamın gözleri benimkilere kaydı. Belki de benim korkulacak bir tip olmadığımı hemen anlamıştı ama bakışları benimkileri uzun süre tutmadı.

“Seninle konuşacak bir şeyim yok.” Memphis kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Adam ona doğru uzandı ve bir kolunu dirseğine doladı.

İşte o zaman gerçekten çok sinirlendim.

O piçin bileğini yakaladım ve Memphis’ten kopardım. “Mülküne izinsiz giriyorsun. Defol git.”

“Bu konuda söz hakkın yok.” Elini sallayarak Memphis’e doğru uzattı.

“Ona bir daha dokunursan cesedini asla bulamazlar.”

Annesinin nefesi kesildi. Babası güçlükle soldu ama bu kadarı yeterliydi.

Başka bir şey söylemeden Memphis’in elini tuttum ve hızla yanlarından geçtim, o kadar hızlı yürüyordum ki Memphis yetişebilmek için birkaç adımda bir koşmak zorunda kalıyordu.

İçeri girdiğimizde fırının zamanlayıcısı ötüyordu. Drake’i ona verdim, kapıyı tekmeleyerek kapattım ve fırına doğru ilerleyerek kişleri çıkardım. Kabuğun kenarları yanmamıştı ama çok koyulardı.

Ellerimi lavaboya dayadım ve anne babası araçlarına binip gözden kaybolurken pencereden dışarı baktım. “Memphis-”

Döndüğümde, kapıya en yakın pencerenin yanında duruyordu, gözleri yola yapışmıştı. Yüzünden bir damla gözyaşı

süzülüyordu ve Drake'i o kadar sıkı tutuyordu ki Drake kıpırdanmaya başladı.

"Memphis." Pencereye doğru yürüdüm ve Drake'e uzandım. Ama o gitmesine izin vermedi. "Bebeği bana ver, güzelim."

Başını salladı. "Onu tutuyorum."

"Yere bırakacağımı, böylece konuşabiliriz."

Biraz zaman aldı ama sonunda bıraktı, böylece battaniyeyi serip onu oynaması için yere bırakabildim. Sonra pencereye döndüm ve onu kollarımla sardım.

"Neden beni unutmuyorlar?" diye fısıldadı. Sesindeki acı, onlardan nefret etmem için yeterliydi ve isimlerini bile bilmiyordum.

"Çünkü seni unutmak zor."

"Ağlamaktan nefret ediyorum." Sesi boğuklaştı.

"Neden?"

"Çünkü bana yaptıkları onca şeyden sonra umursamamam gerekirdi. Ama umurumda." Bir hıçkırık kaçtı. "Arabayla geldiklerini gördüğümde bir an için, belki özür dilemek için gelmişlerdir diye düşündüm. Belki de bana sarılmak ve beni özlediklerini söylemek için buradadırlar diye umdum. Onları gördüğüm için çok mutlu oldum çünkü iyi ya da kötü onlar benim ailem. Ama umurlarında değil. Neden beni umursamıyorlar?"

Öne doğru düştü ve onu tutmuyor olsaydım yere yığılacaktı. Bu yüzden onu kollarımda döndürdüm ve sıkıca tuttum, tişörtümün üstünde ağlamasına izin verdim. Sonunda durduğunda dimdik ayağa kalktı ve yüzündeki ifade yürek parçalayıcıydı.

Geldiği günkü hâlimden daha da çökmüş görünüyordu.

"Drake'i sormadılar bile." Çenesi titriyordu. "Bana onun adını bile sormadılar."

“Üzgünüm.” Bir damla gözyaşını yakalamak için başparmağımı kullandım. “Çok üzgünüm.”

“Çok çirkinler, değil mi?” Memphis uzaklaşıp Drake’e doğru yürüdü ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Sonra elini tutarak minik parmaklarından teselli aldı. “Onlara ihtiyacımız yok, değil mi?”

Hayır, yoktu.

“Bezini unutmuşum.” Omuzları düştü.

“Gidip getireyim.”

“Ben getiririm.”

“Hayır. Sen kal.” Hareketsiz duramayacak kadar öfkeliydim ve Memphis’le konuşmadan önce sakinleşmem gerekiyordu.

Memphis’in sabun kokusu havada uçuşurken çatı katına doğru yürüdüm. Tezgâhın üzerinde boş bir çamaşır sepeti vardı, onu aldım ve ağzına kadar doldurdum. Bebek bezi. Mama. Şampuan. Giysiler. Onu her seferinde bir çamaşır sepetiyle evime taşımam gerekiyorsa, öyle olsun.

Eve vardığımda Memphis oturma odasına geçmişti. Drake bir biberon emiyordu ve o da kanepenin köşesine kıvrılmış, minderlerin içine büzülmüştü.

Sikeyim böyle insanları.

“İsimleri ne?” Sepeti yere bırakıp onun yanına oturarak sordum. “Ailen. Adları ne?”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Böylece onlara içimden ya da yüksek sesle küfrederken kesin konuşabilirim.”

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. “Beatrice ve Victor.”

Beatrice ve Victor’un canı cehenneme. “Kaçırdığım şey ne, Memphis?” Çünkü bu hikâyede daha fazlası olmalıydı. Neden annesinin aramalarını reddetmişti? Annesi neden aramaya de-

vam etmişti? Neden Montana'ya gelip onu New York'a geri götürmeye çalışmışlardı?

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Ama tahmin etmem gerekirse... Drake'in babasını öğrendiklerini söyleyebilirim.”

“Bana bunu anlatmaya hazır mısın?”

“Hayır,” diye fısıldadı. “Henüz değil.”

“Yakında, bebeğim.”

Dehşet, yüz ifadesine sinmişti.

İçimde bir düğüm oluştu.

Sırları olan başka bir kadın.

Pekâlâ, sanırım bir tipim vardı.

15. Bölüm

Memphis

Knox parmaklarını banyonun kapısına vurdu, sonra tezgâhta bana doğru yürüdü ve dumanı tüten bir fincan kahve koydu. “Al bakalım, bebeğim.”

“Teşekkürler.” Fırçamı yere bıraktım ve aynanın karşısından ona gülümsedim. Saçlarım nemli teller hâlinde sırtımdan aşağı sarkıyordu ve göğsüme sardığım pelüş beyaz havlu o kadar büyüktü ki dizlerime kadar uzanıyordu.

Çıplak omzuma bir öpücük kondurduktan sonra bana bugünün umduğum gibi rahatlatıcı, stressiz bir pazar olmayacağını söyleyen bir bakış attı. Cumartesi günümüz de pek eğlenceli geçmemişti.

“Otel aradım. Mateo’yla konuştum. Dün gece soyadı Ward olan bir çifti otele kaydetmiş.”

Ellerim yumruk oldu. “Gitmemişler.”

“Hayır.”

“Kahretsin.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diye mırıldandı.

Tabii ki Eloise Oteli’nde olacaklardı, bana ait olan alanı kirleteceklerdi. Bölgede birkaç motel vardı ama hiçbiri burası kadar güzel değildi.

Annemle babamın burada ne işi vardı? Telefon görüşmeleri konusunda neden ısrarcıydılar? Neden özel bir dedektif tutmuşlardı? Onlara en çok ihtiyaç duyduğum anda bana sırtlarını dönmüşlerdi ama daha yeni ortaya çıkmışlardı. Şimdi mi? Annem ziyarete gelseydi belki gizli bir aynaçları olmadığına inanabilirdim. Aylardır bunu istiyordu. Ama babamın Montana’ya gelmesinde başka bir şeyler vardı.

Dün sesinde çaresizlik vardı. Aciliyete dair bir şeyler.

“Onlarla konuşmam gerek,” diye homurdandım.

“Duş almam için bana on dakika ver. Sonra gideriz.”

“Bekle.” O tişörtünü çıkarmadan önce elimi kaldırdım.

“Onlarla yalnız konuşsam daha iyi olur.”

“Hayır.”

“Knox-”

“Hayır, Memphis.”

Yaklaştım, ellerimi kaburgalarına yerleştirdim ve bu sabah yataktan kalktıktan sonra giydiği uzun kollu termalin altından vücudundaki gerginliği hissettim. “Benimle savaşmaya hazır olmanı seviyor olsam da ailemi tanıyorum. Babamı tanıyorum. Eğer orada olursan, bana gerçeği söylemeyecektir. Savunmaya geçecektir.”

Knox derin bir nefes aldı, burun delikleri genişledi. Ardından bedeni gevşedi ve beni kollarıyla sardı. “Bundan hoşlanmıyorum.”

“Ben de.”

“Burada kalmayacağım. Birlikte gideceğiz. Drake ve ben restoranda takılacağız.”

Başımı salladım, yüzümü göğsüne gömdüm ve onun gücüne sığındım. “Tamam.”

Alnımdan öptü. Ardından ikimiz de hemen harekete geçtik. O duş alırken ben de saçlarımı kuruttum.

Dün çatı katına yedi kez gitmişti, her seferinde Drake’e bir şey alma bahanesiyle. Elinde boş çamaşır sepetimle çıkıyor ve dolup taşmış olarak geri dönüyordu.

Şampuanım ve saç kremim duştaydı. Diğer banyo malzemelerim çift lavabodan birinin altındaki çekmecedeydi. Kıyafetlerim onun dolabına asılmıştı. Külotlarım, çoraplarım ve sutyenlerim şifonyerdeydi. Ve Drake’in neredeyse her şeyi misafir odasında idi.

Bir gün içinde bizi neredeyse evine taşımıştı.

Işık hızıyla hareket ediyorduk ve beynim onu yavaşlatmam için çığlık atsa da kalbim karşı koymayı reddediyordu. Onun yerine, organize olmasına yardım ettim.

Eğer yürütemezsek –Tanrım, umarım dağılmayız– kasabaya taşınacaktım. Peki, onun evinden ya da çatı katından taşınmak arasında ne fark vardı?

Ben Drake’in pijamalarını çıkarıp kıyafetlerini giydirirken Knox da bebek bezi çantasını yeniden doldurdu. Volvo’ya gitmek üzere dışarı çıktığımda Knox’un kamyoneti çalışıyordu, kabini sıcaktı ve Drake’in araba koltuğunun tabanı arkaya sabitlenmişti.

Kasabaya doğru giden sessiz bir yolculuktu. Uzun zamandır ilk kez bir arabayı kullanan kişi değildim ve Quincy’yi bu açıdan görmek farklıydı. Bugün o arabayı sürerken buranın neye döndüştüğünü gördüm.

Ev.

Kasaba meclisi çoktan tatil için hazırlanıyordu. Main Cad-

desi'ni kaplayan lamba direklerinin her birinin etrafına çam fıstığı çelenkleri dolanmıştı. Quincy Farm&Feed "Noel ağaçları için park alanının dörtte birini çitle çevirmişti. Sinemada *The Grinche*" ile birlikte en son gişe rekorları kıran filmler gösteriliyordu.

Henüz sinemaya gitmemiştim ama Drake büyüdüğünde hafta sonları müdavimi olacaktık. Wooden Spoon'un vitrinine ücretsiz elma şarabı için kara tahtadan bir tabela yerleştirilmişti. Henüz girmedığım bir başka dükkândı ama belki Knox'a bir mutfak aleti almak için uğrayabilirdim. Dükkânların vitrinlerini biliyordum ama içlerini bilmiyordum. Quincy'yi keşfetmeyi önceliğim hâline getirmemişim ama bu değişmek üzereydi.

Şehirden ayrıldığımdan beri kendime vazgeçmemem gerektiğini söylüyordum. Ama artık günlük hatırlatmalara ihtiyacım var mıydı? Belki de yoktu.

Quincy'den vazgeçmiyordum.

Ya da Knox'tan.

"Hey." Bir kolunu kamyonetin kabinine uzattı ve elimi tuttu. "Benim de gelmem konusunda fikrini değiştirdin mi?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Hayır. Ben hallederim."

"İşte burada." Bana sırtıttı. "İşte benim kızım."

Evet, ben onundum. Ve bunu yapabilirdim.

Otele yaklaştığımızda, ailemin dün kullandığı cipi fark ettim. Otelin arkasındaki ara sokağa girdiğimizde kalp atışlarım hızlandı. Sinirlerimi bastırdım ve Drake'i kamyonetten çıkarmaya odaklandım.

Knox araba koltuğunun koluna uzandığında, "Ben taşıyım," dedim. Ellerimin titremesini önlemek için ağırlığa ihtiyacım vardı.

* Çiftlik&Tahıl -en.

** ABD yapımı animasyon komedi filmi. -çn.

İçeri girdik ve doğruca Mateo'nun, Lyla'nın dükkânından aldığı bir fincan kahveyi içtiği resepsiyona yöneldik.

“Selam.” Knox çenesiyle selam verdi.

“Selam.” Mateo taburesinden zıpladı ve tezgâhın köşesini dönerek kardeşinin yanına geldi.

Çenesindeki kirli sakalla Mateo her zamankinden daha çok Knox'a benziyordu. Aynı geniş çerçeveye sahipti ama henüz Knox kadar kaslı değildi.

Mateo ve Knox bakiştılar, sonra Mateo dirseğimi kendi dirseğiyle itti. “Nasıl gidiyor Memphis?”

“Her şey yolunda.”

“Pekâlâ,” diye mırıldandı. “307 numaralı odadalar.”

“Tamam.” Araba koltuğunu yere bıraktım ve oğlumun burnuna dokunmak için eğildim. “Uslu dur, bebeğim.”

Bana verdiği gülümseme, aileme karşı durmak için ihtiyacım olan tek teşvikti. Bu hayatı bizden alamayacaklardı.

Ayağa kalktığımda Knox beni yanına çekti. “Biz burada olacağız.”

“Teşekkürler.”

Dudaklarıma bir öpücük kondurup ben asansöre doğru ilerlerken başını salladı. Üçüncü kattaki koridorda yürürken adımlarım sabitti, çarpan kalbimle bir tezat oluştuyordu. Odanın dışında güç toplamak için bir nefes aldım, sonra kapıyı çalmak için elimi kaldırdım.

Babam başka bir İtalyan takım elbise giymiş hâlde kapıyı açtı. Beni gördüğüne şaşırdıysa bile içeri girmem için el sallarken bunu belli etmedi. “Memphis.”

“Baba.”

Burası büyük odalardan biriydi. Pencere kenarında küçük bir masa için yeterli alanı olan bir köşe odasıydı. Annem otu-

ruyordu, sırtı benimki kadar gergin ve dikti. Ama onu ileri iten şey kararlılık değildi. Hayatı boyunca kaskatı oturmuştu, babam yüzünden sürekli diken üstündeydi.

Gözleri kapüşonum ve kot pantolonumun üzerinde gezindi. Dudağı zorlukla kıvrıldı ama yakaladım. Annem kot pantolonları hiç sevmezdi. Hayatını özel dikim pantolonlar ve ipek bluzlarla geçirmişti. Bugün giydiklerinin ikisi de ekru rengindeydi. Kulaklarını elmaslar süslüyordu.

“Otur,” diye enretti babam, kendi sandalyesini çekerek.

İtaat etmek beni rahatsız ediyordu ama mücadele etmek için çok zamanım olacaktı. Onun karşısındaki koltuğu seçtim, böylece tüm konuşma boyunca bakışlarını üzerimde tutabilecektim.

Aylar önceki hâliyle tamamen aynı görünüyordu. Şakaklarında beyaz çizgiler olan sarı saçlar. Devamlı soğuk bakışları olmasa renkli olabilecek ela gözler. Tanrı’ya şükür, birbirimize benzemiyorduk. Kız kardeşim ve erkek kardeşim babama benziyordu ama ben yüz hatlarımı annemden almıştım.

Houston ve Raleigh arama zahmetine katlanmamışlardı, ben de onların iyi olup olmadıklarını sormakla vakit kaybetmedim. Benim nasıl olduğumu umursamadıkları barizdi.

“Beni neden arıyordun?” Anneme sordum.

Gözleri babama kaydı, yüz ifadesine suçluluk duygusu sinmişti. Belki de durmadan benim numaramı çevirdiğini bilmiyordu.

“Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, belki de telefona cevap vermeliydin,” diye kestirip attı babam. Tamam, belki de aramalardan haberi vardı.

“Neden özel bir dedektif tuttunuz?”

“Arabamı topladın ve gittin.” Annem bana onu gücendirmişim gibi baktı. Ya da sanki şampanyasına tükürmüşüm gibi.

“New York’ta kalmam için hiçbir neden yoktu.” Babama ters ters baktım. “İşim yoktu. Evim yoktu.”

Koltuğunda arkasına yaslandı ve bana Ward karargâhında çok korkulan o vurdumduymaz bakışını attı. “Bu senin seçiminidi.”

“Öyle miydi?” Bir kaşımı kaldırdım.

“Güvende olduğundan emin olmak istedik,” dedi annem, sesi bir fısıltıdan farksızdı.

Güvende olduğumu bilmek istemişti. Beni takip ettirmek onun fikri olmalıydı. Babamın yüzündeki ifadeye bakılırsa, daha az umursayamazdı.

“Güvenliğim konusunda gerçekten endişeliysen, ben doğum yaparken hastaneye gelmeliydin.”

“Orada olmadığım için üzgünüm.” Annem güzel yüzüne kazınmış bir suçlulukla babama baktı. “Dünkü adam. O kimdi?”

“Knox Eden. Ailesi bu otelin sahibi.”

“Ah, öyle mi-”

Babam kaşlarını çattı. Tek bir bakışıyla annem konuşmayı kesti ve el sallayarak onu uzaklaştırdı. Bir el hareketiyle sorularının önemsiz olduğunu göstermişti.

Sandalyesine sindi. Babam aylardır değişmemişi ama annem yorgun görünüyordu.

Gözlerinin etrafındaki çizgiler daha belirgindi, çok fazla olduğundan değildi. Kırk yaşından bir gün bile fazla görünmemesini sağlamak için dünya çapında ünlü bir dermatolog ve New York’taki en yüksek maaşlı plastik cerrahla birlikte onu her hafta şımartan bir estetiysen ekibi vardı.

Babamın aksine, annem varlıklı bir aileden gelmemişi. Zengin biriyle evlenmişti ve evlilik sözleşmesi nedeniyle yüzük parmağındaki altı karatlık pırlantayı riske atmamak için

yapmayacağı çok az şey vardı. Ömrünün sonuna kadar zamana ve yaşlılığa karşı dişiyle tırnağıyla mücadele etmişti.

Bir noktada anneme acımıştım. Yaşam tarzını seviyordu ve bu, onu babamın her kapisine mahkûm etmişti. Ama acımam beni yalnız bırakmasından önceydi. Onun iradesine boyun eğmeden ve bu yüzden çocuğunu terk etmeden önceydi. Artık acıma duygum kalmamıştı.

Şu andan itibaren hayatının sonuna kadar her gün arayabilirdi. Artık çok geçti.

O seçimini yapmıştı.

Ben de benimkini yapmıştım.

“Gerçekten neden buradasın?” Bu soruyu babama yönelttim. “Bu sefer sadece gerçeği duymak istiyorum. Çünkü kızını kurtarmak için buraya gelmene imkân yok.”

“Eve geleceksin. New York’a vardığımızda daha kapsamlı bir tartışma yapacağız.”

“Başıma bir torba geçirip beni uçağa sürüklemeyi planlamıyorsanız, Quincy’den ayrılmayacağım.”

Babamın çenesi gerildi. “Demek istediğini anladım, Memphis. Küçük öfke nöbetini geçirdin. Artık yeter.”

“Bunun bir öfke nöbeti olduğunu mu düşünüyorsun?” Cansız bir kahkaha attım. “Bu senin dikkatini çekmek için yaptığım bir şey değil. Hayatımda sana ihtiyacım yok, seni istemiyorum.”

Drake’in bu cümleyi bana söylediğini hayal etmek göğsüme saplanan bir hançer gibi olurdu.

Annem irkildi.

Babam gözünü bile kırpmadı.

“Eğer kapsamlı bir tartışma istiyorsan...” Sözlerini ona geri verdim. “Bunu burada yapacağız. Bu senin son şansın.”

Dudaklarını büzdü.

“Peki.” Ayağa kalkmak için hamle yaptığımda elini kaldırdı.

“Bir kadın beni aradı.”

Ensemdeki tüyler diken diken olurken sandalyeme yerleştim. “Kim?”

“Bana adını vermedi. Ama Oliver MacKay’in çocuğunun sende olduğunu iddia ediyor.”

Tepki vermemek için kendimi zor tuttum. Yüzümün renginin solduğunu hissettim ama yine de hareket etmedim. Zar zor nefes alıyordum.

“Bize şantaj yapıyor. Ya sessiz kalması için ona para veririz ya da basına gider. Eve geleceksin, böylece avukatlarım onun icabına bakarken çenenin kapalı tutmanı sağlayabilirim.”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu. Kimdi bu kadın? Oliver’ı nereden biliyordu? Tabii bunların hepsi yalan değilse. Belki de annemin özel dedektifi beni Montana’ya kadar takip etmekten daha fazlasını yapmıştı. Belki de her şeyi berbat etmiş ve yol boyunca bir iz bırakmıştım.

Babam kızının özel hayatına burnunu sokacak kadar inatçıydı.

“Anlamadığım şey şu.” Babam ağzını açtığında bir parmağımı kaldırdım. “Neden bu kadar çok bilmek istiyorsun? Neden?”

“Neden bu karmaşayla başa çıkabilmemiz için sadece bana anlatmıyorsun? Oliver MacKay mı?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Lanet olsun, Memphis.” Öne doğru eğildi, ses tonu hırıltılıydı. “Küstah bir çocuk gibi davranıyorsun.”

“Hayatımı kontrol etme hakkına sahip değilsin.”

“Ben senin babanım.”

Başımı salladım. “Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorsun.”

“Memphis, bu çok önemsiz,” dedi annem. “Baban yardım etmeye çalışıyor. Ama tüm bilgilere ihtiyacımız var.”

“Bu kadın. Bu şantajcı. Bırakın basına gitsin.” Bu istediğim son şeydi ama babamın da aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordum. Bu yüzden blöfünü görmezden geldim.

Drake’in, Oliver’in çocuğu olduğunu kabul etmediğim ya da doğrulamadığım sürece, ortada spekülasyondan başka bir şey olmazdı. Montana’da olduğumu düşünürsek, bu drama beni zerre kadar etkilemeyecekti.

Ama babamın gününe kesinlikle gölge düşürecekti.

“Oliver MacKay mı?” Babam öfkелendi. “Gerçekten mi, Memphis? Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. Bunun yerine bir fahişe gibi davrandın ve şimdi bu pisliği ben temizliyorum.”

Annem sandalyesinde gerildi ama kesinlikle beni savunmaya yeltenmedi.

Bir fahişe. Belki de. Canımı yaktı ama bu onun kelimeleri bir kırbaç gibi kullandığı ilk sefer değildi. “Eğer itibarından ve bir skandaldan endişeleniyorsan, o zaman kadına ödeme yap ve bu işi bitir. Ya da ödeme yapma. Umurunda değil. Ama sana aylar önce söyledim, oğlum sadece ve sadece benim. Bunu kabul edebilirsin ya da etmeyebilirsin. Hiç fark etmez. Sana ihtiyacımız yok.”

“Senin güven fonundaki parayı kullanacağım.”

“Buraya benden izin almaya mı geldin? İnan bana, ayrıldığım gün paranın asla benim olmayacağını anlamıştım.”

Annem, “Bu doğru mu? Oliver mı?” diye sordu.

Ağzımı kapattım.

“Memphis.” Babam, adımı ilk iki heceye bastırarak telaffuz

etti. Bu, kızgınlığın ötesine geçip çileden çıktığı anlamına geliyordu. “Eğer bu ortaya çıkarsa, insanların o aileyle bağlantılı olduğumuza inanacaklarını biliyorsun.”

“Ve?”

Babamın gözleri kısıldı. “Mafyayla ilgili bir skandalı göze alamayız. Hayatımı, ismimizin iyi bir şekilde anılması için onu baştan inşa etmekle geçirdim.”

Hayatı babasının hatalarını düzeltmekle geçmişti.

Büyükbabam New York’ta Ward Otellerini kurmuştu. Diğer otellerin kâr edemediği bir dönemde son derece kârlı olmuştu. Babam bunun nedenini hiçbir zaman tam olarak doğrulamamıştı ama ben on iki yaşındayken FBI bu işi araştırmıştı.

Bunu bilmemin tek nedeni bir gün bir ajanın evimize gelmiş olmasıydı. Hastaydım ve okula gitmemiştim. Bakıcım bütün gün yatakta kalmamı istemişti ama ben televizyon izlemek istemiştim. O benim uyuduğumu sanırken, ben odamdan sıvışmışım.

Bir FBI ajanı girişte durmuş, anneme sorular soruyordu. Merdivenlerin başında oturup hepsini dinlemiştim.

Büyükbabam öne geçmek için ne tür yasadışı girişimlerde bulunduysa, babam onları çözmüştü. Bildiğim kadarıyla bu soruşturmadan hiçbir şey çıkmamıştı ve Ward’da yasadışı bir olay yoktu, buna güven fonum üzerine bahse girerdim.

Ama ismimizin iyi anılması babamın takıntısı hâline gelmişti. Oliver MacKay’e bulaşmış olduğum fikri bile...

Drake’in babası başka bir adam olsaydı Montana’ya uçacağından şüpheliydim.

“Bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor. Değerli itibarınızı korumaya devam edebilecek bir sürü avukatımız var. Kan emicilerini bu kadın her kimse üzerine sal. Umurumda değil.”

“Ailene sırtını mı döneceksin?”

“Dikkatli ol, baba. İkiyüzlülüğün ortaya çıkıyor.” Sandalyeden kalktım, bu konuşma benim için bitmişti. “Benim ailem burada. Oğlum benim ailem. Hani dün yüzüne bile bakamadığın o küçük çocuk var ya? Adı Drake bu arada.”

Babam ayağa kalktı ve parmağıyla masayı işaret etti. “Konuşmamız bitmedi. Otur.”

“Beni evden çıkardıktan sonra veda etme fırsatım olmadı. Bugün bunu telafi edeceğim. Güle güle, baba. Güle güle, anne. Eve dönüş yolunda iyi yolculuklar.”

Başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüm, kapıyı kırarcasına açtım ve hışımla koridordan aşağı indim. Aşağı okuna bastıktan hemen sonra asansör açıldı. İçeride güvende olduğumda gözlerimi kapatıp nefes aldım.

Eğer bu gece kalırlarsa, yarın odalarını temizliyor olacaktım. Aşağılanmışlık hissi damarlarımda dolaştı ve gözlerimi daha da sıktım.

Bu sadece aşılması gereken bir engeldi. Gideceklerdi ve sonunda insanlar Victor ve Beatrice Ward’ın ikinci bir kızları olduğunu unutacaklardı. Beni de unutacaklardı.

Ben hazır olmadan asansörün zili çaldı ve kapılar açıldı. Mateo resepsiyondaydı, gözleri telefonundaydı. Yerdeki ayak seslerimi duyunca konuşmak için başını çevirdi ama yüzümdeki ifade fikrini değiştirmiş olmalıydı.

Sadece başını salladı ve Knuckles’a kaçmama izin verdi.

Kahvaltı pek kalabalık değildi. Otel bu hafta sonu sakindi ama Eloise’e göre iki hafta sonraki Şükran Günü için tüm odalar satılmıştı.

Tatilleri hiç düşünmemiştim. Hiç ailemden uzakta bir tatil geçirmemişim.

Aile.

Bu kelimenin şu anda pek bir ağırlığı yoktu. Zihnimde içi boş bir şekilde çınılıyordu.

Ama Drake vardı. Her zaman Drake'e sahip olacaktım.

Mutfağa girdim ve beni karşılayan manzara karşısında durdum.

Knox lavabonun başında durmuş, patatesin üzerine su akı-tıyordu ama patatesle hiç ilgilenmiyordu. Drake'in yanağından bir şeyler atıştırıyormuş gibi yapıyor ve salyalı bir gülümseme kazanıyordu.

İkisi birlikte o kadar doğru ve gerçek görünüyorlardı ki göz-lerim doldu. Soğukkanlılığımı üçüncü katta bırakmıştım. Knox omzunun üzerinden bakıp beni kapının yanında bulduğunda ilk gözyaşı yüzümden aşağı süzüldü.

Patatesi bıraktı ve suyu kapatmak için lavaboya sertçe do-kundu, sonra yanıma geldi ve boştaki koluyla beni göğsüne çekti. "Seninle gelmeliydim."

"Hayır." Gözyaşlarımı dizginleyerek burnumu çektim. "Yalnız gitmem en iyisiydi."

"Gidiyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Umarım gidiyorlardır."

"Memphis, bana neler olduğunu anlatmalısın."

"Biliyorum." Eğildim ve oğluma baktım. Benimki gibi sarı saçları olan güzel bir erkek bebek.

Ve babasınıninki gibi.

16. Bölüm

Knox

Otelden eve döndüğümüzde öğlen olmuştu. Roxanne’i arayıp yine yerime bakmasını istedim. Biz onun gelmesini beklerken, Memphis ile Drake ofisimdeydi ve ben de bazı hazırlık çalışmaları yapmıştım.

Eve dönüş yolu da tıpkı önceki saatler gibi çok uzun gelmişti. Tek istediğim Memphis’in ailesine ne olduğunu öğrenmekti ama nihayet evin kapısından içeri girdiğimizde Drake ağlamaya başladı.

“Sabah uykusunu kaçırdı.” Memphis onu bir koluna yaslar-ken diğer eliyle de bir biberon karıştırdı. Sonra onu sandalyeye götürdü ve kucağına oturttu.

“Aç mısın?” diye sordum.

“Pek sayılmaz.”

Evet, ben de değildim. Gözlerinde yaşlarla mutfığa girdiğinden beri inidem düğümlenmişti. Bu yüzden kanepeye gittim ve dirseklerimi dizlerime dayayarak kenarına oturdum. Bekliyordum.

Drake biberonunu kısa sürede bitirdi ve Memphis onu kucağına aldığı anda hızla uykuya daldı.

“Onu alıp beşiğe koymamı ister misin?” diye sordum.

“Hayır, kucağımda tutacağım.” Oğluna baktı ve parmaklarını alnında gezdirerek yüzündeki saç tutamlarını taradı. “Bazı günler, sahip olduğum tek şey o gibi geliyor.”

“Artık değil.”

Memphis başını kaldırdı ve yine o gözyaşları vardı. Onları görmek her seferinde canımı yakıyordu. “Drake’in babasından bahsetmeyi reddettiğimde babamın bana kızdığını söylemiştim.”

Başımı salladım. “Söyledin.”

“İtiraz edilmeye alışık değil. Birinin ona hayır dediğini hiç duydum mu bilmiyorum. Demek istediğim egosu...”

“Anlıyorum.” Kariyerimin başlarında böyle şeflerle çalışmışım. Önemsiz bir şey yüzünden çıldırır ve sırf kibirleri öyle gerektirdiği için deliye dönerlerdi.

“Babama söylemeyi reddettiğimde, bastırdıkça bastırdı. O cevap istedikçe ben daha az konuşuyordum. Bu çok ironik çünkü bana inatçı diyen oydu. Sanırım bunu ondan öğrendim.”

“O bir pislik, Memphis.”

“Aynı fikirdeyim.” İç çekti. “İsteklerime saygı duyabilirdi. Bana güvenmiş olsaydı hâlâ New York’ta olurdum. Sır saklamak için nedenlerim olduğunu söylediğimde beni dinleseydi. Bunun yerine büyük bir kavgaya tutuştuk ve gerisini biliyorsun.”

Gerisi, evden kaçtığı, bir bebekle tek başına ülkenin öbür ucuna taşındığı anlamına geliyordu. Çünkü Victor Ward, kızını kontrol edemiyordu.

Memphis bir kez daha Drake’e baktı, gözleri yumuşamıştı. “Drake’in babası iyi bir adam değil.”

Dik oturdum. “Sana zarar verdi mi?”

“Sadece kalbime,” diye fısıldadı.

Ve bunun için o piçten ömrümün sonuna kadar nefret edecektim.

“Drake’in babası Oliver MacKay adında bir adam.” Omuzları çökerken bakışlarımla karşılaştı. “Bu cümleyi senden başka hiç kimse duymadı.”

“Kimse mi?” Annesi bile mi? Ya da bir arkadaşı?

“Sadece sen.” Sertçe yutkundu. “Söylemeyeceğini biliyorum ama yine de söylemek zorundayım. Lütfen kimseye söyleme. Kimse bilmemeli.”

Kimse bilmemeli mi? “Neden? Beni korkutuyorsun Memphis. Eğer tehlikedeysen-”

“Değilim. Oliver benimle hiçbir şey yapmak istemiyor, tıpkı benim onunla hiçbir şey yapmak istemediğim gibi.”

“O zaman bu neden bir sır?”

Çenesini indirdi. “Çünkü karısı, bir İtalyan mafya babasının kızı.”

Beynim patlayabilseydi, patlardı. Ne. Sikim. Demekti. Bu.

Oda sessizliğe gömüldü. Dışarıdaki ışık sanki güneş bir bulutla örtülmüş gibi sönüktü. Ve Memphis kıpırdamadan oturuyordu, küçük oğlunu kucaklarken itirafı havada çınliyordu.

“Ben...” Bir elimi sakalımın üzerinde gezdirerek söyleyecek bir şey aradım.

Lanet olsun. Mafya mı? Mafya hakkında filmlerde ve televizyonda gördüklerim dışında hiçbir şey bilmiyordum. Hollywood süslüyordu ama bir gerçeklik payı olduğundan emindim.

“Bu yüzden mi buraya taşındınız?” diye sordum. “Şehirden kaçmak için mi?”

“Hayır. New York’ta kalabilir, bir daire kiralayabilir ve bir iş bulabilirdim ama şehir cazibesini yitirmişti. Çoğunlukla

ailem yüzünden. Oliver’la arama binlerce kilometre koymak sadece bir artıydı. Buraya taşındım çünkü Montana bir rüya gibi geliyordu. Drake’in nefes alabileceği bir yer olsun istedim. Gezip oynayabileceği. Ward adının hiçbir şey ifade etmediği ve kimsenin başının üzerinde bir vakıf fonu tutarak hayatını kontrol etmeye çalışmayacağı bir ev.”

“Mantıklı.” Onun ailesine sahip olsaydım, muhtemelen ben de kasabaya kaçırdım. Ama o kadar parayı bırakıp gider miydim, emin değildim.

Bunu bana ilk söylediğinde de düşünmüştüm ama Tanrım, o çok güçlüydü. Pek çok insan milyonları bırakıp gitmezdi. Drake onun kendisine olan sevgisinden şüphe ederse, onu yola getirmek için yanında olacaktım.

“Oliver...” Yüzünü ekşitti. “Tanıştığımızda kim olduğunu bilmiyordum. Daha önce adını bile duymamıştım. Hiç haberlere çıkmış biri değil. New York’ta bir sürü zengin adam var.”

Gerildim, omuzlarım sertleşti. Bunu duymak asla kolay olmayacaktı. Onun başka bir adamla birlikte olması fikrinden hoşlanmıyordum, özellikle de Drake’e sahip olmasına yardım eden adamdan.

Bir yanım o orospu çocuğunu hayatım boyunca kışkancaktı.

“Miami’de bir otelde tanıştık,” dedi. “Barda. İş için oradaydım. O da oradaydı. Çok iyi anlaştık ve hafta sonunu birlikte geçirdik. İkimiz de çok fazla kişisel detay paylaşmadık. O tür bir hafta sonu değildi.”

Tüylerim diken diken olurken sessizce oturup dinledim, dişlerim birbirine çarpıyordu.

“Hafta sonu bitene kadar ikimizin de New Yorklu olduğunu fark etmedik. Beni tekrar görüp göremeyeceğini sordu.

Çok eğlenmiştim, tabii ki evet dedim. Oliver daha yaşlı, kırklı yaşlarının başında. Karizmatik biri. Yakışıklı. Zengin. Güçlü. Onun etrafında olmak bağımlılık yapıyordu. Ve ben şımarık, aptal bir kızdım.”

Sesinde çok fazla suçluluk vardı. Çok fazla utanç. Hafif omuzlarında ağırlık yapıyor ve gözlerindeki ışığı azaltıyordu.

“Çıkmaya başladık, tabii buna çıkmak denebilirse. Zamanımızın çoğunu benim evimde geçirdik. Bir kısmını da onun Yukarı Doğu Yakasındaki dairesinde. O bir girişimciydi. Ben sürekli çalışıyordum. Ama o benim kaçış noktamdı. Ve onu seviyordum. Ya da... Onu sevdiğimi sanıyordum.” Alnı çatıldı. “Seni bir balonun içinde tutan birini sevebilir misin?”

“Hayır, muhtemelen sevemezsin.” Gianna’yı sevdiğimi sanmıştım. Kanım üzerine yemin edebilirdim. Ama aramızdaki şey aşk değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

“Pek fazla kişisel detay paylaşmadı. Ben de paylaşmadım. İletişim, ilişkimizin başrolünde değildi. Başlarda bana ilişkimizi kendimize saklayıp saklayamayacağımızı sordu, sadece insanlara duyurmadan önce nereye gittiğini görmek için. Bu benim için sorun değildi çünkü onu kendime saklamaktan mutluydum. Ama üç ay sonra daha fazlasını istedim. Arkadaşlarıma anlatmak istedim. Onunla hava atmak istedim. Bu yüzden ona bir partide bana eşlik edip edemeyeceğini sordum. Gösterişli, cüretkâr bir davetti ama ben zaten gösterişli ve cüretkâr olanları severdim.”

“Gerçekten mi?” Bu hiç de onun yapacağı bir şey gibi görünmüyordu.

“Çok şey değişti.” Bir omzunu kaldırdı ve Drake’e başını salladı. “Benim o versiyonum, o doğduğu gün öldü.”

“Ya da belki de her zaman olman gereken kişiyi buldun.”

Bana hüzünlü bir gülümsemeye baktı. “Belki de.”

“Partide ne oldu?”

“Bilmiyorum. Gitmedik. Ona benimle çıkmasını teklif ettim ve bana gelemeyeceğini çünkü karısının da orada olacağını söyledi. Çok açıkmiş gibi söyledi. Onun metresi olduğumu bilmem gerekirmiş gibi.”

“Hiçbir fikrin yoktu.”

Yüzünü daha fazla suçluluk ve utanç kapladı. “Hayır. Belki de bilmeliydim. Ama eski hâlim baloncuğu seviyordu.”

“Ona güvendin.”

“Bir hataydı.”

“Senin hatan değildi, tatlım.” O orospu çocuğu onu kasıtlı olarak aldatmıştı.

“Ayrıldım. Ona bir sürü kötü şey söyledim ve beni unutmasını söyledim. Birkaç hafta sonra kendimi iyi hissetmiyordum. Regl dönemim geçmişti ve...”

“Hamile olduğunu öğrendin.”

Drake’in yanağına dokundu. “Doğum kontrolü konusunda gevşek davranmıştım. Sorumsuzluk eski hâlimin bir başka kusuruydu. Doğum kontrol hapımı bazı günler atlardım. Geceyi onun evinde geçirir ve doğruca işe giderdim, ertesi sabah ikiye katlardım. Kısacası, tam bir aptaldım. Ama pişman değilim.”

“Pişman olmamalısın.” O küçük çocuk bir mucizeydi.

Söylediklerine bakılırsa Memphis’in hayatını değiştirmişti. Ona bakıp da tarif ettiği kadını hayal etmek neredeyse imkânsızdı. Muhtemelen kendine çok yükleniyordu. Ama değiştiğinden hiç şüphem yoktu.

“Tüm gerçek bundan sonra ortaya çıktı. O daire onun evi değil sadece gizli fahişesini sakladığı yermiş.” Çenesi titriyordu. “Babam bugün bana fahişe dedi.”

“Ne?” Tanrım, keşke dün o pisliğin suratına bir yumruk atsaydım. Gidip onlarla yalnız konuşmasına izin vermemeliydim.

Memphis omuz silkti, gözlerini benden kaçırdı.

“Bana bak.” Çenesini kaldırına kadar bekledim. “Bunu söylediği için onu siktir et.”

“Evet,” diye mınıldandı. “Yine de... Google bana Oliver’ın tam olarak kim olduğunu söyleyebilirdi. Bana evli olduğunu söylediği gün onu araştırmıştım. İnternet çok bilgilendiriciydi. O gün hayatımm en kötü ikinci günüydü. Ne kadar saf ve sığ olduğumu fark ettiğim gün.”

“Bu senin hatan değil. Değer verdiğin birine güvenmek yanlış değildir.”

Bakışlarımız buluştu, gözleri yumuşadı. İkimiz de sevdiklerimiz tarafından kandırılmıştık. Ben de Gianna’ya güvenmiştim.

Aramızdaki mesafe çok fazlaydı, bu yüzden ayağa kalktım ve sehpanın etrafından dolaştım, ayağa kalkmasına yardım etmek için bir el uzattım. Drake’i kollarından tutup misafirlere ait yatak odasına doğru ilerledim.

Çok geçmeden gerçek bir beşik alacaktık. Bu yatağı buradan kaldıracak ve çocuk odasına dönüştürecektik. Drake’in kendi odasına ihtiyacı vardı.

Drake’i beşiğine yatırdım, sonra Memphis’i yatağa çektim ve göğsüme doğru kıvırdım. “Ona hamile olduğunu söylediğinde ne oldu?”

“O zamana kadar karısının kim olduğunu ve ailesi hakkındaki spekülasyonları öğrenmiştim. Bu beni çok korkuttu. İliş-

kiyi ve bebeği öğrenip peşimize düşmesinden korkuyordum. Oliver'a hiç söylemeyecektim ama bir gün evime geldi."

"Seni geri mi istedi?"

"Hayır, sessizliğimi istedi. Karısı hakkında birkaç tehdit savurdu ve sık sık kıskançlık yaptığını söyledi. Tehlikeli bir aileye bağlı olduğunu ve kendi ailemin işi için sorun çıkarmamın utanç verici olacağını söyledi. Hepsi çok pratikti, belli ki daha önce de verdiği bir mesajdı. İlişkimizi gizli tutmam için bana elli bin dolar teklif etti."

Geriye yaslandım, gözleriyle buluştum. "Ama kabul etmedin, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Onun parasını istemedim. Tek istediğim onun onayıydı. Çocuğumun sadece ve sadece bana ait olduğunu. Tüm haklarını devrederse sessiz kalacaktım."

Başından beri Drake için mücadele etmişti. "İşte benim kızım."

Dudaklarını bir gülümseme kapladı. "Neredeyse ona bekten bahsetmeyecektim. Neredeyse sessiz kalacaktım. Ama hayatım boyunca omzumun üzerinden bakıp öğrenip öğrenmeyeceğini merak etmek istemedim. Acaba Drake'i ister mi diye. Bu benim pazarlık şansımdı ve ben de bunu kullandım."

"Öyleyse gitti."

"Gitti," diye fısıldadı. "Ve Drake'in hayatını kurtarmak için o adamın böbreğine, karaciğerine ya da başka bir organına ihtiyacım olmadıkça, ondan bir daha asla bahsetmeyeceğim. Bir gün Drake'in soracağından eminim. Ama bu yarın duyacağım bir endişe. Onun Oliver'ın hayatının yakınında olmasını istemiyorum."

"Güzel." Derin bir nefes verdim ve onu kendime çektim. Böylesi daha iyiydi. Drake'in bir böbreğe, karaciğere ya da başka bir organa ihtiyacı olursa, uygun olduklarını varsayarsak benimkileri alabilirdi.

“Değil.” Geri çekildi ve sırt üstü yatarak tavana baktı. “Biri biliyor.”

“Ne?” Gerildim. “Kim?”

“Bilmiyorum. Ama ailemin burada olmasının sebebi bu. Bir kadın babama şantaj yapıyor. Basına gidip Oliver’ın bebeğini benim doğurduğumu söyleyecekmiş.”

“Siktir.”

“Hemen hemen.” Şakaklarını ovuşturdu. “Bugün çok fazla soru sormaya korktum. Annem ve babam Oliver’dan şüpheleniyor ama ben bunu doğrulamayacağım. Karışık bir geçmişi var. Büyükbabamın Ward Otelleri’ni kurarken bazı mafya bağlantıları olduğu söyleniyor. Eğer doğruysa, babam bunları yıllar önce kesmiş. Ama bu onu korkutuyor.”

“Kahretsin,” diye mırıldandım. “Bu kadın basma giderse ne olacak?”

“Ben inkâr ederim. Oliver da inkâr edecek. Ama spekülasyonlar alıp başını gidecek. Ve karısı bir ilişkimiz olduğundan mutlaka şüphelenecektir.”

“Bu onun sorunu. Peki ya Drake? Ne tür bir anlaşma yaptınız?”

“Tüm ebeveynlik haklarından feragat ettiğini belirten imzalı bir belgem var. Ama noter onaylı değil. Dosyalanmamış. Fikrini asla değiştirmeyeceğine güveniyorum. Değiştirirse...”

“Değiştirirse, lanet bir kavgayla karşılaşacak. Drake’i alamayacak.”

“Drake’i alamayacak,” diye tekrarladı.

“Peki ya ailen? Onlar ne yapacak?”

“Hiçbir fikrim yok.” İnledi. “Eminim bu yolculuk babamın planladığı bir şey değildi. Muhtemelen buraya gelip beni fakir ve perişan bulmayı ve özel jetleriyle New York’a geri uçurul-

duğum için minnettar olmamı bekliyordu. Bunun yerine, onlara defolup gitmelerini söyledim.”

Dilini dışarı çıkardığında kıkırdadım. “Sessiz kalarak doğru olanı yaptın.”

“Umarım öyledir.” İç çekti. “Babam Oliver’ı ve bağlantılarını biliyor. Onlarla kurulacak herhangi bir bağın itibarını zedeleyeceğini de biliyor. Aslında önemseydiği tek çocuk o. Değerli itibarı. En iyi ihtimalle kadına sessiz kalması için para öder. Muhtemelen benim güven fonumdaki parayı kullanacaktır.”

“En kötü ihtimalle bu iş patlar.”

“Evet.” Avuçlarını gözlerine götürdü. “Ne lanet bir karmaşa.”

“Bu kadının kim olduğunu düşünüyorsun? Baban sana söyledi mi?”

“Bilmiyor.” Drake’e bakmak için yatağın ucuna doğru kayarak doğruldu. “Belki de bir çalışandır. Ya da başka bir metres.”

Orospu çocuğu, Memphis’le birlikteyken muhtemelen başka kadınlarla da birlikte olmuştu. Elinde bir hazine vardı, saf altın değerinde bir hazine ve ona değer vermek yerine onu kendi açgözlülüğü için kullanmıştı.

Onun kaybı. Benim kazancım.

“Sence babana ulaşan kadın onun karısı olabilir mi?” diye sordum.

“Belki.” Omuz silkti. “Gerçi karısı para için neden aileme şantaj yapsın ki? Zaten çok parası var. Oliver’ın kıcını boşayıp parasını da alabilir.”

“Tabii evlilik sözleşmesi yoksa.” Yataktan kalktım. Ya da mafya şüphelendiğim kadar acımasızsa, ailesini bu işe bulaştırır ve Oliver’ın zamansız ölümü üzerine mal varlığını miras olarak alırdı.

“Dahası da var. Ben ayrılmadan hemen önce bir şey oldu,” dedi. “Toparlanmanın ortasıdaydım, Volvo’yu yüklüyordum. Elimde bir kutuyla evimden çıktığımda beni bekleyen bir kadın vardı. Bir FBI ajanı.”

Midem bulandı. “FBI Oliver’ı mı soruşturuyor?”

“Bilmiyorum. Muhtemelen. Bana rozetini gösterdi ve Oliver MacKay’i tanıyıp tanımadığımı sordu. ‘Kim?’ dedim ve Drake’i kontrol etmek için izin istedim. O uzaklaşırken pencereden izledim. Ertesi gün yola çıktım.”

Çenemi ovuşturdum. “Bir FBI ajanı para için ailene şantaj yapmaz.”

“Hayır. Oliver’a yakın biri olmalı. Kızdırdığı biri. Ve ailemin parası olduğunu bilen biri.” Memphis kollarını beline doladı. “Bu neden sona ermiyor? Sadece bitmesini istiyorum.”

Yanına oturdum ve onu kollarıma çektim. “Bitecek.”

“Nasıl bitecek?”

“Bilmiyorum, tatlım.”

“Belki de New York’a geri dönmeliyim. Bu kadının kim olduğunu öğrenmeliyim. Ona ödeme yap-”

“Hayır. Bu bir seçenek değil, Memphis.”

Başını kaldırıp bana baktı, kahverengi gözleri özür doluydu. “Seni tüm bunların içine sürüklemek istememiştim.”

“Beni hiçbir yere sürüklemedin. Kendi isteğimle geldim. Ön kapımdan çıktını, merdivenlerden yukarı, senin çatı katına geldim, hatırladın mı?”

Memphis bana hüzünlü bir gülümseme gönderdi. “Knox, bu sorumluluğu sana yükleyemem.”

“Sen hiç kimseye güvenemedin, değil mi?”

Hayatının gerçekliği yüzüne çarpmış gibi gözlerini kırıştırdı.

“O kadar yalnızdın ki gittin. Çünkü kimsen yoktu. Ama şimdi ben varım. Ve geçen gece sana söylediğim gibi, hiçbir yere gitmiyorum.” Belki ona yeterince söylersem inanırdı.

“Söz mü?”

Dudaklarına bir öpücük bıraktım. “Yemin ederim.”

17. bölüm

Memphis

Ben resepsiyona yaklaşırken Eloise misafirleri kontrol ediyordu, arkada durarak anahtar kartlarını alıp asansörlere gitmek için beni geçmelerini bekledim. Ben yürürken o da kol-tuğuna oturdu ve bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Vay be. Bugün dur durak bilmedi.”

“Tatil telaşı konusunda şaka yapmıyormuşsun.”

Hafta sonu boyunca oteldeki neredeyse tüm odalar dolmuştu. Son misafirler de bugün gelmişti. Şükran Günü için şehre gelen ziyaretçilerle tüm hafta boyunca tamamen doluyduk.

Tüm gün boyunca dolu odaları toparladım, havluları ve yatak takımlarını değiştirdim ve ortalığı düzenledim. Koridorlar süpürülmüş, asansör temizlenmişti. Dinlenme odasını paspaslamayı yeni bitirmiştım. Meşgul olmak için her şeyi yapardım. Hummalı bir çalışma ve çıldırtıcı tempo bir nimet olmuştu. Gergin enerjimi dengelememi ve zihnimi bilinmeyenlerden uzak tutmamı sağlamıştı.

Ailem geçen hafta Eloise'den ayrılmıştı –Mateo'ya göre konuşmamızdan kısa bir süre sonra. Muhtemelen biz Knuckles'dayken gitmişlerdi. O zamandan beri onlardan haber almamıştım.

Aylar boyunca annem durmadan aramıştı. Şimdi ise sessizlikten başka bir şey yoktu. Belki de beni ne kadar incittiğinin farkına varmıştı. Belki babam ona aramayı kesmesini söylemişti. Belki de vazgeçmişti.

Keşke annemi özleseydim. Keşke telefonumun düzenli olarak çalmasını özlediğimi söyleyebilseydim. Ama bu bir rahatlamaydı. Her aramasının ne kadar acı verdiğini, her gününe ne kadar burukluk kattığını fark etmemiştim.

Bir gün kalbim bu kadar yaralanmayacaktı. Bir gün, umuyordum ki, ona karşı hissettiklerim yumuşayacaktı. Umarım bir gün, telefonu elime alıp değişiklik olsun diye onu arayabilirdim.

Ama bugün değil.

“Gidiyor musun?” diye sordu Eloise saate bakarak.

“Başka bir şey yapmamı istemiyorsan tabii.” Saat beşi biraz geçiyordu. Drake'in altıdan önce alınması gerekiyordu; ama bir odaya terlik ya da şampanya götürmemi isterse zamanım vardı.

“Hayır, bu hafta çok çalıştın. Seni ne kadar takdir ettiğimi söylemiş miydin? Çünkü ediyorum.”

“Teşekkür ederim.” Göğsüm gururla kabardı. Ward Otelleri'nde çalışırken, iltifat almak nadiren rastlanan bir şeydi. Patronumdan. Babamdan. Babam ofisin havasını belirlerdi ve güler yüzlülük başarıdan çok daha uzak bir öncelikti.

Ama Quincy misafirperver bir yerdi. İnsanlar kaldırımında yanlarından geçerken gülümser ve merhaba derlerdi. Komşu-

lar, komşularına göz kulak olurdu. Yabancılar, yabancılara sırf kibarlık olsun diye bir fincan kahve ısmarlardı.

“Yarın görüşürüz.” Eloise’e el salladım, sonra da aceleyle dinlenme odasına gidip çıkışımı yaptım. Ceketimi giyip çantamı omzuma atarak Knuckles’a doğru yola koyuldum.

Knox ve ben, bu sabah işe geldiğimden beri birbirimizi görmemiştik. İkimiz de misafir akınına uğramıştık ve Knox bugün, perşembe günü vereceği Şükran Günü ziyafeti için hazırlıklara başlamıştı.

Yine de bütün günü ayrı geçirmiş olsak da onun her zaman yakınımda olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu. Ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı.

Restoranın masaları hazırды, birkaçı çoktan dolmuştu. Sallanan kapıyı iterek açtığımda mutfak hareketliydi. Skip hazırlık masasında bir kâse mısırlı makarna salatasını karıştırıyordu. Roxanne, Knox’un yanında durmuş, menü kartını inceliyordu. İçeri girdiğimde herkes bana doğru baktı.

“Sadece merhaba demek istedim.” Odaya el salladım. “Ben çıkıyorum.”

“Bir dakika.” Knox parmağını kaldırdı. “Henüz gitme.”

“Tamam.” Kapıdan bir garson girerse çarpmamak için yerimde kıpırdandım.

“Nasıl gidiyor Memphis?” Skip sordu.

“Yoğun bir gündü. Sen nasılsın?”

“Aynı.” Tahta kaşığının sapını kâsenin kenarına vurduktan sonra bulaşık makinesine götürdü. Knox ve Roxanne gibi o da beyaz bir şef ceketi giyiyordu ama bugün, üzerinde çita desenli bol bir pamuklu pantolon vardı.

“Bu yeni pantolonun mu, Skip?” Normalde kot pantolon gi-

yerdi. Vahşi, cesur ve bol pantolonlar her zaman Roxanne'ın en sevdiği şeyler olmuştu.

“Oldukça şık, ha.” İki adım atarak bana doğru dans etti. “Roxanne, bana onun tarzını yakalayamayacağımı söyledi.”

“Çünkü yapamaz.” Pembe komando pantolonunun içinde kıpırdandı. Parlak renk, sarı saçlarının arasından geçen çizgilerle uyumluydu.

Skip alay etti ve bir poz verdi. “Yapabilirim.”

Restoran çalışanları arasındaki rahat şakalaşma beni her zaman gülümsetirdi. Birbirleriyle dalga geçerlerdi. Knox'la dalga geçerlerdi. Ama kahkahaların ve şakaların altında karşılıklı saygı vardı.

Knox çalışanlarını düzenli olarak överdi. Onlara tavsiyeler verir ve yeni teknikler öğretirdi. Karşılığında onlar da Knox'a tapardı.

Ben de ona tapıyordum. Her geçen gün daha da fazla.

“Her şey yolunda mı çocuklar?” Knox ceketinin düğmelerini açarak sordu.

“Evet.” Skip ona sahte bir selam verdi.

Roxanne başıyla onayladı. “Her şey yolunda. Çıkın buradan.”

“Bu gece çalışmıyor musun?” diye sordum.

Ofisine giderek cevap verdi ve bir süre sonra Carhartt ceketini ve kamyonun anahtarlarıyla geri döndü. “Fırtına yaklaşıyor. Tek başına sürmeni istemiyorum.”

“Tamam.”

Korumacılığı ikinci doğasıydı. Sorumluluk alan bir adamdı. Ama babamın havlayarak verdiği emirlerin ve uzlaşmaya yanaşmamasının aksine, Knox bunu kontrolle değil; özenle yapıyordu. Bizi evine taşıma şekli gibi. Sormamıştı. Çatı katm-

da sadece boş bavullarımı kalana kadar çamaşır sepetimi teker teker doldurmuştu. Karşı çıksaydım, her şeyi geri götürürdü.

“Merhaba.” Yanımda durdu ve alnıma bir öpücük bıraktı.
“Günün nasıl geçti?”

“Selam. İyiydi.”

“Mola verdiğinde beni görmeye gelmedin.”

“Çünkü mola vermedim.”

Kaşlarını çattı ve elini belime koyarak beni mutfaktan dışarı yönlendirdi. Duvarın dibindeki masada oturan bir adam el salladı. Knox çenesini kaldırdı ama yürümeyi bırakmadı. “Ailen bugün bir şey söyledi mi?”

“Tek kelime bile etmediler.”

“Kahretsin.”

“Hemen hemen,” diye mırıldandım. İkimiz de bu işin bitmesini istiyorduk.

Geçen haftaki itirafımdan sonra Knox’la saatlerce konuşmuştuk. Oliver’ı paylaşmak, o sırrı dökmek omuzlarımdan bir yükü kaldırmıştı. Knox devreye girmişti ve benim olan bir sorun artık bizim olmuştu.

Daha önce hiç bizimki gibi bir ilişki yaşamamıştım. Ailemle bile.

Knox’la birlikte, ailem ve bu şantajcı hakkında yapılacak tek şeyin beklemek olduğuna karar vermiştik. Duruma müdahil olmamın bana hiçbir yararı olmayacaktı. Olsa olsa gerçeği aydınlatırdı.

Bu kadın, her kimse, Oliver’ın, Drake’in biyolojik babası olduğuna dair hiçbir kanıtı yoktu. İlişkimiz gizliydi, ben o zaman fark etmemiş olsam bile Oliver bunu sağlamıştı. Muhtemelen bir önseziyle hareket ediyordu, bu yüzden oğlumu ve DNA’sını şehirden çok ama çok uzakta tutacaktım.

Babam ona ödeme yapmamaya karar verirse, o zaman hayat karmaşıklıktı. Ama ben, babamın ilk aşkına güveniyordum. Yani imajına.

İtibarı her zaman onun önceliği olmuştu. Otellerinin butik otel olarak adlandırılmasının nedeni buydu. Ward adının savurganlık ve ayrıcalıkla anılmasını istiyordu.

“Bir yol bulacağız.” Knox elimi tuttu. “Ne olursa olsun, bir yol bulacağız. Birlikte.”

Birlikte. Yakışıklı profiline baktım ve bu kelimenin zihnimde yuvarlanmasına izin verdim.

Bu gerçek olamayacak kadar iyi miydi? Kalbim parçalara ayrılırsa buna dayanamazdı. Çünkü her geçen gün, her geçen gece Knox’a âşık oluyordum.

Belki de çoktan âşık olmuşum.

Yarın sabah uyandığımda benden çok daha fazlasına sahip olabileceğini fark edecek miydi? Hayatına getirdiğim dramaya kızacak mıydı?

“Ne?” Knox kolumu dürttü.

“Hiçbir şey.” Elini daha sıkı kavradım, sonra dışarı çıkarken bıraktım.

Bir kar kütlesi yüzüme çarptı. Soğuk rüzgâr karşısında nefesim kesildi, paltomun içine daha da gömüldüm, sonra aceleyle arabama doğru koştum.

“Sen bin. Ben camı temizleyeyim.” Benim için kapıyı açtı ve ben motoru çalıştırırken o da ön camı silmek için kolunu kullandı.

O kamyonetini temizlerken ben de kaloriferi çalıştırdım, sonra da şehrin öbür ucundaki kreşe doğru yola koyuldum. Rüzgâr havada kar taneleri savuruyordu. O kadar yoğun ki bir blok ötesini göremiyordum. Kreşin otoparkına girdiğimde parmak eklemlerim gökyüzü kadar beyazdı.

Knox yanıma park etmiş, ben oğlumu almak için içeri koşarken bekliyordu.

Koridorun sonuna gelmiştim ki Jill'in sesi kulaklarımda çınladı. "Çoktan onunla birlikte olmuş."

Adımlarım yavaşladı, ellerim iki yanımda yumruk oldu. *Yine mi?*

Kreşte değişen pek bir şey yoktu. Jill hâlâ beni deli gibi sinirlendiriyordu ama Drake'e tapıyordu. Bu yüzden her akşam onu kollarından koparmak zorunda kalsam da dişlerimi sıkarak sahte gülümsemeler yaratıyordum.

Haftalardır ilk kez onun dedikodularına kulak misafiri oluyordum. Muhtemelen genellikle çocuk odasında yalnız olduğu içindi.

Adımlarımı hızlandırdım ve kapıya kadar geldim. "Merhaba,"

İki kadının da gözleri kocaman oldu. İfadelerine suçluluk duygusu sinmişti. Evet, benim hakkımda konuşuyorlardı. *Sürtükler.*

"Ah, merhaba." Jill, Drake'i kolunda tutuyordu, hiç şaşırmadım. Onu her zaman kucağında taşıyordu.

"Günü iyi geçti mi?" Eşyalarını toplamak için acele ederken sordum.

"Evet, mükemmeldi." Yanağından öptü. "Öyle değil miydin? Sen her zaman mükemmelsin. Ama öğleden sonra kestirmedi. Bu yüzden sadece sarıldık."

Öyleyse öğleden sonra uykusu için onu yatırmamıştı. Bu da onu erken yatırmak zorunda kalacağım ve onunla geçireceğim zamanı kayıracağım anlamına geliyordu. Onu kollarından almaya gittiğimde azı dişlerim günlük gıcırtilarına başladı. "Merhaba bebeğim."

Uzattığım ellerimi gördüğü anda telaşlanmaya başladı.

Bundan çok sıkılmışım. Bu da neyin nesiydi? Bütün gün ona şeker verip benim bir şeytan olduğumu mu söylüyordu? On dakika içinde iyi olacaktı ama sanki her gün bebeğimin beynini yıkıyor gibiydi.

“Sorun yok.” Jill onu zıplattı. Gelgelelim onu teslim etmedi. “Sadece küçük bir uyku ve sonra geri döneceksin. Seni hemen göreceğim.”

Zorla gülümseyerek onu elinden aldım. Yanağına hızlı bir öpücük kondurduğunda bıraktığı öpücüğü silip onu doğruca araba koltuğuna oturttuğumda ağlamaya başladı.

Araba koltuğundan nefret ediyordu. Günlük tiyatroların bir nedeni de buydu, değil mi? Belki de New York’tan buraya kadar olan yolculuk onu bu koltuğa ömür boyu düşman etmişti.

“Oh, Drakey,” diye mırıldandı Jill. “Biliyorum. Ben de seviyorum.”

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Koltuğun kemerini takar takmaz vedalaşmaya bile tenezzül etmeden kreşten ayrıldım.

Drake kapıya kadar olan yürüyüş boyunca ağladı ve dışarıya, karların içine adım attığımızda daha da sinirlendi. Onu aceleyle Volvo’ya bindirirken gözlerimden yaşlar aktı. Sonra direksiyonun başına geçtim, geri geri gidiyordum.

Bir blok ötede, dikiz aynasından baktığımda Knox’un kamyonetinin arkamda olduğunu gördüm. Günlük kreş servisi felaketinin içinde, onun beni eve kadar takip ettiğini unutmuştum. Ama yollar buz tutup kar fırtınası otoyolda şiddetini artırınca, aynalarım her baktığımda onun farlarını gördüğüme sevindim.

Rüzgâr arabanın camlarını tıkırdatıyordu. Bu gürültü Drake'in ruh hâlini pek iyileştirmedüğinden ağlamaya devam etti. Sonunda Juniper Tepesi sapağına ulaştığımda nefes aldım. Neredeyse evimdeydim.

Tabii, benim evim değildi, değil mi? Knox'un eviydi.

Bunca yolu yeni bir hayata başlamak için gelmiştim. Ülkenin öbür ucuna taşınmıştım. İki aydan biraz fazla bir süre sonra, hâlâ bana ait olmayan bir çatı altında yaşıyordum. Jill'in sözlerini çalarsak, bu yere tıklılıp kalmıştım.

Ya Knox ağır yük olduğumuza karar verirse ne olacaktı? Bekâr ve rahat hayatını geri isterse?

Her şüphe, her güvensizlik eve dönerken beni rahatsız ediyordu. Her gün. Çakıllı yolda ilerlerken sinirlerim rüzgârda sallanan ağaçlar gibi titriyordu. Ev görüldüğünde garajın düğmesine basarak içeri girdim. Knox kendi yerine park ederken Drake'i dışarı çıkardım ve koltuğunun kolunu koluma geçirdim.

"Drake'in nesi var?" diye sordu kamyonetinden inerken.

"Bir şeyi yok." Elimi sallayarak geçiştirdim.

Yalan olduğunu bilse de sessiz kaldı, evine kadar eşlik etti ve hepimiz içeri girdiğimizde kapıyı kapattı. "Eve ekleme yapıyoruz."

"Ha?"

"İçeri girmek için onu karda sürüklemek zorunda kalmak hoşuma gitmiyor." Eğilip Drake'in kemerini çözdü ve onu dışarı çıkardı. Ancak Knox'un kollarına girdiğinde ağlaması kesildi.

Tabii ki ağlaması durdu. En sevdiği ikinci kişiyle birlikteydi.

Ben davetsiz bir üçüncüydim.

“Memphis.”

“Knox.” Yanından geçip araba koltuğunu ve Drake’in kreş çantasını alarak misafir yatak odasına gittim.

Yalnızlığım kısa sürdü. Knox’un ayak sesleri odaya girdi. “O kreşten gözyaşlarının eşiğinde çıktın.”

“Evet, şey...” Çantayı yere bırakıp kirli şişeleri çıkardım. Tanrı korusun, Jill onları benim için gerçekten durulamıştı. “Bu normal.”

“Neden normal?”

“Çünkü Jill, kreşteki kadın, Drake’i çok seviyor.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Onu seviyor. Onu şımartıyor. Başka bir anne olsa bebeğinin sevilmesinden ve şımartılmasından mutlu olurdu ama bu beni incitiyor. Benimle eve gelmektense onunla kalmayı tercih etmesi beni incitiyor. Ve dönecek bir evimizin olmaması beni incitiyor. Burası senin evin. Benim evim yok. Ayrıca ailemin tek üyesi küçük bir çocuk-”

“Seni seviyor.” Knox öne çıktı ve Drake’i bana uzatarak saçma sapan patlamamın geri kalanını bastırıp kollarını ikimize de doladı. “Seni seviyor. Çünkü sen iyi bir annesin.”

Ağlamayı bırakmış ve saçlarımı avuçlamakla meşgul olan oğluma baktım. Kahverengi gözleri çok büyük ve anlamlıydı. Yüzü çok küçük ve mükemmeldi. “O benim tüm dünyam. Sadece, ben de onun tüm dünyası olmak istiyorum.”

“Öylesin, güzelim.”

Knox’un mavi bakışlarıyla karşılaştım. “Öyle miyim?”

“Sana yalan söyler miyim?”

Hayır. Hayal kırıklığı iliklerime kadar işlemişti. “Bana ne oldu böyle? Eskiden kendime çok güvenirdim. Şimdiyse her şeyi sorguluyorum. Sürekli kendimden şüphe ediyorum. Bundan da nefret ediyorum.”

“Hey.” Beni kendine çektiğinde ben de baharatlı kokusunu içime çekerek göğsüne gömüldüm. Bu hafta uyuyabiliyor olmamın tek nedeni onun kolları ve kokusuydu. Her gece bana sarıldı. Ben korkuları ve belirsizliği dinlenebilmek için zihnimden uzaklaştıran kadar uzuvlarımız birbirine dolanmış, bedenlerimiz çıplak bir hâlde uzanmıştık.

“Beni neden istiyorsun?” diye fısıldadım. “Berbat hâldeyim.”

“Benimle gel.” Sarılmayı bırakıp elimi sıkarak bizi mutfığa götürdü. Adadan bir tabure çıkardı ve koltuğu okşadı. “Drake’i tut.”

Oğlumu kucağıma aldım ve bir dizimin üzerine oturtup hafifçe zıplattım.

Hafta sonları onu yatırmak daha kolaydı. Oyun minderinde rahatlamasına izin vermek. Hafta içi, Jill’in kollarında sekiz ya da dokuz saat geçirdikten sonra onu bırakmak benim için daha zordu. Bu yüzden onu kucağıma aldım ve ikimiz de Knox’un ada tezgâhın etrafından dolaşp buzdolabından ve kilerden yiyecek almasını izledik.

Bir paket domuz pastırmasını açarak tavaya yerleştirdi, yağ eriyip sıçradıkça patlıyordu. Bir kap un çıkardı ve bir kepçeyi doğrudan tezgâhın üzerine boşalttı. Sonra bir kuyu açarak üç yumurtayı beyaz tozun içine kırdı ve üzerine tuz serpti.

Unu ve yumurtaları hamur hâline getirdi, yapışkan bir karmaşadan bu mükemmel, pürüzsüz topa yoğururken parmakları dağınıktı. Sonra bıçakla işe koyuldu, çıtır pastırmayı ve maydanozu doğradıktan sonra peyniri rendeledi.

İki kâseyi *carbonara* makarnasıyla doldurana kadar çalışmaya devam etti ve benimkini önüme koyduğunda sadece şakağımı öperek bir çatal uzattı.

Drake yemeğin yarısında kıvranmaya başladı, ben de izin isteyip banyoya kaçtım ve ona uzun bir banyo yaptırdım. Ardından onunla misafir yatağına oturdum ve biberonuyla besledim. Neredeyse anında uykuya daldı.

Knox tam olarak onu bıraktığım yerdeydi, tezgâhta oturmuş, telefonunu karıştırıyordu. Etrafı dağınıktı. Beni duyduğunda telefonu bir kenara bıraktı. “Uyudu mu?”

“Evet.” Kâseme uzandım ama onu elimden aldı ve aldığım yere geri koydu.

Ayağa kalktığında yüzü okunmaz hâldeydi, ifadesi kapalıydı. “Yemeği beğendin mi?”

“Harikaydı.” Yaptığı her şey harikaydı.

“Güzel. Şimdi etrafına bak.”

Mutfak tam bir felaketti. Gömleğinde yağ lekeleri vardı ve kot pantolonu un içindeydi. Tezgâhların ve ocağın iyice fırçalanması gerekiyordu. Yerlerin silinmesi ve bulaşık makinesinin çalıştırılması gerekecekti.

“Mutfakta geçen en çılgın günler her yüzeyde yemek kalıntısıyla sona erer. Kapıdan öyle bitkin çıkıyorum ki eve dönerken gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Tutku karmaşadan gelir, Memphis.” Ellerini saçlarıma geçirdi. “Kalıcı olan her şey de öyle.”

Omuzlarım çöktü. “Sen daha iyi-”

“Seni hak ediyorum.”

“Daha iyisini hak ettiğini söyleyecektim.”

“Hayır. Ben seni hak ediyorum. Çünkü seni istiyorum. Ve lanet olsun, seni hak ettim. Yaşadığım onca boktan şey. Senin katlandığın cehennem. Karmaşık olması kimin umurunda?” Eliyle odanın içini işaret etti. “Tam da olması gerektiği gibi.”

“Ama-”

“Lanet olsun, Memphis. Benimle tartışmayı bırak.” Bir anda beni kaldırdı ve tezgâha bıraktı. Bir çatal yere çarparak havalandı. Sonra bacaklarımın arasına girdi, bakışlarımı tuttu, burunlarımız birbirine değdi. “Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen benimsin. Drake benim. Tüm bugünlerin ve her bir yarının. Tamamen benim. Beni istemiyor musun?”

“Tabii ki seni istiyorum.”

“O zaman öp beni.”

Ellerimi yüzüne götürdüm ama o eğildiğinde onu geri ittim. Çünkü benim de söyleyecek bir şeyim vardı. “Korkuyorum.”

“Yok artık.”

Gözlerimi devirdim. “Biraz deliriyorum.”

“Ne olmuş yani?” Tekrar eğildi, bu sefer daha ısrarcıydı. “Delir. Kork. Beni kaçırılamazsın.”

Sesi kulağa cesur geliyordu. Sanki ondan şüphe etmek istediğimi biliyordu ama denemeye de cesaret ediyordu. Zorlamam için cesaretlendiriyordu çünkü çekip gitmeyecekti.

“Sen de benimsin,” diye fısıldadım.

“Biliyorum.” Eğildi ve bu sefer dudaklarımı yakalamasına izin verdim. Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve ben ağzımı açtığımda bir an bile tereddüt etmeden içeri daldı. Beni kollarına alıp koridordan yatak odasına taşıdı.

Üzerimdeki kot pantolon ve uzun kollu tişörtü anında çıkarmıştı, siyah bir sutyen ve külottan başka bir şey giymemiştim. Boynunun arkasına uzanıp tişörtünü başından çekerken kot pantolonunun düğmesini çözdüm.

Ellerim göğsünün güçlü kasları üzerinde dolaştı, kaslı karnına ve kalçalarının etrafındaki kesik çizgilere indi. Pencere-

den kar fırtınasının şiddetlendiği görülmüyordu. Bizse burada, birlikte, alevler içindeydik.

Knox, dili ve dudaklarıyla beni yutarken bir kolunu sırtıma doladı, beni sıcak tenine sabitlerken aramızdaki bağlantıyı asla koparmadı. Diğer eli külotumun altına girdi, uzun parmakları merkezimi buldu.

Islak kıvrımlarımı okşadı, dokunuşuyla bana işkence etti.

Titremeye başladığımda ağzına karşı nefes nefese kaldım. Benimle oynadı, klitorisimi ovarken bir parmağını içeri soktu. Kalçalarım onun ritmine uyarak eline karşı titredi.

“Knox,” diye inledim.

“Parmaklarımın üzerine gel. Sonra sikimi alabilirsin.” Dudaklarını boynuma bastırdı, tenime yapıştı, parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirirken emdi, nefes nefese kalana kadar kadınlığımın duvarlarını okşadı.

Bir bacağımı kaldırıp kalçasına doladım, kollarım boynuna dolandı ve beni parmaklarken elini tuttum. Görüşümün arkasında yıldızlar patladı ve bir çığlıkla boşaldım, o kadar saf bir zevk patlamasıydı ki hissetmekten başka bir şey yapamıyordum.

“Siktir, bu çok ateşli.” Artçı şoklar uzuvlarımda çınlarken kulak mememi dişledi. Sonra beni bedeninden ayırdı, ardından yatağa yatırıp külotumu ve sutyenimi çıkardı.

Parmağını ağzına soktu, tadıma bakarak mırıldandı. Bacaklarımı ayırdı, böylece genişçe açılmıştım. “Kımıldama.”

Başımı salladım, ellerimi sertleşmiş meme uçlarıma götürdüm ve onları çekiştirdim.

“Tekrar.” Knox yatağın ucunda durdu ve beni izledi.

Gözlerindeki parıltıdan hoşlanarak meme uçlarımı çektim.
“Böyle mi?”

“Tekrar.”

Gülümsedim ve o kotunu çıkarırken, kalın ereksiyonu serbestçe sallanırken onlarla oynamaya devam ettim.

Yumruğunu sertliğinin etrafına sardı, oynamamı izlerken onu tekrar tekrar okşadı. Tepesinde bir damla belirdi ve ben dudaklarımı yaladım. “Ağzını üzerimde mi istiyorsun Memphis?”

“Evet,” diye nefes aldım.

“Daha sonra. Bu gece o güzel göğüslerine boşalacağım.”

Nefesim tekrar kesildi.

“Klitorisine dokun.”

Bir göğsümü bıraktım, elimi bacaklarımın arasındaki sertleşmiş çıkıntıya yerleştirdim. Kendime dokunduğum anda sırtım yatakta havalandı.

“Bacaklarını kapatma,” diye emretti Knox.

Aralarına yerleşip üstümde diz çöktüğünde bacaklarımı açık tuttum.

Aletin üzerindeki eli hareket etmeye devam ederken hiç durmadı. Diğer eli parmaklarımı merkezimden uzaklaştırdı.

“Meme uçlarına dokun.”

İtaat ettim. Anında. Yatak odasında. Hayatta. Ona verdiğim zevki on kat fazlasıyla geri verecekti.

Eli tekrar klitorisimi buldu ve vuruşlarının ritmini ikimize de uydurdu, beni zar zor nefes alacak noktaya getirdi.

“İşte bu, güzelim. Tekrar gel.”

Patladım, orgazm vücudumu sararken gözlerim kapandı.

Knox inledi ve tam olarak söz verdiği şeyi yaptı. Karnıma

ve göğüslerime boşaldı. Yakışıklı yüzünü kaplayan coşkuyu izledim. Âdemelması boşalmasıyla birlikte hareket ederken. Çözülürken. Benim için.

Gözlerini açtığında omuzlarından bir ürperti geçti. Bana seksi, şeytani bir sırıtış attı. “İşte şimdi dağılmış hâldesin.”

Onun dağınıklığı.

Bu karmaşanın içinde tutku vardı.

Bu tutku içinde biz mükemmeldik.

18. Bölüm

Memphis

Knuckles hiç bu kadar büyüğü görünmemişti. Tüm restoran insanlarla doluydu ve tek bir masa bile boş değildi. Kapıdan içeri adımımı attığım andan itibaren gürültü beni içine çekmişti. Gümüş takımların şingirtısı. Sohbetin gürültüsü. Sınırsız kahkahaların yankısı.

Baharatların ve otların kokusu beni mekânın derinliklerine çekti. Kızarmış hindi. Kremalı patatesler. Keskin kızılıcıklar. Adaçayı dolması ve tatlı mısır ekmeği. Midem guruldadı.

Drake havadaki heyecanı hissederek hostes istasyonunun önünden geçerken bacaklarını tekmeledi ve küçük bir cıyıklama çıkardı.

Şükran Günü ziyafetlerinin tadını çıkaran insanların bazıları, otelin koridorlarından tanıdığım konuklardı. Diğerleri ise buranın yerlileriydi ve çoğunun yüzünü tanıımıyordum. Ama bir gün, Knox gibi ben de buradan geçerken çoğu insanı ismiyle tanıyabilmeyi umuyordum.

Dönen kapıdan mutfağa doğru ilerledim, kaosla karşılaşmayı bekliyordum. Bunun yerine, Roxanne, Skip ve Knox tertemiz hazırlık masasının etrafında dururken beni daha fazla kahkaha karşıladı. Bulaşıkları yıkayan genç de temiz tabakları istifiyordu.

“Doğru yerde miyim?” diye sordum.

Knox kıkırdadı ve yanıma gelerek Drake’i kollarımdan aldı. Ardından dudakları benimkinin üzerindeydi, dili dudaklarımda geziniyordu.

Öpücüğün şaşkınlığıyla gözlerimi kırptım ama sonra ellerimi yüzüne doğru kaldırıp tutunmaya çalıştım, homurdanıp beni bıraktığında güldüm. “Vay be. İşte bu gerçekten *merhaba* demek.”

“Merhaba.” Gülümsemesi nefes kesiciydi.

Drake bir eliyle sakalını tutarak çekiştirdi.

“Selam patron.” Knox yanağından öptükten sonra beni yanına çekti. “Sabah nasıldı?”

“Sanırım seninki kadar telaşlı değildi.”

Kreş, Şükran Günü nedeniyle kapalı olduğu için sabahı Drake’le geçirmiştım. Dünyanın en iyi patronu olan Eloise, bugün ve yarın izinli olabilmem için vardiyaları değiştirmişti. Bütün hafta sonu çalışacaktım ama Knox, Drake’e bakmak için gönüllü olmuştu.

Oğlumla oynayarak, karnı üzerinde durabilmesi ve yan dönebilmesi üzerinde çalışarak bir saat geçirdim. Drake’in sabah uykusu sırasında Knox’un evini temizledim. Saat dörtten hemen sonra restorana gitmek ve tatil yemeği için hazırlık yapmak üzere yanımdan ayrıldı.

Knuckles’in bugün tek bir menüsü vardı ve sadece rezervasyonla hizmet veriyorlardı. Yemek yapmak istemeyen yerli-

ler ve Quincy'yi ziyaret edenler, aylar öncesinden rezervasyon yaptırmışlardı. Bütün koltuklar doluydu.

"Burası nasıldı?" diye sordum.

"İyi. Kolaydı." Roxanne ve Skip alay ederken o da kıkırdadı.

"Beş yaşımdan beri ilk kez nefes alıyorum," dedi Roxanne, önlüğünü çıkarıp lavaboya giderken. Her biri şeffaf plastik ambalajla kaplı, üç kare gümüş kâseyi elinde tutarak çıktı. "Eve gidip kendimi yemek komasına sokacağım."

"Bugün için teşekkürler," dedi Knox.

"Ne demek. Yarın görüşürüz çocuklar."

Knox, yan çıkıştan çıkmak üzere koridorda gözden kaybolmadan önce ona el salladı. Sonra beni bıraktı ve Drake'i beyaz ceketinin düğmelerini açabilmek için bana teslim etti.

"Burada kalmana gerek yok mu?" Kapıya ve arkasındaki insanlara bakarak sordum.

"Hayır, hepimizin işi bitti. Her masada yemek var. Yıkana-cak bir sürü bulaşık olacak ama Skip'in bu akşam aile yemeği var, bu yüzden kapanışı o yapacak." Önlüğünü çıkartıp çamaşır sepetine götürdü, sonra da ofisinden anahtarlarını ve ceketini aldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Skip elini kaldırdı. "Mutlu Şükran Günleri."

"Sana da." Knox, Drake'i tekrar kollarına aldı ve mutfaktan çıkarken onu taşıdı. Yemek odasına beş adım kala bir adam sekiz kişilik masasından kalkarak elini uzattı.

"Çok güzel bir yemektir, Knox."

"Teşekkürler, Joe. Geldiğiniz için hepinize minnettarım."

"Biz de tam bu yemeğin yeni geleneğimiz olacağından bahsediyorduk." Joe bana doğru baktı ve Knox elini omuzlarıma koydu.

“Joe, bu benim kız arkadaşım Memphis. Bu küçük adam da Drake.”

Joe elimi sıkarak, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

“Merhaba.” Başımı salladım ve yüzümdeki şaşkınlığın anlaşılmasını umarak gülümsedim.

Kız arkadaş. Daha önce de kız arkadaş olmuştum. Bu durum hiç bu kadar uzun soluklu olmamıştı.

Salondan çıkmamız yirmi dakika sürdü çünkü geçtiğimiz her masada biri, Knox’u durdurup yemek için iltifat ediyordu. O da beni kız arkadaşı olarak tanıtıyordu. Tekrar ve tekrar. Her seferinde tüylerim diken diken oluyordu.

Sonunda kapıya ulaştık ve dışarıya, karın içine kaçtık.

“Hadi birlikte gidelim. Yarın kamyonetimi alırız.”

“Tamam.” Karda onun ayak izlerini takip ederek otoparktaki Volvo’ya ilerledim.

Geçen haftaki fırtına on iki santimden fazla kar getirmişti. Eri-me belirtisi göstermiyordu ama bu erken kış, benim için iyiydi.

Kar, Quincy’yi daha da çekici kılıyordu. Ve bir bakıma, bizi dış dünyadan izole eden bir koza gibiydi. Ailemden hâlâ haber alamamıştım ve günler geçtikçe endişem azalıyordu.

Beklemek kolay değildi ama dikkatimi dağıtacak pek çok şey vardı. Bir erkek bebek. Ve bir de Knox’um.

Arabaya doluştuk ve Knox arabayı kullanabilmek için anahtarları aldı. Sonra Eden çiftliğine doğru yola çıktık.

Otoyoldan çıkarken dizlerim titremeye başladı. Kıpırdamasınlar diye ellerimin üzerine oturdum.

Knox’un parmakları direksiyona vuruyordu ama benim aksime, sinirden değildi. Geniş omuzlarından enerji yayılıyordu ve yüzündeki sırıtiş sarhoş ediciydi.

“Gerginsin.”

“Evet.” Mavi gözleri parlak öğleden sonra güneşinde ışıldıyordu. “Restoran yüzünden. Bugün çok yoğundu. Hâlâ o dalganın üzerindeyim.”

“Bunu yapmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?”

“Gerçekten seviyorum.”

İçimi bir kıskançlık duygusu kapladı. “Ben oda temizlemeyi sevmiyorum.”

Kalçamın altındaki ellerimden birini tuttu ve parmaklarımı zı birbirine geçirdi. “Neyi seviyorsun?”

Neyi seviyordum? “Hiçbir fikrim yok. Bana hiçbir zaman karar verme özgürlüğü tanınmadı.”

“Artık sadece özgürsün, bebeğim.”

“Kira ve yemek için paraya ihtiyacım olması dışında. Bu arada, son kira çekimi kullanmamışsın.”

“Kullanmamış mıyım?”

Kaşlarımı çattım. “Eğer bozduurmazsan, çatı katına taşınacağım.”

Güldü. “Bozduracağım.”

“Teşekkür ederim.” Arkaya dönerek Drake’e baktım ve yüzünü görebilmek için aynayı öne doğru çevirdim. Dikkati pencereye ve dışarıdaki dünyaya odaklanmıştı. “Çoğunlukla onunla vakit geçirmek istiyorum. Daha fazla zamanımız olsun istiyorum.”

“Ivy League’de’ eğitim aldın. Eminim aramaya başlarsan internetten bir şeyler bulabilirsin. İnsanlar her zamankinden daha fazla evden çalışıyor. İstersen çatı katını bir ofise dönüştürebiliriz.”

“Belki.” Bu çok cazip bir teklifti. “Ama henüz değil. Biraz nakit rezervim oluşana kadar olmaz.”

* Amerika’daki en iyi üniversiteler listesi. –çn.

“Seni idare edebilirim.”

“Teşekkürler ama hayır.” Bağımsızlığım benim için çok önemliydi.

“İnatçısın,” diye alay etti.

“Kesinlikle.”

Parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü. “İnatçı olman hoşuma gidiyor. Ama işini sevseydin daha da çok hoşuma giderdi.”

“İşimden nefret etmiyorum.”

“Bu aynı şey değil.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım. “İşten ayrılmamı sağlama-ya çalıştığını söylesem Eloise, senden hiç hoşlanmazdı.”

“Eloise otelin söz konusu olduğu pek çok şey için benimle mutlu olmazdı.” Uzun bir nefes verdi. “Ailem burayı devralmamı istiyor.”

“Ne?” Oturduğum yerde dikleştim. “Ne zaman?”

“Bir süredir bu konu tartışılıyor. Gerçekten bir karar vermek istemedim, bu yüzden geri plana attım. Ama... Sonsuza kadar görmezden gelemem. Onların vizyonu tüm aile şirketlerinin diğer nesillere aktarılması. Griffin’in çiftliği var. Lyla’nın Eden Cafe’si var. Otel bir sonraki soru işareti ve onu benim almamı istiyorlar.”

Knox mu? Gerçekten mi? “Bunun için bana kızma, ama... Ben burayı hep Eloise’in olarak gördüm.”

Bana hafifçe gülümsedi. “Dürüst olduğun zaman asla kızmam. Ve burası onun.”

“O zaman neden onun olmasını istemiyorlar?”

“Eloise henüz genç. Kız kardeşimin kalbini seviyorum ama bu kalple hareket edip işle ilgili yanlış kararlar verdiği zamanlar da oldu. Annem ve babam eski bir çalışanla olan davadan yeni çıktılar. Oldukça stresli bir süreçti.”

“Ah. Fark etmemiştim.” Eloise bana ailesi, otel ve genel olarak Quincy hakkında çok şey anlatmıştı ama bir davadan bahsetmemişti. “Otel işletmek istiyor musun ki?”

“Pek değil,” diye itiraf etti. “Ama annemle babamın satmasındansa devralmayı tercih ederim.”

Yüzümü buruşturdum. Edenlar olmadan otel tüm özelliğini kaybederdi. Eloise olmadan.

“Bunu yaparsam, umarım pek bir şey değişmez. Eloise’in işini almak istemiyorum. Ama aileme hesap vermek yerine bana hesap verecek. Ben de sadece zor konuşmalarda devreye girmek için orada olacağım.”

Harrison ve Anne’i otelde nadiren gördüğüm düşünülürse, Eloise’in onun yerine Knox’a gitmeyi sorun edeceğinden şüpheliydim. Belki de fikir alışverişinde bulunabileceği daha yakın birinin olması hoşuna giderdi. Yine de bu neden bu kadar yanlış hissettiriyordu?

“İhanet gibi geliyor.” Sorulmamış sorunun cevabını dile getirdi. “Eloise’in adını büyük büyük büyükannemiz Eloise Eden’dan aldığını biliyor muydun? Burası onun oteliydi.”

“Bunu bana üçüncü günümde söyledi.”

“Gurur duyuyor. Duymalı da. Çok çalıştı.” Elini salladı. “Her neyse. Bilmeni istedim. Fikirlerini almak. Bugün bunu konuşmak zorunda değiliz.”

Sabahtan beri mücadele ettiğim sinirlerim, kütük bir keme rin altından geçerken daha da arttı. Tepesinde Eden çiftliğinin markası vardı.

“Neden gerginim?” Knox’un tüm ailesiyle tanışmamış değildim. Kardeşleri sık sık otele gelirdi. Ailesi de. Talia, Drake’in doktoruydu.

Ama bugün Harrison ve Anne'in evinde bir aile buluşması vardı. Ve ben de ilk kez bir tatil buluşmasına katılan bir kız arkadaşım.

"Endişelenecek bir şey yok. Eloise'in pişirdiği kurabiyelerden bahsetmesi dışında. Onlardan uzak dur."

Dikenli tellerle çevrili çakıllı bir yoldan aşağı ilerlerken kırdadım. Arazinin üzerinde yükselen, yaprak dökmeyen ağaçların altındaki yer karla kaplıydı. Huzurluydu. Sakindi.

"Burası çok güzel," dedim.

"Dünyamn güzel bir parçası."

Gülümsedim. "Öyle. Ama ben, senin Juniper Tepesi'ndeki parçanı daha çok seviyorum."

"Ben de öyle." Göz kırptı ve ben kırları incelerken arabayı yolun geri kalanında sürmeye devam etti.

Verandası etrafını çevreleyen kütükten bir ev görüldüğünde kalbim hızla çarpmaya başladı. Ev, ağaçların arasındaki bir açıklıkta gururla duruyordu. Geniş, açık bir arazinin ötesinde bir dükkân binası vardı. Karşısında devasa bir ahır ve tahıl ambarı vardı.

Her çatı karla tozlanmıştı. Evin bacasından dumanlar yükseliyordu. Dışarıda bir dizi araç park etmişti.

"Geç mi kaldık?" diye sordum.

"Hayır, yemeği geç yiyeceğiz," dedi arabayı park ederken. "Ama sanırım herkes tüm gününü burada geçirmiş."

"Pekâlâ." Emniyet kemerimi açarken parmaklarım titriyordu.

Ailemle geçirdiğim tatil yemekleri genellikle kısa ve sessiz olurdu. Masanın etrafında oturur, yemek boyunca telefonlarımıza bakardık. Son Şükran Günü'müzden sonra, hepimiz dağılmadan önce yardımcımız boş tabakları toplamaya başlamıştı bile.

Babam ve Houston iş hakkında konuşmak için babamın ofisine giderlerdi. Annem çok fazla şampanya içer ve erkenden yatardı. Raleigh ve ben hiç yakın olmamıştık. Ne küçük bir kızken ne de gençken. Alışveriş yapmayı ve arkadaşlarıyla seyahat etmeyi severdi. Güven fonunu riske atacak hiçbir şey yapmazdı.

Hepimiz kendi adalarımızdaydık.

Ama ben bir adada olmaktan bıkmıştım. Bugün, bir yere ait olmak istiyordum.

Knox arabadan çıktı ve Drake'i aldı. Bebek bezi çantasını omzuna atmıştı ve ben hâlâ yolcu koltuğunda sıkışıp kalmıştım. Eğildi ve açık kapıdan bana baktı. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı? Onlara telefonla konuştuğunu söyleyebilirim."

Ben kendimi toparlarken o da bahaneler uyduracaktı.

"Hayır." Son bir güçlendirici nefes aldıktan sonra dışarı çıktım.

Verandanın merdivenlerini tırmanırken ön kapı açıldı. Harrison, oğulları gibi uzun ve heybetli boyuyla eşiği dolduruyordu. Parlak kış güneşi, koyu renk saçlarının arasındaki gri telleri ortaya çıkarmıştı. "Umarım ikiniz de açsınızdır. Anne, yüz kişiyi doyuracak kadar yemek pişiriyor."

Knox güldü. "Annem gibi konuştun."

"Artanları siz çocuklarla eve gönderebilmek için bana marketten yeni plastik saklama kapları aldırdı. Bu da demek oluyor ki artık yemek istersem sizin eve gelmem gerekecek."

"Restorandan kalan yemeklerim var." En üst merdivene ulaştığımızda Knox, Harrison'ın omzuna vurdu. "Yani bizimkiler sende kalabilir. Onları senin için garajdaki buzdolabına saklayacağım."

"Aferin." Harrison güldü ve beni kucakladı. "Burada olmana sevindim, Memphis."

“Bizi ağırladığınız için teşekkürler.”

“İçeri gelin.” Beni kendi tarafına doğru iterek kapıdan geçmemi zorlaştırdı. Ama girişten mutfağa ilerlerken gitmeme izin vermedi. En az restoran kadar harika kokuyordu. “Kendini evindeymiş gibi hisset. Ev turlarını pek sevmem, o yüzden ihtiyacın olanı bulana kadar etrafı kurcala.”

Etrafı kurcalamak. Ailemin evini hiç kurcalamamıştım ve o ev benim büyüdüğüm evdi.

“Ah, güzel. Sonunda buradasın,” dedi Anne, mutfağa girdiğimizde, beni kucaklamadan önce ellerini bir havluya kuruladı.

Beni bıraktığı anda Lyla onun yerini almak için oradaydı. Sonra Eloise, karşılığında beni gülümsetmeyi asla ihmal etmeyen o meşhur gülümsemesiyle oturma odasından bize katıldı. Mateo, Harrison’ın kardeşi Briggs olduğunu öğrendiğim yaşlı bir adamla birlikte odaya girdi. Son olarak Winslow ve Griffin koridordan geldiler, Hudson’ı uyuması için yeni yatırmışlardı.

“Ne üzerinde çalışıyorsun?” Knox, Anne’e ocağa doğru yürüyüp bir tencerenin kapağını çekerek sordu.

“Ona dokunma.” Anne onun eline vurdu. “Kızılılık sosunu deniyorum.”

“Yardım ister misin?”

“Bütün gün yemek yaptın.” Ada tezgâhın diğer tarafında, yanımda durana kadar onu kovaladı. “Lyla ve ben akşam yemeğini hazırlıyoruz.”

“Yardım edebilir miyim?” diye sordum. “Pek iyi bir aşçı sayılmam ama Knox bana birkaç şey öğretiyor.”

Yemek pişirme derslerimiz seyrekti ve ön sevişmeyle iç içeydi. Ne zaman tezgâhın başında dursam, Knox arkamdan gelip saçlarımla oynuyor ya da avuçlarını kıkımda gezdiriyordu. Yine de kutu peynirli makarnadan daha fazlasını yapmayı öğrenmiştim.

Anne yanımdan geçip Eloise'in, Griffin'le konuştuğu yere baktı. Sonra başıyla tezgâhın üzerindeki kurabiye poşetini işaret etti. "Eğer sen dışarıdaki buzdolabından bir şeyler almaya gittiğinde bunlar kazara garajdaki çöp kutusuna gittiye, sorun olmaz."

"Gerçekten o kadar kötüler mi?"

Anne ve Lyla birbirlerine baktılar.

"Kurabiye imhası. Hemen."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Lyla ve patates soymaya geri döndü.

Ön kapı açıldı ve ayakkabı sesi yerde yankılandı. Ardından Talia deniz mavisi önlüğünü takmış hâlde hızla odaya girdi. "Selam! Buraya en son gelen ben miyim?"

"Evet." Knox yanağından öpmek için hamle yaptı ama Talia onu görmezden geldi ve sarılmak için kollarını bana doladı.

Edenların mavi gözler ve çikolata rengi saçlardan daha fazla ortak noktaları vardı. Hepsi de ağlama isteği uyandıran bir kucaklama konusunda her şeyi biliyorlardı.

Tereddüt etmeden sarılıyorlardı. Annem gibi kaskatı kesilmiyorlardı. Kız kardeşim gibi makyajlarının akmasından endişe etmiyorlardı. Babam ve erkek kardeşim gibi normal, insani temastan kaçınmıyorlardı.

Edenlar sarılıyorlardı.

Ve her bir kucaklamayla birlikte hayatımın ne kadar yalnız olduğunu fark etmiştim.

"Benim küçük Drake'im nasıl?" Talia onu Knox'un kollarından alarak yanağından öptü. Bu ayın başlarında yapılan kontrolde onu öve öve bitirememişti. Ve onu mükemmel ilan ettiğinde ben de hemen aynı fikirde olmuşum. "Bak ne kadar büyümüşsün."

“Bebeklik yapma.” Harrison odaya girdi ve Drake’i, Talia’nın kollarından aldı. “Buraya gel, dostum. Biraz futbol izleyelim.”

Drake ilgiden hoşlanarak bir dizi gevezelik ve salya salgıladı.

“Bebeklik yapmıyorum.” Talia tezgâhın üzerindeki atıştırma malik tepsisinden bir zeytin aldı. “Hudson nerede?”

“Uyuyor.” Griffin ve Winn bize katılırken Knox bir turşu koparıp ağzına attı.

Winn, “Umarım biraz kestirdiği için akşam yemeği boyunca terör estirmez,” dedi. “Çok yorulmuştu.”

“Çünkü şafak sökmeden uyanıyor,” diye mırıldandı Griffin, bir tabure çekerek. “Benim oğlum tam bir sabah çocuğu.”

“Benimki değil.” Knox kardeşinin yanındaki tabureyi çekti. “Benimki gece kuşu.”

Nefesim boğazımda düğümlenirken tüm oda hareketsiz kaldı.

Benimki. Kısacık bir kelime, yedi basit harf. Knox Eden’a âşık olduğuma dair en ufak bir şüphem varsa bile ortadan kaybolmuştu.

Onu seviyordum çünkü o Drake’i seviyordu.

Bütün gözler Knox’un üzerindeydi. Anne ellerini kalbine bastırarak ona baktı.

Knox omuz silkti ve bir turşu daha yedi. “Lyla?”

“Evet.”

“Anneme kızılılık sosunun kaynamak üzere olduğunu söyle.”

“Hayır—ah, kahretsın.” Anne hemen harekete geçerek tencereyi ocaktan aldı.

Koridordan minik bir çılgılık yükseldi ve bu oğluma ait değildi.

“Kestirmek buraya kadarmış,” dedi Griff. “Onu ben alırım.”

Ama o Hudson’ı kurtarmaya gidemedi Talia koridordan aşağı uçtu. “Hayır, hayır, hayır. O benim.”

“Bebek hastalığı var,” dedi Lyla. “Tanrı’ya şükür bulaşıcı değil.”

Odadakiler gülüşüp rahat bir sohbe daldılar. Griffin ve Knox çiftlik ve yaklaşan buzağılama sezonu hakkında konuştular. Winn dün garajındaki bir sincabı hırsız sanan bir kadının 911’i arayışını anlattı. Sonra büyükbabası, ben de dâhil olmak üzere evdeki her kadın için küçük bir buket çiçekle geldi.

Mateo bir kolunda Drake ile mutfağa döndüğünde demeti burnuma bastırmıştı.

“Onu benim almamı ister misin?”

“Hayır. Talia en sevilen hala olacağını sanıyor. Ama Mateo Amca, onun yerini çalmak üzere.” Drake’i gıdıkladı. “Öyle değil mi dostum? Bir şeye ihtiyacın olursa –şeker, oyuncak, abur cubur– ben senin adamınım.”

Knox kıkırdadı. “Bunu izlemek ilginç olacak.”

Boğazım düğümlendi. Ciğerlerime hava gitmiyordu. Bir parmağımı kaldırdım ve koridorun sonunda bir tuvalet bularak oradan uzaklaştım. Kapıyı yavaşça kapattım. Tezgâha yaslanırken ciğerlerime oksijen gitmesini sağladım.

Kapı tekrar açıldığında gözlerim dolmuştu ve Knox oradaydı, beni kollarıyla sarmıştı.

“Ailen...” Aynadan ona baktım. “Çok güzel. O kadar güzel ki nefes alamadım.”

“Şimdi daha iyi misin?”

Başımı salladım, gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarını kovuşturdum. Mutluluk gözyaşları. “Bu üçüncü.”

“Üçüncü ne?”

“En iyi üçüncü gün.”

Yüzüne muhteşem bir gülümseme yayıldı. “Dediğim gibi, tatlım. Hepsini alacağım.”

Ayak parmaklarımın üzerinde durup dudaklarına uzandım.
“Söz mü?”

“Yemin ederim.”

19. Bölüm

Knox

Knuckles'ın mutfağında gergin olmak garipti. Açılış gecesinde bile kendimi bu kadar huzursuz hissetmemiştim. Parmaklarım hazırlık masasının üzerinde gezinmeye devam etti ve her yeri parmak izimle donatmadan önce ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum.

Pırıl pırıl tezgâhlardan, cilalı ocaklara ve odanın ışıkları altında parıldayan beyaz tabakların bulunduğu raflara kadar odanın her yüzeyini taradım.

Havaya çamaşır suyu kokusu sinmişti. Temizlik yaparken beni rahatsız etmemişti ama şimdi... bu mutfak yemek gibi kokmalıydı. Vanilya, un ve tarçın gibi.

“Kurabiye.” Hemen harekete geçtim ve raftan bir karıştırma kabı aldım. Ardından kilerdeki malzemeleri çıkarmaya başladım. Döner kapı açıldığında, şeker ve tereyağı karışımına birkaç yumurta eklemek üzereydim.

Memphis kucığında Drake ile içeri girdi. Hazırlık masasın-

daki dağınıklığı görünce gülümsemesi söndü, gözleri yumuşadı. “Gerginsin.”

“Gerginim,” diye itiraf ettim, omuzlarım çökmüştü. Artık elimde temiz bir mutfak yerine yarım kalmış bir kurabiye hamuru vardı. “Bunu temizlesem iyi olacak.”

“Hayır, yapma.” Yanıma geldi ve parmak uçlarının üzerinde durdu, eğilip ona bir öpücük vermem için ceketimi çekiştirdi. “Her ne yapıyorsan yapmaya devam et.”

“Snickerdoodle*.”

“Mükemmel.”

Alnımı onunkine yasladım. Dünyada başka hiç kimse bana yemek yapmaya devam etmemi söylemezdi. Duvardaki saate bakarlar, saatin beşi geçtiğini görürler ve fotoğrafçının her an gelebileceğini fark edip her şeyi toparlamama yardım ederlerdi.

Ama Memphis öyle değildi. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bir göreve. Bu mutfağı benim sığınağım yapan hafif dağınıklığa. Ve ona. Ona ihtiyacım vardı.

Aylardır ilk kez restoran kapalıydı. Pazartesiler genellikle durgun geçerdi bu yüzden, Noel’in çılgın programı başlamadan önce personele dinlenmeleri için bir gün izin vermek istemiştım. Bir de konuklar yoluma çıkmadan temizlik yapılabilecek bir gün olsun istemiştım.

İki hafta önce, Şükran Günü’nden hemen sonra, Lester Novak’ın dergisinden fotoğraf çekimi için ne zaman müsait olduğumuzu soran bir e-posta almıştım. Restoranın ve mutfağın fotoğraflarını isteyip istemeyeceklerinden emin değildim, bu yüzden her ikisinin de müsait, ayrıca tertemiz olduğundan emin oldum.

* Un, yağ, şeker ve tuzla yapılan ve tarçınlı şekere bulanmış bir kurabiye türüdür. —çn.

Memphis'le bu sabah arabayla birlikte gelmiştik. Eve gidip beni yalnız bırakmayı teklif etmişti ama bu gece için onu burada istiyordum. İkisinin de burada olmasını istiyordum.

Drake tekmeler savurarak gülümserken bana doğru eğildi.

Onu annesinin kollarından aldım. "Selam, patron. Kreş nasıldı?"

"Harikaydı." Memphis'in dudağı kıvrıldı. "*Jill'e* göre o bir melekmiş."

Kıkırdadım. "Onu görmezden gelmelisin."

"Biliyorum." İç çekti. "Bunun sadece benim güvensizliğim olduğunu da biliyorum. Ama ondan hoşlanmıyorum."

"Hoşlanmak zorunda değilsin. Annemin teklifini kabul edebiliriz."

Şükran Günü'nden sonra ailem Memphis'i aralarına aldı. Onu seviyorlardı. Söylemesem bile onu sevdiğimi biliyorlardı.

Annem torunlarının kreşe gitmesi fikrinden hoşlanmıyordu. Bu yüzden Winn karakoldayken ve Griffin çiftlikte çalışırken Hudson'a çoğu zaman o bakıyordu. Drake'e de bakmayı teklif etmişti.

Memphis, "Bu ona çok fazla şey yüklemek olur," dedi. "Bundan faydalanmak istemiyorum."

"Eğer yapmayı isteyen oysa bu faydalanmak anlamına gelmez." Ve annem bunu yapmak istiyordu. Son iki haftada beş kez sormuştu. Drake'i her gün çiftliğe götürmek, Memphis için daha uzun bir yol demekti ama artık alma ve bırakma saatlerine sıkışıp kalmayacaktık.

Ayrıca içten içe bunu yapmasını istiyordum. Zorlamayacaktım, bu Memphis'in kararıydı ama ailemle daha fazla zaman geçirmesini istiyordum. Çünkü ne kadar çok zaman geçirirlerse, onun da ailesi olduklarını o kadar çok anlayacaktı.

“Ama iki bebek?” diye sordu Memphis.

“Onun altı bebeği var. Babam da yardım etmek için yanında.”

“Bilmiyorum.” Burnunu buruşturdu. “Karışımın içine Drake’i eklediğim için Winn ve Griffin’i üzmem istemiyorum.”

“Güven bana. Onların umurunda olmaz.” Onlar da Drake ve Hudson’ın arkadaş olmalarını istiyorlardı.

Memphis çenesine vurdu. “Sence annen, ona ödeme yapmama izin verir mi?”

Alayla, “Kesinlikle vermez,” dedim.

“Gördün mü? Sanki faydalanıyormuşum gibi.”

“Bak ne diyeceğim... Jill’i bir daha dedikodu yaparken yakalarsan ya da seni bir kez daha kızdıracak bir şey yaparsa, ona siktirip gitmesini söyleriz. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Jill’in tarih olması yaklaşık bir hafta sürer diye tahmin ediyordum. Memphis, kreşe girdiğinde Jill’in iş arkadaşına yaptığı yorumları duyduğunu bana anlatmıştı. Bu beni şaşırtmamıştı. Quincy’deki küçük kasaba dedikoduları güneşli günler kadar sıkı. Ve ben uzun zamandır bekârdım. Çıkmak istediğim bir kadın olmamıştı ve sadece bir gecelik turistlerle takıldığım biliniyordu.

Memphis’e kadar.

Şehrin ortasına bomba gibi düşmüştü ve benim için artık başka kadın olmayacaktı.

“Bugün arayan oldu mu?” diye sordum.

“Hayır. Hiçbir şey yok.” Dudağını endişeyle dişlerinin arasına aldı.

Şükran Günü’nün öncesinden beri ailesinden haber alamaması onu deli ediyordu. Şerefsizler ona bir haber verme zahme-

tine girmemişlerdi; ama ben de Memphis'in onlara ulaşmasını istemiyordum. Ta ki onlar lanet olası bir özürle gelene kadar.

Bu noktada, hiçbir haber alamamış olmayı; Victor'un kendisine şantaj yapan her kimse, ona ödeme yaptığına dair bir işaret olarak kabul ediyordum. Hepsi ortadan kaybolrsa bile üzülmezdim.

Memphis, aile olarak çok daha iyisini hak ediyordu.

Neyse ki çevremdeki en iyi aileye sahiptim.

"Bugün Drake'i almaya giderken kız kardeşimi düşünüyordum," dedi. "Her Noel öncesi birlikte alışverişe giderdik. Her zaman yaptığımız ve keyif aldığımız tek şey buydu."

"Para harcamak," diye takıldım.

"Evet." Kıkırdadı. "Benimle aylardır konuşmuyor. Ailemizin ne kadar sorunlu olduğunu fark etmemiştim bile çünkü hepimiz görünüşü korumakta çok iyiydik."

"Üzgünüm." Onu yanıma çekerek saçlarından öptüm.

"Ben değilim." Drake'in ayakkabısına dokundu. "O daha iyisini hak ediyor."

"İkiniz de hak ediyorsunuz."

Gülümsedi. "Şu kurabiyeleri yapmaya başlasan iyi olur."

"Kahretsin." Güldüm ve bebeği ona verdim. Sonra hırsla çalıştım, hamuru karıştırdım ve fırın ısınana kadar toplar hâlinde yuvarladım.

Memphis bir çırpıda etrafı temizlememe yardım etti. Ben kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken kapı açıldı ve Mateo kafasını içeri uzattı. "Fotoğrafçın geldi."

"Onu getirebilir misin?" Konuşurken kalbim küt küt atıyordu.

"Elbette. Burası çok güzel kokuyor. Kurabiye mi yaptın?"

Memphis güldü.

“Evet. Ve hepsini yiyebilirsin.” Midem düğümlenmişti. “Sadece birkaç resim ama... kahretsin. Lester yemeğe gelirken bu kadar gergin değildim. Neyim var benim böyle?”

“Bu makale büyük bir olay.” Memphis yanıma gelip Drake’i bana uzattı. Sonra saçımı düzeltmek için uzandı. “Şehirde çalışırken birçok fotoğraf çekimine katılmışım. Herkes gergin olurdu. Bu çok normal.”

“Bunu kendimi daha iyi hissedeyim diye mi uydurdun?”

“Hayır.”

“Burada kal. Hiçbir yere gitme, tamam mı? Burada olmanı istiyorum.”

“O hâlde kalacağız.”

Dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde kapı açıldı. Memphis’ten uzaklaşarak fotoğrafçıyı selamlamaya hazır bir şekilde başımı kaldırdım. Mateo’nun arkasında yürüyen kadın yabancı değildi.

“Gianna?”

Memphis gerildi.

Gianna’nın Quincy’de ne işi vardı? Benim mutfağında ne işi vardı?

“Selam, Knox.” Gianna’nın bakışları bir an için benimkilerde sabit kaldı, sonra Memphis ve Drake’e kaydı. Sertçe yutkundu ve kendini gülümsemeye zorladı. “Seni gördüğüme sevindim.”

“Sen Gianna mısın?” Mateo onun için büyük bir çanta taşıyordu. Tekerleklerinin üzerine bıraktı, sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bana baktı ve yıllar önce kalbimi kırdığı için onu bir kar fırtınasına atmaya karar vermeden önce hafifçe kafa salladım.

Mateo kaşlarını çatarak mutfaktan çıkarken Gianna yoldan

çekildi. Başını kaldırıp, bakımlı siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Fotoğrafçının sen olduğunu fark etmemiştim,” dedim. Dergi sadece fotoğrafçıları gönderdiklerini söylemişti. Kim olduğunu sormamıştım. Milyon yıl geçse de Gianna’nın mutfağına gelmesini beklemezdim.

“Ben, şey... Birkaç yıl önce dergide çalışmaya başladım.” Yani tam olarak nereye geleceğini biliyordu. Buraya gelmeyi kendisi seçmişti. Neden?

Fırının zamanlayıcısı çaldı ve Memphis, Drake’e uzandı. “Size bir dakika vereyim.”

“Gitme-”

“Geri döneceğiz.” Ben itiraz edemedim Drake’i kucağına alarak kapıdan çıktı.

Kahretsin. Sakalımı ovuşturdum, sonra fırından kurabiye-leri aldım ve Gianna’yla tekrar yüzleşmeden önce bir kenara koydum. “Neden buraya geldin, Gi?”

“Uzun zaman oldu.”

Başımı salladım. “Öyle.”

“Seni birkaç kez aramayı denedim.”

“Evet.” Cevap vermemiştim.

“Bu iş için senin adını görüncc düşündüm ki...” Memphis’in kaybolduğu kapıya baktı. “İyi görünüyorsun. Mutlusun.”

“Mutluyum.”

“Bu harika. Gerçekten harika.” Hemen harekete geçerek omzundaki kamera çantasım çıkardı. Fermuarını açtı ve her zaman yanında taşıdığı fotoğraf makinesini aldı. “Yemek salonunda fotoğraf için harika olabilecek birkaç yer gördüm. Ve burası da öyle. Farklı açılardan çekimler yapmak istiyorum hatta belki sen de bir şeyler yaparsın.”

“Pekâlâ.” Göz temasından kaçınarak mutfağı incelemesini izledim.

Gianna. Yıllardır onu tekrar gördüğümde ne diyeceğimi merak ederdim. Tepkim öfke ya da kırgınlık dolu olur muydu? Şimdi ona bakarken hissettiğim sadece rahatlamaydı. Hayat bir süre iniş ve çıkışlarla geçmişti ama sonunda tam da olmam gereken yerde, Quincy’deki evimde Memphis’i bekliyordum.

“Yemek salonundan başlayalım. Sonra buraya geçebiliriz.” Büyük çantanın kolunu kaldırdı ve içeri taşıdı.

Memphis’i bulma umuduyla etrafa bakarak onu takip ettim. Ama mekân boştu.

Gianna fotoğraf makinesini bir masanın üzerine koydu, büyük çantayı açmak için eğilerek bir tripod çıkardı. Sırada ışıklar, ardından uzatma kabloları ve şemsiyeler vardı. Ekipmanını kare bir masanın etrafına yerleştirerek ne yaptığını bilen bir edayla hareket etti. Bu masa Lester’ın, restorandaki ikinci gecesinde oturduğu masanın aynısıydı.

“Jadon nasıl?” diye sordum.

“İyi.” Gianna kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp açtı ve bana uzattı. “İç i fotoğraf dolu. Kaydırarak bakabilirsin.”

İlkinde takılı kaldım, kalbim sıkıştı.

Bu, doğmadan önce sevdiğim bebekt i. Bu, sadece birkaç haftalığına sahip olduğum oğlumdu. Büyüyüp gerçek babasına benzeyecek olan çocukt u.

Jadon’un saçları Gianna’ninkinden bir ton daha açıktı. Gözleri yeşildi. Kameraya dişlerini gösteren bir sırıtışla bakarken gözleri parlıyordu. Gianna’nın gözleri yeşil değildi. Kahverengi gözleri vardı.

Belki de Gianna bunu daha önce görmüştü. Belki de bu yüzden sonunda gerçeği itiraf etmişti. Çünkü fotoğrafına bakarken, gerçeğin eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum.

Jadon asla benim olmamıştı.

Ama Drake...

O da bana benzemiyordu. Benim kanımı taşımıyordu. Asla benim DNA'mı paylaşmayacaktı. Ve bu umurumda bile değildi. Drake, Jadon'un asla olamadığı bir şekilde *benimdi*.

Telefonu masanın üzerine bıraktım. "Her zamanki gibi sevimli. Hızla büyüyor."

"Oldukça hızlı." Ana kapıya doğru baktı, yüzünde merak vardı ama Memphis ya da Drake hakkında bir şey sormadı. "Restoran çok güzel. Çok... sana uygun."

"Benim için tamamen bir macera oldu. Ama evde olmak güzel. Aileme yakın olmak..."

"Harika." Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

"Gerçekten, neden geldin?"

Bakışlarını kaçırdı, konuşurken bana bakamıyordu. "Seni düşünüyorum. Bizi düşünüyorum. Her şeyi berbat etmeseydim ne olabileceğimizi."

"Neden yaptın? Neden gerçeği benden bu kadar uzun süre sakladın?" San Francisco'dan ayrılmadan önce sormadığım soru buydu. Çok fazla acı çekmişim ve onun bahanelerini duymak istememişim. Onun açıklamalarını.

Sonunda benimle göz göze geldiğinde, Gianna'nın bakışları cam gibi berraktı. "Gitmeden korkuyordum."

"Gitmezdim. Başından söyleseydin gitmezdim."

"O zaman belki de hayal etmekten vazgeçmek istemediğim içindi. Rol yapmak istedim ve ne kadar uzun süre rol yaparsam gerçeği kabul etmek o kadar zorlaşıyordu."

“Buraya... ne için geldin?”

“Özür dilemeye.” Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı.
“Özür dilerim. Çok, çok üzgünüm.”

“Gitmeden önce söylemiştin.”

“Hâlâ doğru geliyor.” Bir omzunu kaldırdı. “Belki konuşabiliriz diye düşünmüştüm. Birlikte yemek yeriz. En sevdiğimiz kırmızı şarabı içeriz. Arayı kapatırız. Adını gördüğümde bu iş için gönüllü oldum. Şey olacağını düşünmüştüm... ne düşündüğüm önemli değil.”

Hayır, önemli değildi. İkinci bir şans olmayacaktı. Olmasını da istemiyordum.

“Uzatma kablosunu fişe takacağım.” Ucunu kaydırarak en yakın duvara sürükleyip prize taktım. Sahne alanına döndüğümde Gianna kamerasını eline almış, ışığı test ederken deklanşöre basıyordu.

Birkaç ayarlamadan sonra beni masaya oturttu, rahat bir şekilde sandalyeye oturdum. Sonra ayağa kalkmamı ve bir çatalı işaret parmağımın üzerinde dengelememi istedi. Kameraya baktığım birkaç kare çekti. Bazılarında duvara baktım.

“Sanırım burası için bu kadar yeter,” dedi. “Şimdi mutfağa gidelim.”

“Malzemeleri taşımak için yardım ister misin?” diye sordum.

“Hayır, gerek yok. Ben hallederim.”

“O zaman hemen döneceğim.” Yanından geçip kapıdan lobiye çıktım ve Memphis’i aramaya başladım. Ama Mateo dışında kimse yoktu.

“Kahve içmek için Lyla’ya gitti.” Mateo caddeye bakan büyük pencereleri işaret etti.

Bu sabah sorduğumda Memphis, bana normal bir kot pantolon ve siyah bir termal tişört giymemi söylemişti. Dışarıya

bir adım attığımda keşke bir palto alsaydım diye düşündüm. Soğuk sanki içime işleyen bir patlamayı andırıyordu.

Neyse ki fazla yürümeme gerek kalmadı. Eden Cafe'ye doğru on adım atmıştım ki Memphis kaldırımından aşağı indi. Drake parkasına sarınmıştı, burnunun ucu neredeyse kırmızı kabarık paltosuyla aynı renkteydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Palton nerede?"

"İçeride." Dirseğinden tuttum ve otele doğru geri döndük. Ama Knuckles'a dönmek yerine, ısınmak için onu doğruca şömineye götürdüm.

"İşin bitti mi?" Omzumun arkasından baktı, muhtemelen Gianna'ya bakıyordu.

"Henüz değil. Mutfakta yapmamız gereken birkaç çekim var."

"Ah." İç çekti. "Demek bu o."

"Bu o."

"Çok güzel bir kadın."

Başımı salladım. "O sen değil."

"Knox." Omuzları düştü. "Konuşmak için zamana ihtiyacın varsa, eve gidebilirim. Bu gece çatı katında kal-"

"Memphis." Parmağımı çenesinin altından geçirdim ve cümlemini tekrarlarlarken bana kilitlendiğinden emin oldum. "O sen değil."

Kucağıma doğru geldi, alını göğüs kafesine çarptı. "Belki hâlâ istiyorsundur diye düşündüm-"

"Seni." Saçlarını öptüm. "Sadece seni istiyorum."

Memphis şüpheleri konusunda dürüst biriydi. Drake ile ilgili duyduğu şüpheler hakkında. Bana karşı olanlar hakkında da. Özgüvenli olmayı ne kadar özlediğini söylemişti ama özgüveni oradaydı. Her zaman oradaydı. Çelik gibi omurgası olmayan

bir kadın, ülkenin bir ucundan diğerine taşınamazdı. Hayatının sıfırlama düğmesine basamazdı.

Bir gün o da bunun farkına varacaktı.

O zamana kadar, açığı ben kapatacaktım.

Drake inleyip kıpırdanmaya başladı. Kabarık paltoyu pek sevmemişti.

“Ve sen, patron. Seni de istiyorum.” Paltonun fermuarını indirerek Drake’in serbest kalmasını sağladım. Sonra elimi Memphis’in küçük sırtına yerleştirdim ve onu Knuckles’a doğru yönlendirdim.

Biz mutfağa girdiğimizde Gianna çekimler için test yapıyordu. Gözleri önce bana, sonra Drake’e ardından Memphis’e dönüp bakmadan önce birbirine kenetlenmiş ellerimize kaydı. “Merhaba, ben Gianna.”

“Memphis.” Dışarıdaki hava kadar soğuk bir bakışla söylemişti. Kadını ondan hiç hoşlanmamıştı ve öyleymiş gibi davranmayacaktı.

Gülümsemeye çalıştım.

Gianna kıpırdandı.

“Biz gidip ofiste takılalım,” dedi Memphis.

“Hayır, kalın.” Hazırlık masasının etrafında döndüm ve Gianna’nın hazırladığı ışıkların önünde durdum. “Hazır mısın?”

“Evet. Biraz sola kay.” Gianna mutfakta, yemek odasından iki kat daha fazla çekim yaptı. Çene çalmaya ya da sohbet etmeye çalışmadı. Sadece pozisyon değiştirmem için emirler verdi.

Yirmi dakika sonra kameranın görüntü ekranını kontrol etti. “Aslında pek hoşlanmadım. Mutfak çok...”

“Temiz,” diye cevapladı Memphis onun yerine, kahvesinden bir yudum alarak.

“Evet.” Gianna başıyla onayladı. “Dağınıklığa ihtiyacı var.”
 Memphis’e sırttım. “Akşam yemeğine ne dersin? Peynirli makarna?”

“Senin peynirli makarnana hiç hayır dedim mi?”

Göz kırptım ve işe koyuldum.

Ben su kaynatmaya ve malzemeleri dolaptan çıkarmaya devam ederken, Gianna arka planı dağıttı. Ben kadınıma en sevdiği yemeği yaparken kameranın deklanşörü sürekli tıklıyordu.

Memphis’e bir kâse hazırlarken Gianna, “Sanırım hallettim,” dedi.

“Burada kalıp yemek ister misin?” diye sordum.

“Hayır, gitsem iyi olur. Dergi genellikle son çekimlerden yayınlayacaklarını önce sana gönderir. Ama diğerlerini de istersen, e-postam hâlâ aynı.”

“Harika. Gitmeden önce bana bir iyilik yapar mısın?”

“Elbette.”

Birçok hata yapmıştı ama fotoğrafçılık bunlardan biri değildi. Gianna objektifin arkasında yetenekliydi.

Memphis’in oturup izlediği yere doğru yürüdüm ve Drake’i aldım. Sonra elinden tutup hazırlık masasına doğru çektim ve kolumu ona doladım. “Üçümüzü birden çeker misin?”

Memphis’in elleri doğrucu saçlarına giderek düzeltilti. “Fotoğraf için pek güzel değilim.”

“Sen her zaman güzelsin, bebeğim.”

Gianna uzun bir süre bizi inceledikten sonra fotoğraf makinesini kaldırdı. Birkaç kez tıkladı ve fotoğrafları kontrol ederken yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi.

Anlamıştı. Memphis’i nasıl sevdiğimi görmüştü. “Bunu sana göndereceğim.”

“Minnettar olurum.”

Gianna birkaç dakika içinde eşyalarını toplayıp çantasına yerleştirdi. Sonra kapıya kadar taşıdı ve mutfaktan çıkmadan önce durdu. “Seninle tanışmak güzeldi, Memphis.”

“İyi yolculuklar.”

Gianna bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Hoşça kal, Knox.”

“Güle güle, Gi.”

Kendi dünyasına dönerek gözden kayboldu. Ben de benimkinin yanına oturdum.

Ve yemeğimi yedim.

20. Bölüm

Knox

“Gözlerini kapat.” Memphis elimi sıktıktan sonra otelin ek binasının kapısının önünde bekledi. Sonra, durmadan önce beni birkaç adım çekerek içeri götürdü. “Tamam, açabilirsin.”

Son on gün içinde balo salonu zarif bir kış düğünü için dönüştürülmüştü. Dans pistinin üzerine altın ışıklar asılmıştı. Kırmızı ve yeşil buketler beyaz örtülü masaları süslüyordu. Sandalyeler bile kaplanmıştı. Bağlarında çobanpüskülü dalları ve kırmızı meyveler vardı.

“Vay canına.” Memphis’in, beni odanın derinliklerine çekmesine izin verdim, altın süslemeli tabaklar ve kristal kadehlerle donatılmış masaların yanından geçtim.

“Rüya gibi, değil mi?” Memphis’in gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Bütün bunların hazırlanmasına yardım etmek çok eğlenceliydi.”

Yarınki düğün büyük bir etkinlik değildi. Buralarda yaşayan bir çift içindi ve davetli listesini yüz kişiyle sınırlamışlardı.

Yemek servisini Knuckles ekibi yapacaktı. Otelin biletleri şehir dışından gelen düğün konukları için değil, tatil için Quincy’de bulunanlar yüzünden tükenmişti.

Noel’e üç gün vardı ve başta Memphis olmak üzere tüm personeller durmaksızın çalışıyordu. Herkes temizlik telaşına kapılmıştı ve gelin, balo salonunun düzenlenmesi için yardım istediğinde ilk gönüllü olan Memphis olmuştu.

“Pasta oraya gidecek. Bar da yarın şu köşeye kurulacak.” Odanın etrafını işaret etti. “DJ de dans pistinin yanında yer alacak. Yarın sabah uğrayıp tüm çiçeklerin suyunun olduğundan emin olacağım.”

“Yarın çalışıyor musun?” Cumartesi günüydü ve bundan hiç bahsetmemişti. Gerçi bu hafta o kadar meşguldük ki akşamları eve geldiğimde pek sohbet edememiştik. İkimiz de yorgunluktan çökmeden önce ona bir, iki orgazm yaşatacak kadar enerji saklıyordum.

“Hayır ama kasabaya gelip son dakika alışverişi yapacaktım. Belki annene Noel için ufak tefek bir şeyler alırım.”

“Ona zaten hediye aldık.” Yerel kaplıcaya bir hediye kartı.

“O sendendi. Ona kendim bir şey almak istiyorum. Ayrıca, bu yıl kendi annem için alışveriş yapmayacağım da.”

“Üzgünüm.”

Bir omzunu kaldırdı.

Haftalar geçmesine rağmen ailesinden hiçbir haber gelmemişti, şantaj olayını nasıl hallettiklerine dair bir ipucu bile yoktu. Her gün New York gazetelerini internetten kontrol ediyordum. Memphis de öyle. Ward ailesinin herhangi bir üyesinden ya da Oliver MacKay’dan söz edilmiyordu.

Beatrice’ten gelen telefonlar kesilmişti. Bu yüzden Victor’un ödeme yaptığını ve sonuç olarak Memphis’i bir kez daha ev-

latlıktan reddettiklerini varsayıyordum. Onu Montana'da bırakmışlardı.

Ama yalnız değildi. Artık değildi.

Dans pistine ulaştık ve Memphis'i kollarımın arasına aldım. "Benimle dans et."

"Dans etmeyi özledim." Sessiz odada bedenlerimiz sallanırken başını göğsüme yasladı. "New York'ta yaşarken her zaman katılmam gereken bir etkinlik, düğün ya da gala olurdu. Akşam yemeği sohbeti genellikle işle, kimin yeni bir yat aldığıyla ya da birilerinin Avrupa'da nereye gittiğiyle ilgiliydi. Her seferinde aynıydı. Yine de dans etmeye bayılırdım."

"Peki kiminle dans ederdin?"

Kafasını yana eğerek gözlerimin içine baktı. "Önemli biriyle değil."

"İyi cevap." Onu kendimden uzaklaştırdım, bir kez döndürdükten sonra tekrar çektim. "Eloise sana hiç bu odanın eskiden nasıl görüldüğüne dair resimler gösterdi mi?"

"Hayır. Neden?"

"Bir ara ondan göstermesini iste. O zaman dönüşümü gerçekten takdir edeceksin." Bina boş, karanlık ve küflüydü. Tadilat, tozları temizlemek ve duvarları aydınlatmak için çoğunlukla yüzeysel yapılmıştı.

"Tamam." Gülümsedi, odayı incelerken gözleri dans ediyordu.

Memphis genelde Drake'in oyun oynamasını izlerken ya da mutfakta beni incelerken bu ifadeyi takınırdı. Ama ilk kez burada, otelle ilgili bir şey için gözlerinin parladığını görüyordum. "Bunu seviyorsun, değil mi?"

"Seviyorum. Düğünleri hep sevmişimdir. Bu düğüne yardım etmek bana şunu düşündürdü... Gelin tüm planlamayı

kendisi yapmış. Satıcılarla ve kiralık yerleri koordine etmek zorunda kalmış. Ona bir düğün planlayıcısı olup olmadığını sordum ama sanırım şehirde yok.”

“Yok. Winn ve Griffin evlendiğinde, Winn de düğününü kendisi organize etti.”

“Ya...” Uzun bir nefes verdi. “Ya ben denesem? Boş zamanlarımda yaparım. Talep var mı bilmiyorum ama herhangi bir etkinliği organize edebilirim. Şirket toplantıları, emeklilik partileri ya da düğünleri...”

“Evet.” Yüzündeki o ifadeyi kalıcı kılacak her şeyi yapabiliirdi.

“Knuckles’ı nasıl sevdiğini görüyorum. Bunu ben de istiyorum. Eğer çalışmak Drake’ten ya da senden uzak kalmak anlamına geliyorsa, en azından sevdiğim bir işi yapayım istiyorum.”

“Bunu yap. Elimden geldiğince yardım ederim.”

Kızardı. “O zaman belki yaparım.”

Onu tekrar döndürdüm, sonra isteksizce bıraktım. “Öğleden sonra programında ne var?”

“Pek bir şey yok. Odalar dolu olduğu için insanlar giriş çıkış yaptıkça ortalığı toparlıyorum. Dördüncü katta geç çıkış yapmak isteyen bir misafir vardı, umarım şimdiye kadar boşalmıştır. Odaya giriş yapması gereken bir sonraki misafir yaklaşık bir saat önce aradı. Uçuşları iptal edilmiş, bu yüzden aslında oda boş.”

Yılın bu zamanında boş odalara nadiren rastlanırdı. “Peki ya, biz rezerve etsek? Sadece sen ve ben. Annem bu gece Drake’e bakmak ister mi diye sorarız. Eminim bizim evde kalır. Yarın da ben kalkıp mutfığa giderim. Sen de eve gitmeden önce düğünü kontrol edebilirsin.”

Dudağını dişlerinin arasına aldı. “Onu geceleri hiç yalnız bırakmadım.”

“Bu ilk olur. Hoşumuza gitmezse eve döneriz.”

“Hımm...” Derin bir nefes aldı, sonra gülümsedi. “Tamam.”

Elleri ellerimde kenetlenmiş hâlde onu resepsiyona doğru sürükledim.

Odayı istediğimi söylediğimde Eloise gözünü bile kırpmadı. Rezervasyonu doldurmak için çok geç bir saatti. Gerçek bir misafir olarak kalmayalı uzun zaman olmuştu, hepimiz zaman zaman bunu yapıyorduk.

“Sanırım gidip odamızı temizleyeceğim.” Eloise ona anah-tar kartlarını uzattığında Memphis güldü.

“İşin bitince beni görmeye gel,” dedim.

“Elbette.” Ayak parmaklarının üzerinde durdu, gömleğimi avuçlayarak beni aşağı çekip dudaklarına doğru yönlendirdi. Sonra ikimiz de kendi işimizi yapmak için ayrıldık, ben Knuckles’a doğru giderken o asansörlere yöneldi.

Yemek salonu öğle ve akşam yemeği arasındaki zamanda boştu. Yaklaşık bir saat sonra insanlar yemek için içeri girmeye başladığında gittikçe dolacaktı. Gelgelelim, mutfakta herkes tam gaz yarınki düğün için hazırlık yapıyordu.

Köşedeki radyodan müzik sesi geliyordu. Soğan ve sarımsak kokuları ortama sinmişti. Skip ve Roxanne hangi içkinin daha iyi olduğu konusunda tartışıyorlardı: Eggnog* mu yoksa Tom ve Jerry’s mi?

“Knox, sence hangi-”

Roxanne sorusunu tamamlayamadan “Eggnog,” diye cevap verdim, ardından birkaç e-postayı kontrol etmek için ofisime gittim.

* Şeker ve süttten yapılan bir tür alkol likörü. -ç.n.

Yarınki düğünün gelini, menüyü planlamaya başladığımızdan beri bana her gün e-posta gönderiyordu. Beklediğim gibi; gelen kutumu açar açmaz etkinlik için yeterli şampanyamız olup olmadığını teyit etmek isteyen bir mail vardı. Eğer Memphis onun düğün planlayıcısı olsaydı, haftalar önce halledebileceği bir şeydi.

Harika bir fikirdi. Quincy ve Eloise Oteli'nin bir planlamacıya ihtiyacı olabilirdi. Belki Memphis'i otelin resmi etkinlik koordinatörü olarak işe alabilirdik. Bu maaşına zam anlamına gelirdi ve eğer kendi işini büyütmek isterse ona bu esnekliği de sağlayabilirdik.

Bilgisayarım başka bir e-posta bildirimi ile çınladı ve Gianna'nın adını görünce gerildim. Tıklayıp açtığımda basit bir mesaj –Mutlu Noeller– ve bir fotoğraf buldum.

Memphis, Drake ve benim mutfakta çektiğimiz fotoğrafı.

Memphis ön plandaydı, yüzü o kadar güzeldi ki gözlerimi ayırmakta zorlandım. Ben ona gülümserken o da bana bakıyordu. Kameraya gerçekten bakan tek kişi Drake'ti.

Masamdan kalktım ve mutfığa doğru ilerledim. “Geri döneceğim.”

Onu dördüncü kattaki boş odada buldum. Ben içeri girdiğimde yatağın örtülerini çıkartmış, toz alıyordu.

“Selam.”

“Selam.” Gülümsedi. “Ne oldu?”

“Bu bugün elime ulaştı.” Cebimden telefonumu çıkardım ve e-postayı açtım. Sonra fotoğrafı görebilmesi için ona uzattım.

Gözleri yumuşadı. “Bayıldım.”

“Seni seviyorum.”

Memphis'in nefesi kesildi ve telefon elinden düşerek halının üzerine bir gümbürtüyle indi. "N-Ne?"

"Tam olarak böyle söylemeyi planlamamıştım," diye mırıldandım. Ama artık ortadaydı ve gerçek buydu. "Seni seviyorum."

Gözleri benimkilere takıldı. "Ben de seni seviyorum."

Ağzımı onunkinin üzerine kapattım, dilim tatlı tadına bakmak için ağzından içeri daldı.

Bana sarıldı, parmakları kollarıma gömüldü, topukları yerden kalkarken ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi.

Nefesimiz kesilene kadar öpüştük, sonra dudaklarımı ayırdım ve kotunun düğmesini çözdüm.

"Knox." Gözleri benden uzaklaşarak açık kapıya kaydı.

Bir parmağımı kaldırdım, sonra kapının kapanmasını engelleyen tutacağa tekme atarak kapının kapanmasına izin verdim. Geri döndüğümde kaşlarını kaldırdı. "Aylardır seni bu odalardan birinde becermek istiyordum."

Yanakları kızardı. "Şu an mesaideyim."

"O zaman yarın burayı mesai saatleri dışında temizleriz ve ödeşmiş oluruz." Dizlerimin üzerine çöktüm, tenis ayakkabılarını ayağından çıkarırken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Sırada kot pantolonu vardı. Fermuarını indirdim ve külotunu da çekiştirerek çıkardım. Kalçalarını sallayarak külotunu bacaklarından kurtardı.

"Yatağa çık. Gömleğini çıkar. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde dur."

Başım salladı, her sözüme itaat etti. Üstündekini ve ardından sutyenini çıkardı. Sonra bir dizini yatağa koydu, güzel kıçını bana doğru çevirip arkasını dönerken hınzırca sırttı. Güzel ve pembe amı ıslak ve hazırды.

Aletimi kotumdan kurtardım ve hızla cebimde sakladığım prezervatifi çıkarttım. Sonra prezervatifi takarak arkasında dururken aletimi kıvrımlarına sürttüğümde bir inilti kazandım. “Bu çok sert ve kaba olacak.”

“Evet,” diye inledi, geriye doğru yaslandı.

Bir elimle kendimi onun kaygan kadınlığına yönlendirdim. Diğer elimle de at kuyruğunu yakalayıp yumruğumun etrafına sardım. Ve sonra içine girdim.

“Ah, Knox.” Bana doğru eğildi, alt dudağını dişlerinin arasına almıştı.

“Siktir, iyi hissettiriyorsun. Hem de çok iyi.” Her seferinde daha da iyi oluyordu.

Belki de bunun sebebi onu her geçen gün daha çok sevmemdi.

Ben içine girip çıktıkça kadınlığının duvarları aletimin etrafında kasılıyordu. İnledi, boğazından baş döndürücü, boğucu bir ses çıktı. Bu dün gece dizlerinin üzerine çöküp ağzını sikmeme izin verdiğinde çıkarttığı iniltinin aynısıydı.

“Söyle, Memphis. Tekrar söyle.” Kendimi bir kez daha ileri doğru ittim, kalçalarım kışına çarptıkça göğüsleri zıplayıp sallanıyordu.

Memphis mırıldandı, “Seni seviyorum.”

Üst üste kendimi ona doğru iterek onu sertçe becerdim. Odayı tenin tene çarpma sesiyle doldurdum. Kesik nefesleri ve sızlamalı iniltileriyle. Onu çılgına çevirmiştim, elleri yatağı kavradı, ayak parmakları yatağa doğru kıvrıldı. Kışını kavrayarak sertçe sıktım, ta ki onu uçurumun kenarına getirene kadar.

Memphis etrafımda kasılıyor, orgazmı boyunca sikimi sıkıyor ve kenetleniyordu. İçinde olmak bir bağımlılıktı. Onun

merhametine kalmıştım. Evde sadece bir kutu prezervatif kalmıştı ve onlar da bittiğinde onunla korunmadan birlikte olmaya başlayacaktım.

Onu her şekilde sahiplenirdim. Her gece onu benimle uyu-turdum.

Orgazmı son bulduğunda kollarına yaslanarak yatağa yığıldı. Ama ben devam ettim, kıcını avuçlarken kalçalarımı daha hızlı ve daha hızlı ittim. Orgazmım yoğunlaştı, omurgamdaki basınç beni körleştirdi, ta ki tamamen gelene dek. Gözlerimdeki beyaz noktalar kaybolduğunda üzerine yığıldım ve dünya yeniden odağına kavuşurken ona sıkıca sarıldım.

İçinden çıktığımda Memphis kıkırdadı. “Bunu yaptığımıza inanamıyorum.”

“İkinci raunt, bu gece.” Kıkırdadım, prezervatifi atmak için çöp kutusuna doğru ilerledim ardından kendimi toparladım.

Sutyenini ve gömleğini üzerine geçirdikten sonra külotunu giydi. Göz kapakları ağırlaşmıştı. Yatağa oturup kot pantolonunu çekiştirirken esnedi. “Tam şu an biraz kestirmek istiyorum.”

Kadınım seksten sonra derin uykuya daldı. “Lyla’ya uğrayıp sana bir latte getireyim.”

“Duble naneli mocha, lütfen.”

“Tamamdır.” Alnından öptüm. “Ne kadar daha buradasın?”

“Otuz dakika. Banyoyu çoktan temizledim. Sadece toz almam, yatağı toplamam ve süpürmem gerekiyor.”

“Annemi arayıp bakıcılık yapıp yapamayacağını soracağım. O bakamazsa, eminim Talia bakar. Seninle otuz dakika sonra kahvenle birlikte lobide buluşurum. Sonra eve gidip çantamızı hazırlayabiliriz.” Kapıya doğru yöneldim ama daha kapı koluna dokunamadan adımı seslendi.

“Knox?”

“Evet.”

“Seni seviyorum.”

Elimi kalbime bastırdım. “Ben de seni seviyorum.”

Göz kırparak onu işini bitirmesi için yalnız bıraktım. Durum kontrolü yapmak ve bir palto almak için mutfığa yöneldim. Quincy’yi kar kaplamıştı ama kaldırımlar temizdi ve yollardaki karlar kürenmişti. Güneş ufka doğru alçalıyor, dağların zirvelerine doğru ilerliyordu. Lyla’ya doğru ilerlerken cadde ışıkları, zayıflamış güneş ışığını aydınlatıyordu.

Yandaki kuyumcudan bir çift çıktı, ikisi de gülüyordu. Onlar geçerken donakaldım.

Memphis benimdi. Drake benimdi.

Noel teklifi çok klişeydi ama umurumda bile değildi.

Kapıdan içeri girdiğimde, tezgâhın arkasındaki adam şaşkınlıkla kafasını iki kere kaldırıp bana baktı. Kel kafası mağazanın, her biri mücevherleri yakalamak ve ısıldatmak için tasarlanmış floresan ışıkları altında parlıyordu. “Ah... merhaba, Knox.”

“Merhaba.” Elimini kaldırarak selam verdim ve doğruca ortadaki kasaya yöneldim.

“Aradığın şeyi bulmana yardım edebilir miyim?”

Kalbim küt küt atıyordu ama sesim sabitti. “Bir nişan yüzüğü.”

Gözlerini kırıştırdı, sonra hemen harekete geçerek lacivert kadife bir kumaş serdi. Ardından incelemem için bir dolu yüzük çıkardı. Ben her birini tek tek kaldırıp Memphis’in parmağında hayal etmeye çalışırken yüzüklerin kesimi ve berraklığı hakkında bir şeyler geveledi.

Kazanan on birinci yüzük oldu. Etrafını daha küçük taşların çevrelediği kare bir elması.

“Bu.” Yüzüğü kenara bırakarak cüzdanımı çıkardım. On dakika sonra cebimde yüzükle kuyumcudan çıktım ve kahve almak için Lyla’ya gittim.

Otelin lobi kapısından içeri girdiğimde elimde iki karton bardak vardı.

Memphis şöminenin yanındaki kanepeye yakın duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Alt dudağını ısırması ve kaşlarının arasındaki endişe çizgisi daha hızlı yürümeme neden oldu.

“Sorun ne?”

Ofis kapısına doğru başını salladı, tam o sırada kapı açıldı ve Eloise bir fırtınayı andırarak dışarı çıktı, yürürken paltosunu giymeye çalışıyordu. Kız kardeşim beni görür görmez sinirle homurdandı.

“Ah, siktir.”

“Eloise.” Annem hızla ofisten çıktı, arkasından babam geldi. “Bekle.”

“Ona söylemişler,” diye tahmin ettim. “Otelin durumunu.”

“Evet.” Memphis başını salladı. “Ve o da az önce işi bıraktı.”

21. Bölüm

Knox

“**E**loise, bekle.” Memphis’e kahve bardaklarımızı uzattım ve kız kardeşim kapıdan dışarı fırlamadan önce onu durdurmak için koştum.

“Biliyordun.” Burun delikleri genişledi. “Ne zamandır bu konuyu arkamdan konuşuyorsunuz?”

“Kısa bir süredir.”

“Güzel.” Beni atlatmaya çalıştı ama yolunu kestim. “Otel istiyorsan, senindir.”

“İstemiyorum.” Bu konudan kaçmamın nedeni içten içe ne istediğimi hep biliyor olmamdı. Annemle babam lobiden koşarak gelirken, Eloise’in omzunun üzerinden baktım ve onlara da aynı şeyi söyledim. “Otel istemiyorum. Hiçbir zaman benim olmadı.”

“Çünkü o benim.” Eloise dişlerini sıktı. “Ve hiçbiriniz bunun üstesinden gelebileceğimi düşünmüyorsunuz.”

“Böyle bir şeyi hiçbir zaman söylemedik.” Annem yanına gelerek dirseğine dokundu.

Eloise kolunu geri çekti. “Çok yumuşak olduğumu düşünüyorsunuz.”

“Senin kocaman bir kalbin var.” Babam gelip yanımda durdu. “Bu kötü bir şey değil. Ama burası çok büyük bir sorumluluk. Knox’un bizim yerimizi alabileceğini düşündük. Sana yol göstermek için yanında olabilir.”

Memphis bize yaklaştı, dinliyor ama geride duruyordu.

Eloise’in gözleri kızgın yaşlarla doldu. “Bana söyleyen sen olmalıydın, Knox.”

“Haklısın. Özür dilerim.”

“Bunun nedeni dava, değil mi? Sadece iyi bir patron olmaya çalışıyordum!” Eloise’in sesi odada yankılandı. “Bize dava açacağına dair en ufak bir fikrim yoktu. Ayrıca onu asla ama asla taciz etmedim. Üzgünüm. Her şeyi berbat ettim. Daha kaç kere özür dilemem gerekiyor?”

Ellerimi kaldırdım, bir misafir içeri girmeden önce onu sakinleştirmeyi umuyordum. “Ne sıklıkla senin görüşüne ihtiyaç duyuyor baba?”

“Son zamanlarda pek değil,” dedi. “Bu yılın başlarında...”

“Bu yılın başlarında Memphis’im yoktu.” Kız kardeşimin yanağından bir damla yaş süzüldü.

Memphis’in gözleri benimkilere kaydı ve kocaman oldu. Burada ne kadar çok şey yaptığını anlamıyordu, değil mi? Güvenilir ve çalışkan birini bulmanın ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Eloise’in, onu ne kadar sevdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Memphis'in hayatı boyunca oda temizlemesi mümkün değildi ama bu, Eloise'e bir standart vermişti. Herkesi ölçebileceği bir çıta. Diğer temizlikçileri daha yüksek bir seviyeye çekmeye çalıştığını, daha iyi iş çıkarmaları için zorladığını görmüştüm.

Ve başarıyorlardı da.

"Yumuşak olduğumu biliyorum." Eloise'in çenesi titremeye başladı. "Deniyorum. Hem de çok. Ama siz kararınızı çoktan vermişsiniz. Yeterince iyi değilim."

Babamın yüzü soldu. Annem gözlerini kapattı.

"Sorun bu değil, Eloise." Ona yaklaştım ve elimi omzuna koydum.

"Sorun bu. Belki de gitmeliyim. Başka bir şehirde yeniden başlamalıyım."

Annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır."

"Sadece... bekle." Bir çift misafir lobiden içeri girdi. Onlar yammızdan geçerken başımı salladım ve ortalık sakinleşince herkesin beni şömineye kadar takip etmesi için çenemle işaret ettim.

"Sen de," dedim Memphis geri çekildiğinde.

"Bu bir aile tartışması," diye fısıldadı.

"Ve sen de ailenin bir parçasısın." Bunu kanıtlamak için cebimde bir yüzük vardı. Dirseğinden tutup onu kanepeye yönlendirdim, bir tarafıma onu, diğer tarafıma Eloise'i alarak annemle babamın ikili koltuğa oturmasını bekledim.

Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğildim. "Restorandan fazlasını istemiyorum."

Belki bu yılın başlarında istemiştim. Memphis'ten önce.

Drake'ten önce. Ama tabağıma bir şey ekleyeceksem, bu burada olmayacaktı. Evde olacaktı.

Drake sporla ilgileniyorsa ona koçluk yapabilecek esnekliğe sahip olmak istiyordum. Ya da onu piyano derslerine veya havuza götürmek. Daha fazla çocuk istiyordum. Geceleri Juniper Tepesi'ndeki evimde karımla birlikte olmak istiyordum.

Şehirde uzun saatler geçirmek istemiyordum.

"Otel devralırım," dedim, Eloise koltuktan fırlamadan önce elimi dizine koymak için uzandım, "*Sen hazır olana kadar.* Eğer annem ve babam miraslarını paylaştırmak, devretmek istiyorlarsa, sen hazır olana kadar ben devralırım."

Kaşlarını çattı. "Ben-"

"Hazır değilsin." Yumuşak bir gülümsemeyle baktım. "Hazır olmadığını biliyorsun. Henüz değilsin. Ama olacaksın. Aceleyle gerek yok."

"Hayır, acelesi yok." Babam iç çekti. "Knox istemiyorsa, her şeyi olduğu gibi devam ettirebiliriz. Briggs'le ilgili tüm bu karmaşa, bunamasının giderek kötüleşmesi beni korkutuyor. Kötü bir şey olması ihtimaline karşı hiçbir şeyi belirsiz bırakmak istemedik."

Annem, Eloise'e, "Bu oteli sevdiğini biliyoruz," dedi.

"O zaman onu benden almayın," diye yalvardı ve bana doğru döndü. "Onu mahvetmemden mi endişeleniyorsunuz?"

"Hayır," diye kabul ettim. Buna izin vermek yerine canı pahasına çalışırdı.

"Bırakacağız," dedi annem. "Zaman tanıyacağız."

Eloise'in omuzları düştü. "Teşekkür ederim."

Memphis çenesini indirdi ama dudaklarındaki gülümsemenin izini yakalamıştı.

Haklıydı. Burası Eloise'in oteliydi.

Resepsiyondaki zil çaldı, o tarafa bakınca bankoda bir misafirin beklediğini gördük.

Eloise gözlerini sildi ve hızla uzaklaştı.

Annem başını salladı. "İyi gitti."

"Haklıydın." Babam iç çekti. "Bugün bu konuyu açmamalıydık."

"Hangi konuyu açmamalıydınız?" diye sordum.

"Bu sabah Mateo'yla bir konuşma yaptık. Taşınıyor."

"Ne?" Oturduğum yerde doğruldum. "Nereye? Ne zamandan beri taşınmak istiyor?"

Annem gözünün kenarını sildi. "Alaska'da iş arıyormuş. Bu sabah bize uğrayarak pilot olarak işe alındığını söyledi."

Kahretsin. Sonunda hepimiz Quincy'de bir aradaydık ve şimdi o gidiyordu.

"Mateo pilot mu?" diye sordu Memphis.

Başımınla onayladım. "Üniversiteden lisansını aldı."

"Eloise'e söylemeye geldik," dedi babam. "Bildğini söyledi. Eloise'a bundan bahsetmiş ama kimseye bir şey söylememesini istemiş. Sinirlendim ve onun iletişim becerileri hakkında söylememem gereken şeyler söylemiş olabilirim."

"Konu oradan saptı," diye mırıldandı annem.

Ve tüm bunların içinde, benden oteli devralmamı istediklerini söylemişlerdi.

"Hadi, Anne." Babam oturduğu yerden kalktı. "Başımı daha fazla belaya sokmadan eve gidelim."

Annem ayağa kalktı ve babam şömineden uzaklaşırken takip etti. Fazla uzaklaşmadan durdu ve dönüp Memphis'e baktı.

“Burada olduğun için çok memnunuz. Eloise’in bunu sana söyleyip söylemediğini bilmiyorum.”

Memphis başını salladı. “Söyledi. Neredeyse her gün.”

Babam, her gün olduğu gibi mutlu ve neşeli görünen kız kardeşime baktı. Sanki bu tartışma hiç yaşanmamış gibiydi. Daha sonra, misafirler gittiğinde, yüzündeki ifadeyi değiştirirdi. Ama şu anda misafirler için gülümsüyordu çünkü burası onun yeri-ydi.

“Sanırım buraya yeterince gelmedim,” dedi anneme ama bakışları Eloise’e kilitlenmişti.

“Sanırım ikimiz de birkaç şeyi kaçırdık.” Babamın elini tuttu ve kapıya doğru çekti.

“Lanet olsun.” Ellerimle yüzümü ovuştur-dum. “Bunun bu-gün olmasını beklemiyordum.”

“Ne olursa olsun, bence doğru kararı verdin.”

“Ben de öyle düşünüyorum.” Kız kardeşimin konuklara oda anahtarlarını vermesini izledim. “Bugünlük işin bitti mi?”

“Hemen hemen. Eloise’in neye ihtiyacı olduğuna bakacağım. Hâlâ geceyi burada geçirmek istiyor musun?”

“Evet.” Belki de ona yüzüğü vermek için Noel’e kadar beklememeliydim. Belki de bu gece yapmalıydım. “Eloise’in eve erken gitmene izin verip vermeyeceğine bak. Ben de kaçarım. Eve gidip bu gece için hazırlanırız. Annemle bebek bakıcılığı konusunu henüz konuşmadım ama sanırım tüm bunlardan sonra Talia’ya soracağım.”

“Emin misin?” diye sordu. “Erteleyebiliriz.”

“Eminim.” Ayağa kalktım ve kahvelerimizi aldım. “Roxanne bu gece restoranla ilgileniyor. Yarınki düğün ve akşam yemeği bende. Ekiple bir konuşayım. Herkesin iyi olduğundan emin olayım.”

“Tamam.” Benimle resepsiyon masasına kadar yürüdü, ben Knuckles’a dönerken Eloise ile konuşmak için bekledi.

On beş dakika sonra dışarıdaydık ve arabasına doğru gidiyorduk. Elinden anahtarları aldım ve Volvo’nun yolcu kapısını açtım.

Drake’i almak için yaklaşık bir buçuk saat erken gidecektik ama bu, otele dönmeden önce Memphis’in onunla daha fazla zaman geçirmesini sağlayacaktı. Benim için de daha fazla zaman demekti. Karmakarışık tatil programı yüzünden ikisinden de uzak kalmıştım.

Bu uzun vadede sürdürülebilir değildi. Evde daha fazla gece geçirmek istiyordum, bu da Skip’i terfi ettirmem ve başka bir aşçı tutmam gerektiği anlamına geliyordu ama buna değerci.

“Eloise nasıldı?” diye sordum, şehrin içinden geçerken.

“Çıldırılmış hâlde.” Omuz silktili. “Yerinde olsam ben de kı-zardım. Herkes ondan şüphe ediyormuş gibi hissediyor. Ama bırakmayacak. Oteli çok istiyor.”

“Güzel.”

“Bana bir iyilik yapar mısın? Ona düğün organizatörlüğü fikrimi anlatmak istemiyorum. Henüz söylemek istemiyorum. Temizlik ekibinden ayrılmak istemiyorum. Özellikle de şimdi. Eloise’in söylediği şey... Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Elini tuttum. “Uğratmayacağını biliyorum. Ve insanlara ne zaman söylemek istersen o zaman söyleyebiliriz.”

“Ama...”

“Vay canına.”

Gülümsedi. “Drake’i kreşten almadan önce Jill’in beni tek-

rar kızdırmasını beklediğimizi biliyorum. Ama annen hâlâ ona bakmak istiyorsa, onu kreşten almak istiyorum.”

“Bana uyar. Jill bir şey mi söyledi?”

“Hayır. Sadece... o.” Memphis irkildi. “Ondan hoşlanmıyorum. Oğlumu kucağıma aldığımda ağlamasından bıktım. Belki annenle de bu değişmeyecek ama o farklı.”

“Katılıyorum.” Eğer Drake annemi severse, bu onun büyükannesi olduğu için olurdu.

“Kendimi suçlu hissediyorum. Ben sadece... Orayı sevmiyorum. Ve o *benim* oğlum. Onun değil.”

Aslında o *bizim* oğlumuzdu. Ama bu, cebimdeki yüzüğü onun parmağına taktığımda yapacağım bir düzeltmeydi. “Sana karşı çıkmayacağım. Pazartesi günü Drake’i almaya gittiğimde ağladı ve bu beni çok kızdırdı. Anlıyorum.”

Memphis geç kaldığı için kreş kapanmadan önce Drake’i almaya gitmiştim. Onu Jill’in kollarından aldığım anda ağlamaya başlamıştı.

Bütün bu durumla ilgili bir şeyler bana ters geliyordu. Sanki Jill onu bütün gün uyutmamış gibiydi. Sanki kendisini istemesi için Drake’i bilerek şımartmıştı. Belki de ne hissettiğime dair en ufak bir fikrim yoktu ama onda çirkin bir şeyler vardı. Bana çok yanlışmış gibi gelen bir şeyler.

Memphis’e davrandığı gibi eğer Drake’e de kötü davranıyorsa, onu Jill’den almak daha kolay olurdu. Ama Drake ona tapıyordu.

“Bu hafta sonu anneine sorarız,” dedim. Kreş tatil nedeniyle önümüzdeki hafta boyunca kapalı olduğu için annem Drake’e bakmayı kabul etmişti. “Bakalım bu Noel bebek bakıcılığını kalıcı hâle getirebilecek miyiz?”

“Eminim kreş benden otuz gün önceden haber vermemi isteyecektir.”

“Muhtemelen ama annem ona bakmaya razı olur olmaz, değiştireceğiz.”

“Anlaştık.” Memphis gülümsedi. “Tanrım, şimdiden hafiflemiş hissediyorum. Bu onu son alışımız olabilir.”

“Hapisten son kaçış.” Arabayı park yerine çekip motoru çalışır hâlde bıraktıktan sonra Memphis’i içeri kadar takip ettim.

Koridordan bebek odasına doğru yürüdü, kapının içinde durup odayı hızlıca gözden geçirdi. “Merhaba. Drake nerede?”

“Merhaba.” Jill olmayan bir kadın saate baktı. “Alma saatinden erken geldiniz.”

“Yani?” Memphis’in arkasında durdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Nerede o?”

“Onlar, şey...” Kadın sertçe yutkundu. “Henüz dönmediler.”

“Nereden dönmediler?” Memphis bir adım daha yaklaştı. “Neler oluyor?”

“Müdürüme haber vermem gerek.” Kadın bir adım attı, bizi geçip kapıya doğru gitmeye çalışıyordu ama ben yer değiştirip yolunu kestim.

“Ne haltlar dönüyor burada?” Kalbim hızla atmaya başladı. “Çocuğumuz nerede?”

“Jill şey... yaklaşık otuz dakika önce çıktı. Çamaşırlarını falan değiştirmek için onu biraz evine götürdü. Beşe kadar döneneğine söz verdi.”

“Onu götürdü mü?” Memphis’in ağzı açık kaldı. “Çocuğumu bu binadan çıkarmak için benden izin almadı.”

“Sadece-”

“Yandaki kapı.” Memphis elini kaldırdı. “Geçen sefer öyle demiştin.”

Başka bir şey söylemeden Drake’in araba koltuğunu ve bebek bezi çantasını askısından aldı, sonra da iki yaşlı kadının sohbet ettiği merkez ofise doğru yürüdü.

Memphis’in arkasında durarak kadınları şiddetle kınamasını ve Drake’i derhal kreşten çıkaracağını söylemesini izledim. İkisi de Memphis’in onay vermediğinden haberleri olmadığını iddia ediyordu.

“Jill senin için sorun olmadığını söyledi. Onunla gidebileceğini söyledi.”

Memphis, “Ben öyle bir şeye izin vermedim,” diye bağırdı. “Burada işimiz bitti. Bizi bir daha görmeyeceksin.”

“Otuz günlük bir süre gerekir-”

“Bu cümleyi bitirirsen polis şefi olan yengemi arar ve personelinizin ebeveyn izni olmadan çocukları kreşin dışına çıkardığını bildiririm.” Kadınlara ters ters baktım. “Sanırım buna çocuk kaçırma diyorlar.”

İkisi de bembeyaz kesildi.

Memphis döndü ve kapıdan çıkarak sağa sola baktı. Elleri titriyordu. “Hangi evin onun olduğunu bilmiyorum.”

“Bekle biraz.” Hışımla merkeze girdim ve Jill’in adresini istedim.

Dışarı çıktığımda Memphis kaldırımında duruyordu, araba koltuğu ve bebek bezi çantası ayaklarının altındaydı. Gözleri endişeyle dolmuştu.

“İşte bu.” Onu yandaki eve yönlendirdim; mavi dış cephe kaplaması ve yeşil kapısı olan küçük, tek katlı bir evdi. Bütün pencereler karanlıktı. Verandanın ışığı kapalıydı.

Kapının zilini defalarca çaldığım halde sessizlikten başka bir cevap yoktu. Sonra yumruğumu kapıya vurdum ama fark etmedi. Evde kimse yoktu.

“Bunun olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Yandaki mavi ev dediler.” Kreşin etrafındaki diğer tüm evler taba renginin bir tonuydu.

Kapıya tekrar vurdum ama cevap alamadım.

“Ne sikim oluyor?” Sokağı tarayarak geri çekildim.

Memphis’in yüzündeki renk solmuştu. “Oğlum nerede?”

22. Bölüm

Memphis

Birkaç dakika içinde cadde polis araçlarıyla dolmuştu. En son park eden Winn'di, polis işareti olmayan bir SUV'den inerek durduğumuz yere doğru koştu. Polis memurları da onu takip ederek etrafımızı sardılar.

Knox'un yanına sıkışmış bir şekilde dururken tüm vücudum titredi.

Winn elimi tutup sıktı. "Bana her şeyi anlat. En başından itibaren."

O kelimeleri söyleme fikri *—oğlumu aldı—* boğazımı düğümledi. Bunu yapamayacağımı biliyormuş gibi Knox beni daha sıkı tutarak benim yerime konuştu.

Ona Drake'i almaya nasıl geldiğimizi anlattı. Jill'in evine gittiğimizde orayı nasıl boş bulduğumuzu. İkimizin de panik ve telaş içinde kreşe nasıl koştuğumuzu, kreş sahibi ve diğer bakıcılardan nasıl bilgi istediğimizi ama paylaşacak pek bir

şeyleri olmadığını. Binadaki hiç kimsenin –ne ofisteki kadınların ne de kreşteki kızın– Jill’in, Drake’i nereye götürdüğüne dair bir fikri yoktu.

Tek bildiğimiz Jill’in yakında döneceğine söz vererek onunla gittiği idi. Ve sonra ortadan kaybolduğu.

Knox’un söylediği her kelimeyle birlikte kol ve bacaklarımdaki titreme daha da artıyordu, öyle ki onun kolları etrafıma sarılı olmasa buzlu kaldırıma çakılacağımdan emindim.

Winn açıklamaları bir sünger gibi içine çekti ve Knox bitirene kadar yorum yapmadan dinledi. Sonra memurlarına emirler yağdırmaya başladı. “Jill’in bilgilerini alın. Arabasından başlayın. Görünüşü. Plakası. Marka ve model. Hemen bir AMBER* alarmı verin. Sonra plakasını araştırın ve şehrin çevresine dağılın. Ardından telefonunu araştırın. Bakalım onu bir baz istasyonuna kadar takip edebilecek miyiz?”

“Tamamdır, Şef.” Adamlardan biri kreşin ön kapısına doğru koşmaya başladı.

Winn diğer iki memura “Evini arayın,” diye emretti.

Koşarak gittiler ve sadece birkaç saniye sonra, tekmelenen bir kapının gürültüsüyle irkildim.

Winn, “Bu daha önce hiç oldu mu?” diye sordu.

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallayarak onayladım. “Bir kere. Eve giderken Drake’i de yanına almıştı. Ama sadece birkaç dakikalığına gitmişti. Ona bunu bir daha yapmayacağını söyledim.”

“Drake ile ilişkisi nedir?”

“Onu seviyor. Onu seviyormuş gibi davranıyor.” Belki de

* Amerika Birleşik Devletleri tarafından bulunan, çocuk kaçırma vakalarında çevre vatandaşlardan yardım isteyen telefon mesajı sistemidir. –çn.

onu çok seviyordu. Başım dönüyordu. Bacaklarımın üzerine yıkılmak üzereydim.

“Nefes al.” Knox bana daha sıkı sarıldı. “Nefes al, Memphis.”

Ciğerlerimi doldurdum, burnumdaki sızı yeni bir dizi göz-yaşı getirdi. “Sence onu kaçırmış olabilir mi? Onu elinde tutmak istiyor olabilir mi?”

Winn, “Bu, büyük olasılıkla sadece bir iletişimsizlik,” dedi. “Belki de markete falan gitmesi gerekmiştir. Bugün erken gelmiştin buraya, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet. Genelde saat beşten önce gelmem.”

“Tamam.” Winn elimi tekrar sıktı ve bakışlarını Knox’a kilitledi. Aralarında sözsüzce geçen mesaj midemin daha da düğümlenmesine neden oldu. Orada büyük bir endişe vardı. Korku. Ve sempati.

Benim için kendini toparlıyordu ama soğuktan ve panikten uyuşmuş bir hâlde titreyerek duran tek kişi ben değildim.

“Neden ikiniz de arabada beklemiyorsunuz?” diye önerdi. “Daha fazla soru sormam ve bazı aramalar yapmam gerekiyor.”

“Hadi, bebeğim.” Knox bana arabaya kadar eşlik etti, adımlarımız yavaştı çünkü ayaklarıma güvenmediğimi biliyordu. Yolcu koltuğuna oturmama yardım etti, sonra kaputun önünden geçerek sürücü tarafına geçti. Kapı kapanır kapanmaz telefonunu çıkardı ve hoparlöre verdi.

Harrison ilk çalışta cevap verdi. “Selam, Knox.”

“Baba.”

Tek bir kelime etmişti ama Harrison, Knox’un sesindeki titremeyi fark etti. “Sorun nedir?”

“Drake’i kreşten almaya geldik. Gitmiş. Jill, bakıcısı, onu götürmüş.”

“Ah, Tanrım.” Harrison keskin bir nefes aldı. “Winn’i ara.”

“Çoktan aradım. AMBER alarmı veriyorlar.”

“Ben de birkaç arama yapacağım.” Harrison başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırdı.

Knox’un parmakları ekranda gezinerek başka bir kişiyi aradı. Yine hoparlörü açık bıraktı.

“Eloise Otel’ni aradığınız için teşekkür ederim. Size nasıl yardımcı olabilirim?” Eloise cevap verdi.

“Eloise. Ben Knox.” Aynı cümleleri tekrarladı ve Eloise’in hattan bile nefesinin kesildiğini anlayınca ağlamamak için gözlerini sıkmak zorunda kaldım.

“Ne yapabilirim?” diye sordu.

“Haberi duyurmamıza yardım et. Ne kadar çok insan onları ararsa o kadar iyi olur.”

“Tamamdır.”

Knox içini çekti ve telefonuna baktı, sanki daha fazla arama yapmak istiyordu ama gerçeği tekrarlayacak gücü kendinde bulamıyordu.

“Bu kötü bir rüya mı?” diye fısıldadım.

Telefonu arka cebine koydu ve bana baktı, onun gözleri de dökülmemiş yaşlarla doluydu. “Öyle olmalı.”

“Ya onu bulamazsak?”

“Bunu düşünme.” Elim tuttu, öyle şiddetle kavradı ki parmak eklemlerim acıdı. Yine de acıya, ona sarıldım, böylece burada, bu arabada kaldım ve düşünülemez bir yolda tek bir adım bile atmadım. “Onu bulacağız.”

“Onu bulacağız.” Sesimde hiç güven yoktu. Sadece korku vardı.

İkimiz birlikte soğuk arabada oturmuş, Winn ve ekibinin kreş ile Jill'in evi arasında gidip gelişlerini izliyorduk. Kreşin kapısının önünde bir kalabalık toplanıyordu.

Kreşten iki kadın dışarı çıkmıştı, ikisi de paltolarını giymişlerdi. Biz hareketsiz bir şekilde otururken ve kesik kesik aldığımız nefeslerimiz arabanın içinde beyaz buharlar hâlinde kıvrılırken, başlarını kaldırıp bize doğru bakmamaya özen gösterdiler. Ne Knox'un ne de benim aklımıza motoru açmak, kaloriferi çalıştırmak geldi. İkimiz de oldukça afallamıştık.

Oturup ön cama baktım, zihnimde bir dua dönüp duruyordu.

Onu bulalım. Onu bulalım. Lütfen, Tanrım onu bulmamıza yardım et.

"Eşyalarını bıraktık." Arabadan fırlayıp kaldırıma doğru koşan Knox'un sözleri beni irkiltti.

Drake'in araba koltuğunu ve bebek bezi çantasını kreşten almıştım. Onları ne zaman bırakmıştım? Jill'e gitmeden önce mi sonra mı? Şu anda hiçbir şey hatırlayamıyordum. Her dakika bulanık, her saniye bir ömür gibi geliyordu.

Yeni bir sersemlik hissi başıma vurdu. Düşünmeme, dile getirmeme izin vermediğim keşkelerin etrafında döndü.

Knox, Drake'in eşyalarını alıp arka koltuğa taşıdı. Sonra sürücü koltuğuna döndü ve bu kez anahtarı çevirdi.

"Burada oturamam," diye mırıldandı. Arabadan bir kez daha inip bu kez Winn'e doğru yürümeye başlamadan önce klimadan sıcak hava gelmeye başlamıştı bile.

Winn, Jill'in evinin önünde durmuş telefonla konuşuyordu.

Knox yanına gitti ve aramayı bitirmesini bekledi. Telefonu kapattığı anda Jill'in garaj kapısı açıldı. Garaj boştu. Bir arabanın olması gereken yerde sadece gölgeler vardı.

Nereye gitmiş olabilirdi? Drake'in araba koltuğu onlarda değildi. Ya bir kaza geçirselerdi? Kasabaya mı gitmişti? Belki de kahve içmek için şehir merkezine inmişti.

Elim kapının kolunu buldu ve iterek açtım ama dışarı adı-mımı atamadan telefonumdan bangır bangır bir alarm sesi gel-di. Ses havada yankılandı. Sadece benim telefonumdan değil, diğer herkesin de telefonundan yankılanıyordu.

AMBER Alarmı.

Oğlum için.

O tiz ses bedenimi delip geçti, kalbimi kesti. Kalbimin at-maya devam etmesini dileyerek göğsümü tuttum. *Onu bulalım. Lütfen, onu bulalım.*

Park yerine neredeyse aynı anda iki araba yanaştı. Diğer ebeveynler kendi çocuklarını almak için gelmeye başlamıştı. Her biri içeri koşmadan önce yüzleri şaşkınlık ve ani bir endi-şeyle kaplanmıştı.

Ama içeride çocuklarını bulacaklardı.

Ben ise bulamamıştım.

Bir enerji patlaması sinir uçlarımı harekete geçirdi. Bu ara-bada oturup beklemek artık bir seçenek değildi. Kollarımı göğ-sümde kavuşturarak dışarı fırladım ve Knox'un yanına koştum.

Beni gördü ve sertçe yutkundu, sonra elini uzattı.

Elini tuttum ve Winn'e baktım. "Burada oturamam. Deli-receğim."

"Departmandaki herkes arıyor. Alarm verildi. Bir çağrı ala-bilmeyi umuyoruz."

"Kasabaya gitsem nasıl olur? Belki onunla karşılaşırım. Belki markete ya da Noel alışverişine gitmiştir. Ben gelmeden önce döneceğini söylemiş. Saat neredeyse beş."

“Burada kalsan daha iyi olur,” dedi Winn. “Bilgiye ihtiyacımız olursa diye.”

“Beni arayabilirsin.” Gözlerim yaşardı. “Lütfen. Lütfen beni burada oturup izlemek zorunda bırakma. Eğer bu Hudson olsaydı...”

“Tamam.” Derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Telefonunu yakınında tut.”

“Tutarım.” Bir adım atmak için hareketlendim ama daha uzaklaşmadan Knox’un eli uzanarak dirseğimi kavradı.

“Bekle, güzelim.”

“Ne? Sen de mi geliyorsun?”

“Winn’e tüm hikâyeyi anlatmamız gerekiyor.”

“Ne hikâyesi?” diye sordu.

Yüzünü okumam bir ânımı aldı. Sonra farkına vardım ve midem takla attı.

Oliver. Ailem. Onlara para için şantaj yapmaya çalışan kadın.

“Sence bunun bir ilgisi var mı?” diye sordum Knox’a.

“Bilmiyorum.” Alnı çatıldı. “Ama eğer öyleyse, Winn’in gerçeği öğrenmesi gerek.”

Bunca zaman ailemin bizimle iletişime geçmesini beklemiştik. Mümkün olan en iyi sonucu umarak sessizliklerini kabul etmiştik. Peki ya bu bir hataydıysa? Ya Drake aylarca hedef olduysa? Ya bunun olmasını engelleyebilecektiysek?

“Memphis.” Winn elini omzuma koyarak beni kendime getirdi. “Konuş benimle.”

“Geçen ay, Şükran Günü civarında ailem bir anda Quincy’e geldi. İlişkimiz biraz... gergin. Gelmelerinin sebebi bir kadı-

nın onlara şantaj yapmasıymış. Drake'in babasının adını ifşa etmekle tehdit etmiş. İnsanlara babasının kim olduğunu söylemekle.”

“Babası kim?” diye sordu.

Knox'a baktım.

Knox, Drake'in babasıydı. Bu etiketin tüm önemli kısımlarında Knox, Drake'in babasıydı.

Sadece aynı DNA'yı paylaşmıyorlardı.

“Adı Oliver MacKay,” dedim ve sonra ona tüm hikâyeyi anlattım.

Winn ellerini kalçalarının üzerine koydu. “Drake'i kaçırmış olabilirler mi? Oliver, karısı ya da karısının ailesi?”

“Bilmiyorum.” Belki de her şeye rağmen onu istiyorlardı. Ya da belki de bu, Oliver'ın sadakatsizliği yüzünden karısının verdiği bir cezaydı.

Winn, “Büyük ihtimalle Jill'in elinde,” dedi. “Onu sevdiğini söylemiştin. Kreş sahibi Drake'in onun açık ara favorisi olduğunu doğruladı. Buna bakılırsa, benim önsezim muhtemelen haddini aştığı yönünde. Onu parka, şehir merkezine ya da bir arkadaşını ziyarete giderken yanında götürmüştür.”

“Ama...” Knox'un sesinde, Winn'in yüzünde yazılı olan şüpheler vardı.

“New York'taki kadınla durumun ne olduğunu bilmem gerekiyor,” dedi.

“Tamam.” Titreyen ellerimle rehberimde gezindim ve babamın adını buldum. Ona dokundum ve telefonu kulağıma götürdüm, çalarken nefesimi tuttum. Kalp atışlarım o kadar yüksek ve sertti ki nabzımın damarlarımı patladığını hissettim.

“Memphis,” diye cevap verdi.

“Sana şantaj yapan kadınla ne oldu?”

“Sonucu umursamadığını açıkça belli ettin. Şansın vardı-”

“Oğlum kayıp.” Sesim çatallaştı. “Ne oldu? Lütfen.”

“Ne demek kayıp?”

“Sadece söyle bana!” Kelimeleri haykırdım, akıl sağlığım üzerindeki kontrolüm kırılmaya başlamıştı.

Babamın cevabını duyamadan Knox telefonu elimden aldı. “Konuş. Şimdi.”

Knox’a bakarken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Babamın söyledikleri karşısında çenesi titredi ve burun delikleri açıldı. Sonra telefonu kulağından çekti ve aramayı sonlandırdı.

“Ne dedi?”

“Ödemeyi reddetmiş. Ona siktirip gitmesini söylemiş. O zamandan beri haber alamamış.”

“Ah, Tanrım.” Hıçkırıklarımı tutmak için bir elim ağzıma gitti.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişim? Geçtiğimiz haftalarda kendime umutlanma izni vermişim. Kör olmama izin vermiştim. Babam bana yardım etmeyi hiç düşünmemişti. Bir kere bile.

Tam kaldırıma düşmek üzereydim ki güçlü bir kol etrafıma dolandı ve beni tuttu. “Blöfünü gördü. O da babamın blöfünü gördü.”

“Bir isim verdi mi?” diye sordu Winn.

Knox başını salladı. “Hayır. Bir isim almamış.”

“Bu benim suçum,” diye fısıldadım. “Bunu kendim halletmeliydim.”

“Hayır. Bu senin suçun değil.” Knox yüzümü ellerinin arasına aldı, öfkeyle başparmaklarıyla gözyaşlarımı silip kuruttu. “Bu kararı birlikte verdik.”

“Bu yanlış bir karardı.”

Yüzündeki ıstırap sadece gözyaşlarımın daha hızlı akmasına neden oldu. “Biliyorum.”

“Ne yapacağız? Nerede o?”

“Onu bulacağız.” Knox beni göğsüne çekti, Winn’le konuşurken bana sıkıca sarıldı. “Ne yapacağız?”

“Bunu duymak istemediğinizi biliyorum ama ikinizin de beklemesi gerekiyor.”

Knox’un göğsüne doğru homurdandım, dehşet yerini hayal kırıklığı ve umutsuzluğa bıraktı. “O arabada oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Annelerin merkeze girip çocuklarını almalarını izleyemem. Yapamam.”

Winn, “İsterseniz kasabaya yürüyün,” dedi. “Ama Jill’i arayan bir sürü insan var. Ekibi kontrol edip kısa süre içinde güncelleme yapmak için size dönerim.”

“O zaman gidelim.” Beni bıraktı ve elimden tutup kaldırımdan aşağı çekerek Main’e doğru yola çıktık.

İlk iki blok boyunca bacaklarım kaskatı ve titrekti ama sonra ısınmaya başladılar ve adımlarım hızlandı. Sessizce yürüdük ama kafamızın içindeki ruhsuz çığlık her adımda daha da yükseldi.

Eğer babamın, ona şantaj yapmaya çalışan kadının kim olduğuna dair bir fikri yoksa, bunu bilecek tek bir kişi vardı.

O kadar ani durdum ki Knox’un elimi sımsıkı tutuşundan ayrıldı.

“Sorun nedir?”

“Bu kadının kim olduğunu bilmek zorundayız. O olmasa bile, bilmek zorundayız.” Kafamı kuma gömme zamanı sona ermişti. Montana’da bana ulaşlamayacağını düşünerek hata yapmışım. Belki de bunun şantajla hiçbir ilgisi yoktu ama bu riski göze alamazdım.

Knox, “Oliver’ı arayacaksın,” diye tahmin etti.

Başımı salladım ve telefonumu çıkarıp sahte bir isimle gizlediğim numarayı buldum.

“Evet,” diye cevap verdi, sesi kış havası kadar soğuktu.

“Bizi kim biliyor?”

“Hiç kimse.”

“Birileri biliyor,” diye düzelttim. “Çünkü biri oğlumun babasının kim olduğu bilgisini gizli tutmak için ailemden para isteyerek şantaj yapmaya çalışıyor. Kim?”

“Kahretsin,” diye tısladı.

“Kim o, Oliver?”

“Bilmiyorum.”

Öfkem tavan yaptı. “Sakin bana yalan söylemeye kalkma. Bu oğlumla ilgili. Sana sessiz kalacağıma söz verdim, çekip gittim ama bana söylemek zorundasın yoksa bir sonraki telefon görüşmem karınla olur.”

“Bunu yaparsan çocuğunu alırım.”

“Oğluma asla dokunamayacaksın. Milyonlarımın her kuruşunu hayatını mahvetmek için kullanırım.” Drake’i güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardım. Eğer bu babamın emirlerini yerine getirmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. “Kim?”

Hattın diğer ucu sessizliğe gömüldü. O kadar sessizdi ki hâlâ orada olduğundan emin değildim. Ama sonra nefes aldı ve

sırları yerine kendini korumayı seçtiğini anladım. “Kimsenin bizden haberi yoktu.”

“O zaman ben şehri terk etmeden önce FBI neden evime uğradı? Birileri biliyor olmalı Oliver. Kim?”

Arka planda bir hışırtı duyuldu, ardından bir kapı kapandı. “FBI sana ne zaman geldi? Neden bana söylemedin?”

“Aramız pek iyi değildi. Ayrıca onlara hiçbir şey söylemedim.”

“FBI ajanı tam olarak ne dedi?” Sesinde bir hiddet vardı. Korku. Güzel. Ben dehşete kapılmış hâldeydim o da biraz korkabilirdi.

“Hiçbir şey. Ajan seni tanıyıp tanımadığımı sordu. Tanımadığımı söyledim.” Yarı gerçek. O noktaya kadar Oliver benim için ölmüştü. “Soruşturulduğunu bilmiyordum.”

“Soruşturulmuyorum.”

Yalancı. “FBI biliyorsa, başka biri de biliyordur.”

“Belki senin arkadaşlarından biridir. Paran olduğunu bilen ve senden para koparabileceğini düşünen biri.”

“Hayır. Ayrılmadan önce sana söyledim, birlikte olduğumuzu kimseye söylemedim.” Çünkü benden söylemememi istemişti. Ve ben lanet olası bir aptaldım.

“Kesinlikle ben değildim,” dedi.

Boşta kalan elim yumruk oldu. “Karından başka kim senin çocuğunu doğurmamı umursar ki?”

“Benim karım yapmadı.”

“O zaman kim? Lütfen?” Bu adama yalvarmaktan nefret ediyordum ama Drake için, eğer bu onu eve sağ salim döndürecekse dizlerimin üzerine çökebilirdim.

“Görüştüğüm o kadın olabilir. Uzun süre birlikte olmadık.

Altı ay filan. Onunla geçirdiğim zaman seninle geçirdiğim zamandan kısa bir süre sonra başladı. Çok talepkârdı.”

“Demek istediğin, evli olduğunu biliyordu.”

“Evet,” diye mırıldandı.

“Bu kadın beni nereden biliyordu?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Beni takip ettirmediyse tabii. Yapmıssa hiç şaşırımam.”

Ayrıldıktan sonra iki kez evime gelmişti. Birinde, adını unutmamı istediği gece. Bana para teklif ettiği gece. Ona be-bekten bahsettiğim gece. Birkaç gün sonra da ebeveynlik haklarını devretmek için gelmişti.

Onu takip ediyorsa, belki beni de takip etmeye devam etmiştir. Kıskançlıktan mı? Kininden mi? Meraktan mı? Drake’i doğurduğumda, babasının Oliver olduğunu tahmin etmiş olmalıydı.

“Bir isim. Bana adını söyle.”

“Averie Flannagan.”

“Averie Flannagan,” diye tekrarladım ve Knox hemen kendi telefonunu çıkarıp Winn’i aramak için iki adım uzaklaştı.

“Hoşça kal Oliver.”

“Memphis.” Ben aramayı sonlandıramadan beni durdurdu.

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Hiçbir şeyi,” diye onayladım ve hat kapandı.

Pes etme.

Drake’i bulacaktık. Drake’i bulmak zorundaydık.

“Winn adını araştırarak,” dedi Knox. “Bakalım ne bulabilecek.”

“Montana’ya geldiyse, Quincy’de kalacağından şüpheliyim. Belki de bölgedeki diğer otelleri aramalıyız.”

“Fazla otel yok. En yakını elli mil uzakta.” Bir parmağını kaldırarak telefonunu karıştırdı. Sonra bir numara çevirdi ve kulağına götürdü. “Evet, merhaba. Adım Knox Eden. Quincy’deki Eloise Oteli’nin sahibiyim. Bu hafta oda ücretini ödemeyen bir misafirim vardı. Diğer otelleri arıyorum çünkü sanırım bunu bölgedeki birkaç otele de yapmış. Otelinizde Averie Flannagan adında birinin kalma ihtimali var mı?”

Bir duraksama oldu. Knox elimi sıkı ve geldiğimiz yoldan geri dönerek kaldırımından aşağı doğru yürümeye başladı.

“Sorun değil. Bana bir iyilik yap, yerel şerife haber vereceğim. Sen aradığımı ona belli etme. Minnettar olurum.” Telefonu cebine soktu ve koşmaya başladı.

Başka bir gün olsa ona ayak uydurmakta zorlanırdım ama adrenalin ve korku beni kreşe doğru koşarken adımlarımı onun hızına yetişmeye zorladı.

Doğruca arabama koştuk, Knox kapıyı açarken Winn’e bağırdı. “Missoula’ya giden yoldaki Mountain Motel’de kalan bir Averie Flannagan var.”

Winn bir memura parmaklarını şaklattı ve kendi cipine doğru yola koyuldu. “Bizi takip edin. Yakın durun.”

Knox bizi park alanından çıkardı ve polis araçlarından biri Winn’i de arkasına alarak otoyola doğru hızla ilerlemeye başladı.

Kilometreler bir bulanıklık içinde geçti ama ne kadar hızlı sürersek sürelim, yeterince hızlı değil gibiydi. Dizlerim titredi. Midem çalkalandı.

“Bu benim hatam. Oliver’ı daha önce aramalıydım. Şükran Günü’nde.”

“Hayır.” dedi Knox. “Bu kadın deli. Drake’i gerçekten kaçırdıysa, delirmiş demektir. Bunu durduramazdın.”

“Ona ödeme yapabilirdik.”

“Ve verecek bir şeyimiz kalmayana kadar istemeye devam ederdi.”

“Ya ona bir şey yaptıysa?” Sesim zar zor duyuluyordu. “Ya ona zarar verdiyse?”

Knox cevap vermedi. Muhtemelen aynı sorular onun aklından da geçiyordu.

Sessizce yolumuza devam ettik, ta ki otoyolda, yaprak dökmeyen ağaçlı korunun içine sıkışmış, U şeklinde küçük bir motel görünene kadar.

Nefesim kesildi. Otoparkta üç şerif arabası vardı ve her birinin ışıkları yanıp sönüyordu.

“Winn haber vermiş olmalı.”

Knox otoyoldan çıkmak için yavaşlayıp motele yaklaşına kadar gözümü kırpmayı reddettim.

Taba rengi gömlekli ve aynı renk pantolonlu bir polis memuru içerden çıktı. Arkasından, üniformalı başka bir polisin eşlik ettiği bir kadın geldi.

Benim boylarımda sarışın bir kadın. Elleri arkadan kelepçeliydi.

“Onu tanıyorum.” Başımı salladım, gözlerime inanmakta güçlük çekiyordum. “Bu benimle konuşmaya gelen FBI ajanı.”

“Ne?” dedi Knox. “Emin misin?”

“Evet.” Bu da neydi böyle?

Knox, New York plakalı bir arabanın yanına park etti. Lastikler durduğu anda arabadan çıktım. Ayağım kaldırıma çarptığında beni karşılayan ses, bütün gün duyduğum en iyi sestti.

Bir ağlama. Küçük bir çocuktan.

Benim küçük oğlumdan.

Koşmaya başladım. Knox da öyle.

“Durun.” Bir polis memuru bizi durdurmak için ellerini kaldırdı ama Winn kucağında Drake’le otel kapısından çıkarken onu iterek geçtik.

“Tanrı’ya şükür.” Onu göğsüme çektim ve burnumu boynuna gömüp öpücüklerle boğdum. Sonra vücudunun her santimini yoklayarak bir sorun olmadığından emin oldum. “İyisin.”

“O iyi.” Knox kollarını ikimize doladı, yanağını Drake’in saçlarına dayadı. “Onu bulduk.”

Onu bulduk.

“Bir daha asla gözümün önünden ayrılmayacaksın,” dedim Drake’e daha sıkı sarılarak.

Knox ve ben, Drake serbest kalmak için kıpırdanıp kıvrılırken bile sarılmaya devam ettik ancak koridordan tanıdık bir ses geldiğinde geri çekildik.

“Ona bir şey olmasına izin vermezdim.” Elleri kelepçeli olan ve bir memur tarafından otelden dışarı itilen Jill’in göz yaşları yüzünden akıyordu. Bizi gördüğü anda dondu kaldı. Sudan çıkmış balık gibi ağzı açılıp kapanıyor, soluğu kesiliyordu. Ama o konuşmadan ya da saçma sapan bir bahane uydurmadan oğlumla birlikte döndüm ve Volvo’ya doğru yürüdüm.

Knox da arkamızdan geldi.

Winn de öyle.

“Kalmamız için bir neden var mı?” diye sordum.

“Hayır. Evinize gidin. İkisini de gözaltına alacağız ve onları kendim sorgulayacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Bir adım daha yaklaştı ve parmağını Drake'in yanağında gezdirdi. "Dikkatli sür. Yakında görüşürüz."

Knox elini onun omzuna koydu, sonra dönüp Drake'i aldı ve koltuğuna oturttu.

Ben de arka koltuğa geçip Knox'un direksiyona geçmesini bekledim.

Dikiz aynasından bakışlarımı karşıladı.

Bizi eve götürdü.

23. Bölüm

Memphis

Noel arifesi. Bu Drake'in ilk Noel'iydi ve evde tatil ruhundan eser yoktu. İki gün önce yaşananlar hâlâ çok tazeydi. Ağaç kesmek ya da hediye paketlemek yerine, uyanık olduğum saatleri cevaplar bekleyerek ve oğluma yakın durarak geçirdim.

Ben son çamaşırları katlarken Drake yatağın üzerinde mırıldanıyor, elleriyle ayaklarını savuruyordu.

Knox da ben de otelden izin almıştık. Çalışanları Drake'e ne olduğunu öğrendiklerinde, evde kalması için ısrar etmişlerdi. Düğünü halletmişlerdi ve Knuckles'da Noel Arifesi ve Noel Günü ziyafetlerini hazırlıyorlardı.

Mateo ve Anne, ben dönmeye hazır olana kadar benim vardiyalarımı üstlenmeye, odaları temizlemeye ve otelde koşturmaya gönüllü olmuşlardı.

Uzun süre uzak kalamazdım. Onlara bu yükü yüklemek is-

temiyordum. Ama şu an için oğlumdan farklı bir çatı altında olmak rahatsız hissettiriyordu. Knox da aynı şeyi hissediyor gibiydi. Ben evi temizleyip çamaşır yıkayarak zihnimi meşgul ederken, o mutfakta, yarın çiftlikte yiyeceğimiz Noel yemeğı için hazırlık yapıyordu.

Belki Noel neşem yoktu ama tatilimi onun ailesiyle geçirmekten daha çok isteyeceğim bir yer de yoktu.

Kendi aileme olan tüm inancımı kaybetmiştim.

Annem bir kez aramaya çalışmıştı. Drake'in iyi olduğunu ve evde olduğunu bildirmek için mesaj atmayı tercih ederek aramayı reddetmiştim. O zamandan beri dört kez daha aramıştı. Devam ederlerse, belki gelecek hafta cevap verirdim. Belki de cevap vermezdim.

Aileni kaybetmek garip bir duyguydu. Knox'un ailesi, beni çoktan kendi aileleri içinde benimsemiş olmasalardı, bu yürek parçalayıcı olurdu.

Anne cumadan beri üç kez gelmişti, Harrison ve Griffin de iki kez. Eloise cuma gecesi biz o motelden döndükten sonra gelmişti. Talia hemen arkasındaydı ve Drake'in iyi olduğundan emin olmak için hızlı bir kontrol yapmakta ısrar etmişti. Sonra Lyla ve Mateo akşam yemeğıyle gelmişti.

O günden beri görmediğimiz tek aile üyesi Winn'di.

Ve görmek için yanıp tutuştığımız kişi de oydu.

"Memphis," diye seslendi Knox, oturma odasından. "Winn geldi."

"Sonunda," diye nefes aldım. Katlamakta olduğum tişört sepetin içine düştü. Drake'i kollarıma aldım ve koridorun sonuna kadar taşıdım.

Knox, Winn için kapıyı açtı ve içeri girerken yanağından öptü. “Merhaba.”

“Merhaba.” İkimize de gülmüsedti. “Bunu bugün yaptığım için üzgünüm. Ama muhtemelen neler olduğunu öğrenmek istiyorsunuzdur diye düşündüm ve yarın herkes etraftayken yapmaktansa şimdi yapmanın daha iyi olacağını düşündüm.”

“Lütfen.” Kalbim boğazımda düğümlenmişti.

Saat daha erkendi, sabahın onuydu. Daha dün Winn, Averie ve Jill’i hâlâ sorguladıklarını söylemişti. Ama zaman yavaş ilerliyordu ve beklemekle geçen her saat bana bir hafta gibi geliyordu.

“Sana bir şey getirelim mi?” Knox ona oturma odasına kadar eşlik ederek sordu. “Su?”

“Hayır, böyle iyiyim.” Bir elini yeni yeni belirmeye başlayan karnına bastırdı, sonra sandalyeye oturdu, böylece Knox ve ben kanepede yan yana oturabildik.

Knox, Drake’i kollarımdan aldı ve ayaklarımızın yanındaki oyun minderine yatırdı. Ardından dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve Winn’e başıyla başlaması için işaret verdi.

“Averie ve Jill avukat talep ettiler, bu da süreci yavaşlattı. Ama Jill sonunda iş birliği yapmayı kabul etti. Ve hikâyenin Averie’ye ait kısmındaki boşlukları doldurmaya yardımcı olacak bazı kanıtlarımız var.”

“O bir FBI ajanı mıydı? Averie?”

Winn başını salladı. “Hayır.”

“Ama bana bir rozet gösterdi.” Evimin önüne geldiğinde açtığı siyah bir cüzdanın içindeydi.

“Üzerinde bir rozet bulduk. Sahteydi. İyi taklit edilmiş bir rozetti. Bilmene imkân yoktu.”

“Öyleyse beni kandırdı.” Kalbim sıkıştı. “Sadece Oliver hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Neden?”

“Telefonunda bulabildiğimiz kadarıyla Oliver’ın bir sürü video görüntüsü var. Çok fazla dediysem, bir sapıktan görmeyi bekleyeceğim türden.”

“Oliver’la konuştuğumda sesi onu çoktan gözden çıkarmış gibi geliyordu,” dedim. “Eğer takip ediliyor olsaydı, bunu bilmez miydi?”

“Tam olarak değil. Elinde babanın videoları da vardı. Babanın da takip edildiğini bildiğinden şüpheliyim.”

“Neden?” Başımı salladım. “Bütün bunların neden olduğunu anlamıyorum.”

“Sen ve ailen bir hedeftiniz.” Winn bana hüzünlü bir gülümseme gönderdi. “Averie’nin, Oliver’dan ilişkileri hakkında sessiz kalmak için para talep ettiğini tahmin ediyorum.”

Öfkelendim. “Muhtemelen almadığım elli bin doları ona ödemiştir.”

“Daha sonra sen ve ailen hakkında bir şeyler öğrenmiş olmalı. Oliver, ona ödeme yaparsa sen de yaparsın diye düşünmüş olmalı. Bu onun için kolay yoldan para kazanmak olurdu.”

“Memphis’in servetinin ne kadar olduğunu bildiğini mi düşünüyorsun?” Knox sordu.

Winn başını salladı. “Evet, öyle düşünüyorum.”

“Benim hiçbir servetim yok,” dedim. “Artık yok.”

Knox elini dizime koydu. “Onun bu şekilde düşündüğünden şüpheliyim.”

“Karısına gidebilirdi,” dedim.

“Hayır.” Knox iç çekti. “Çok tehlikeli.”

Milyonlara giden kolay yol bendim. Milyonlarım olmaması dışında. Artık yoktu. “Drake’i neden istesin ki?”

Winn, “İşte Jill burada devreye giriyor,” dedi. “Yine, bir itiraf olmadan emin olamam ama baban istediği parayı vermeyi reddettikten sonra daha fazla cephaneye ihtiyacı olduğuna karar verdiğini düşünüyorum. Özellikle de babalık testi. Babanın ve belki Oliver’in da başını ağrıtabilecek bir şey.”

“Jill de burada devreye girdi,” diye mırıldandı Knox.

“Tam bir baş belası.” Winn gözlerini devirdi. “Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyor. Averie haftalar önce ona ulaşmış. Bir çeşit anlaşmaya varmışlar. Ona Drake’in halası olduğunu söylemiş. Kardeşinin bebeğin babası olduğunu. Averie’nin hikâyesine göre Drake’in, kardeşinin oğlu olduğunu kabul etmemişsin. Ve onlar cevap alamadan New York’tan kaçmışsın.”

Çenem düştü. “Ne yani? Jill ona inanmış mı?”

“Görünüşe göre. *Arkadaş* olmuşlardı. Jill, Drake’in ailesiyle yeniden bir araya gelmesine yardım ettiğini düşünüyormuş.”

“Ondan nefret ediyorum.” Dişlerim birbirine vurdu.

Knox yanımda homurdandı. “Lanet olası kaltak.”

“Averie, Jill’i onun yardımına ihtiyacı olduğuna ama Quincy’de buluşamayacaklarına ikna etmiş. Senin onu tanıyabileceğini söylemiş. Drake’i alıp New York’ta yaptığın gibi ortadan kaybolma riskin çok büyükmüş. Jill de Drake’i alıp o motelde buluşmayı kabul etmiş. Görünüşe göre, onun o kadar da gerisinde değiliz. Belki 30 dakika. Beşe kadar şehre döneceğini ve sizin de hiç haberiniz olmayacağını dü-

şünmüş. Ama motelde kaldığı süre daha uzun sürmüş çünkü Averie'nin, Jill'e söz verdiği para orada değilmiş."

"Bekle." Knox parmağını kaldırdı. "Para mı?"

"Yüz bin dolar. Averie bunun 'kardeşinin' oğluna kavuşmasına yardım eden herkese vereceği bir ödül olduğunu söylemiş."

"Ama Averie'nin parası yoktu," dedim.

Winn başını salladı. "Hayır ve Jill parayı almadan gitmeyi reddetmiş."

"Ve Jill bütün bunlara inanmış mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Winn omuz silkti. "İddia ettiği şey bu."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Knox.

"Ne yazık ki evet. Jill panikledi. Çocuk kaçırma suçlamasıyla karşı karşıyayken yalan söyleyecek cesareti olduğunu sanmıyorum."

"Tabii ki doğru. Benim korkunç bir anne olduğumu düşünüyor," dedim. "Muhtemelen Averie'ye hayrandı ve Drake'in bensiz daha iyi olacağını düşünüyordu."

Knox kolunu omuzlarıma doladı. "Sen korkunç bir anne değilsin. O lanet olası bir deli, bebeğim."

"Bu durumda Drake'i onunla bıraktığım için ben ne oluyorum?"

Gözleri yumuşadı. "Ben de onu orada bıraktım. Diğer ebeveynler de öyle yaptı. Bunu kendi omuzlarına yükleme. Bu suç onun. Yalnızca onun."

"İçgüdülerime güvenmeliydim." Ve onları görmezden gelmenin suçluluğu yıllarca peşimde olacaktı.

"Knox haklı, Memphis," dedi Winn. "Bu senin hatan değil."

“Sence Averie gerçekten onun DNA’sının peşinde miydi? Yoksa Drake’i mi alacaktı?”

“Benim önsezim DNA’yı istediği yönünde,” dedi Winn. “Jill’e, Averie’nin Drake’i alıp götürmeye niyetli olduğu izlenimine kapılıp kapılmadığını sordum. Tek istediğinin onun tükürüğü ve saç örneği olduğunu söyledi. Ona göz ucuyla bile bakmamış.”

“Çünkü oyunun sonuna gelmesini sağlayacak olan Drake değildi.” Knox ofladı. “O paranın peşindeydi.”

Winn başım salladı. “Bu noktada çok fazla tahmin var; ama çoğu zaman tahminlerimiz gerçeğe yakın çıkıyor.”

Zihnim yine dönmeye başlamıştı. Gerçi cuma gününden beri hiç durmamıştı.

“Sırada ne var?” diye sordu Knox.

“Bu bir çocuk kaçırma vakası olduğu için FBI’a ulaştım. Averie’nin New York’taki hayatını incelemek için bizim sahip olmadığımız kaynaklara sahipler. Uzun bir süre hapiste kalması umuduyla soruşturmanın mümkün olduğunca kapsamlı olmasını istiyorum.”

“Güzel.” Ciğerlerimdeki hava boşaldı. “Peki ya Oliver? Onunla konuşacaklar mı?”

“Konuşmalarını bekliyorum. Ve bana anlattığın onca şeyden sonra seni tanıdığımı inkâr etmesini bekliyorum.”

“Benim için sorun değil.”

FBI kapımı çalsa bile onun adını bir daha anmaya hiç niyetim yoktu. Oliver’ın karısı onun sadakatsiz bir piç olduğunu öğrenirse, bu onun sorunuydu. Bu benim ağzımdan çıkmayacaktı.

Winn, “Onlar devralacak ve federal savcılarını getirecekler,” dedi. “Davadaki baş ajanla iletişim hâlinde olacağım. Umarım bizi neler olup bittiği konusunda bilgilendirirler. Ama çoğunlukla beklemede olacağız. Siz de hayatınıza devam etmek için elinizden geleni yapacaksınız.”

Bu yeterli gibi gelmiyordu. Yeterince bitmiş gibi değildi.

Yine de ulaşabileceğimiz tek sonucun bu olacağından şüpheleniyordum.

“Bugün buraya geldiğin için teşekkür ederim,” dedim Winn’e.

“Elimde daha fazlası olmadığı için üzgünüm.” Ayağa kalktı ve biz de onu takip ederek kapıya kadar yürüdük. “Yarın görüşüyor muyuz?”

“Evet.” Knox başıyla onayladı. “Mutlu Noeller.”

“Mutlu Noeller.” Beni kucakladı. “Sen iyi bir annesin, Memphis. Bundan asla şüphe etme.”

“Teşekkür ederim.” Bir gün bu sözlere inanacağımı umarak ona daha sıkı sarıldım. Belki zamanla, Jill ve Averie Flannagan geçmişten gelen silik bir kâbusa dönüştüklerinde.

Winn dışarı çıkmadan önce el salladı. Bütün gün kar yağmıştı, kar, kabarık siyah saçlarındaki beyaz taneler tozla kaplanmış gibiydi. Arka lambaları yolun aşağısında gözden kaybolduğunda Knox kapıyı kapattı.

“Bu şey gibi hissettiriyor...”

“Bitmemiş.” Kollarını bana doladı. “İtiraf edeceğinden, bize her şeyi anlatacağından şüpheliyim ama lanet olsun, cevaplar istiyorum.”

Ben de tam olarak böyle hissediyordum. “Bunu nasıl atlatacağız? En kötü günleri nasıl atlatacağız?”

“Daha çok *en güzel günler* geçirerek.” Başımın üstünü öptü ve beni bıraktı, cebinden bir şey çıkarmak için yerinde kıpırdandı. “Yarına kadar bekleyecektim. Hediyeleri açtığımızda sana verecektim. Ama olanlardan sonra beklemek zaman kaybı gibi geliyor.”

Avucunda ne olduğunu görmek için hareket ettim. Ama parmaklarını avucuna doğru kapatmıştı.

Ancak diz çöktükten sonra elini gevşetti ve mükemmel bir elmas yüzük ortaya çıktı.

“Benimle evl-”

“Evet.” Sözüünü bitirmesine izin vermeden dizlerimin üzerine çöktüm ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Dilini dudaklarıma değdirirken hiç vakit kaybetmeden beni havaya kaldırdı ve geniş gövdesinin altına hapsederek kanepeye taşıdı. Sonra beni, benim onu öpmeye ihtiyacım olduğu gibi öptü. Sanki cevaplanmamış hiçbir soru yokmuş gibi. Sanki bu dünyada hiç kötülük yokmuş gibi. Sanki ihtiyacımız olan tek şey burada, bu evde ve bu şehirdeymiş gibi.

Knox beni öptü ve bugünü en iyi dördüncü günüm yaptı.

Eli gömleğimin eteğinin altından kaydığı anda Drake cıyıkladı.

Ağzını geri çekti ve oyun minderine doğru kaşlarını çattı.

“Zamanlama konusunda çalışacağız, oğlum.”

Oğlum. “Öyle, biliyor musun? Senin oğlun.”

“Biliyorum. Evleneceğiz ve onu resmi olarak benim yapacağım. Ne pahasına olursa olsun.”

“Tamam.” Tüm bu olanlardan sonra gülümsenmek garip geliyordu ancak yine de güldüm. O kadar geniş gülümsedim ki yanaklarım acıdı. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Beni tekrar öptü. “Günlerimin sonuna kadar, Memphis. Sen, ben, Drake. Biz birlikte iyiyiz, bebeğim. Hem de çok iyiyiz. İşi ilginç kılmak için karışıma bir sürü de bebek ekleyeceğiz.”

Güldüm. “Ah, gerçekten mi?”

“Bu evi dolduracak büyüklükte kaotik bir aile istiyorum. Gecenin bir yarısı oyuncakların üzerine basmak istiyorum. Kavgaları ayırmak ve derisi yüzülmüş dizleri sarmak istiyorum. Karmaşayı istiyorum. Tutkuyu istiyorum. Çocuklarımızı büyütürken seni izlemek istiyorum.”

Delici mavi gözlerinde bahsettiği geleceği gördüm. En güzel günlerle doluydu. Kalbimi çalan adama duyduğum aşkla doluydu. “Söz mü?”

Knox sırttı. “Yemin ederim.”

Sonsöz

Knox

Bir yıl sonra...

Elimi Memphis'in yuvarlak karnına koyarken kız kardeşimle göz göze geldim. "Emin misin?"

Talia kaşlarını çattı. "Her randevuda bana emin olup olmadığımı soruyorsun."

"Eee? Emin misin?"

"Gerçekten iyi olmasalardı Memphis ve bebeğin iyi olduğunu söylemezdim." Gözlerini devirdi ve muayene masasında uzanan eşime baktı. "Çok yorucu biri."

"Onunla yaşamayı dene. Bu sabah Drake'in oyuncaklarından birini almak için eğildim ve neredeyse benden önce alabilmek için benimle mücadele etti."

"Çok ağır olabileceğini düşündüm."

Memphis bana düz bir bakış attı. "Eğer bir yaşındaki Drake onu kaldırabiliyorsa, çok ağır değildir."

“Sadece tedbirli davranıyorum.” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Memphis altı aylık hamileydi ve Drake’te doğum sancısı başladığında olanları düşününce işimi şansa bırakmıyordum. Her nefes alışında aşırı korumacı olduğumdan şikâyet edebilirlerdi. Bu beni değiştirmeyecekti. Banyodan elinde pozitif hamilelik testiyle çıktığı günden beri böyleydim. Eğer her oyuncağı almak, Memphis’in her hareketiyle ilgilenmek ve bu kontrollerde biraz zorlamak bu hamilelik sırasında sahip olabileceğim tek kontrolse, öyle olsun.

“Kilosu nasıl? Beslenmesi yeterli mi?” diye sordum Talia’ya. “Dün gece pek yemek yemedi.”

“Çünkü çok aç değildim. Bana günde altı kez yemek yapıyorsun. Yetişemiyorum.” Memphis elini masaya koydu; ama o kendini yukarı itmeden dirseğini kavradım. Bu hareketimle kız kardeşimden bir göz devirmesi daha kazandım. Bir kez daha söylemek gerekirse, umurunda değildi.

“Kilosu gayet iyi Knox. Her şey yolunda. Sakin olur musun? Tanrım, Griffin’den de betersin ve bu sözleri söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi.”

Kaşlarımı çattım. “Öyle miyim?”

Talia başını salladı. “On kat daha kötüsün.”

“Hımm. Her neyse.”

Memphis sadece başını salladı ve güldü. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Onu öpmek için eğildim, Talia’nın boğazını temizlemesine yetecek kadar uzun süre dudaklarında oyalandım. “Pekâlâ. Eve gidip annemi rahatlatırsak iyi olur.”

“Ben de sizinle geleyim,” dedi Talia. “Bugünkü son randevum sizsiniz.”

“Akşam yemeğine gelmek ister misin?” diye sordum.

“Elbette. Evde beni bekleyen bir şey ya da kimse yok sonuçta.” İ ekti. “Soyunma odasına gidip eşyalarımı alayım. Sizinle resepsiyonda buluşuruz.”

Memphis’in elini tutup masadan kalkmasına yardım ettim. Ceketini giydikten sonra hastanenin koridorlarında dolaşmaya başladık. Birinci kattaki bekleme odasına ulaştığımızda telefonum cebimde titredi. Mateo’dan mesaj gelmişti.

“Şuna bir bak.” Ekranı Memphis’e doğru çevirdim.

Mateo Alaska’da orman pilotu olarak uçak uçuruyor, eyaletin ücra köşelerine insan ve malzeme taşıyordu. Bugünün fotoğrafı gün batımında karla örtölü engebeli dağlardı.

“Noel’de evde olmaması garip olacak,” dedim ve ona güvenli uçuşlar dileyen kısa bir mesaj gönderdim.

“Annen de bugün aynı şeyi söyledi.”

Hepimiz onu özlemiştik ama onun da uzaklaşmaya ve kendi başına bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı. Neredeyse bir yıldır ortalarda yoktu, tatilden kısa bir süre sonra ayrılmıştı. Mateo bunu açıkça söylememişti ama burada kendini bir gölge gibi hissettiği izlenimini edinmiştim. Tutkusunu bulmak için zamana ve boşluğa ihtiyacı vardı. Belki de tutkusu buydu. Uçmak.

Tek umudum bir gün kanatlarının onu evine geri getireceğiydi.

Hastanenin giriş kapısı açıldı ve içeriye bir adam girdi.

Şöyle bir baktım, sonra bir daha baktım. “Vay anasını. Bu Foster Madden.”

“Kim?” diye sordu Memphis, resepsiyona giden Foster’ı izleyerek.

“Foster Madden. Son orta sıklet şampiyonu.”

“Ha?”

“Bu yaz izlediğimiz dövüşü hatırlıyor musun? Hani adam rakibini ilk rauntta nakavt etmişti.”

Memphis gözlerini kırıştırdı.

“Bebeğim, beni öldürüyorsun.”

Sırıttı ve dirseğini kaburgalarımına sapladı. “Şaka yapıyorum. Onu tanıyamadım ama evet, o dövüşü hatırlıyorum.”

“Bu o.”

“Neden Quincy’de olduğunu merak ettim.”

Omuz silktim. “Onu daha önce otelde gördün mü?”

“Hayır ama bugün giriş yaptıysa kaçırmış olmam mümkün.”

İkimiz de Drake’le Noel alışverişi yapmak için izin almıştık. Sonra annemle evde buluşmuştuk. Biz Memphis’in randevusu için hastaneye gelirken o da bebeğe bakıyordu.

“Bu ismi sevdım,” dedi. “Foster. Sen ne düşünüyorsun?”

“Eh.” Oğlumuz olacağını öğrendiğimiz andan itibaren sürekli isim fikirleri ortaya atıyordu ve ben her birini reddetmiştim.

“Pes ediyorum.” Ellerini havaya kaldırdı. “Sen imkânsızsın.”

“Hey, böldüğüm için üzgünüm.” Foster dikkatimizi çekmek için el salladı, sonra başparmağını omzunun üzerinden masaya doğru uzattı. “Bugün burada çalışan biri olup olmadığını biliyor musunuz?”

“Hemşire çoktan gitmiştir.” Saat beşi gösteriyordu. “Bir oda mı arıyorsunuz? Size yolu gösterebiliriz.”

Arkasından bir kapı açıldı ve Talia gülümseyerek dışarı çıktı. Uzun, koyu renk atkuyruğu bir omzuna dökülmüştü ve bebek mavisi önlüğünün üzerine bir ceket giymişti.

“Burada çalışan bir doktoru arıyorum,” dedi Foster. “Talia Eden.”

Foster Madden neden Talia’yı arıyordu ki?

Talia'nın gülümsemesi düştü. Adımları durdu. Onu hiç görmediğim kadar hızlı hareket ederek resepsiyon bankosunun arkasına saklandı.

“Şey...” Burada ne oluyordu?

Foster bakışlarımı takip ederek omzunun üzerinden baktı ama o kadar eğilmişti ki sanki ortadan kaybolmuştu.

Memphis, “Acil servisi deneyebilirsin,” diye geveledi. “Belki senin için onu bulabilirler. Kapıdan çık ve kaldırımdan aşağıya, binanın diğer tarafına doğru git. Mutlaka görürsün.”

“Minnettarım.” Foster başını salladı, sonra geldiği gibi hızla gitti.

Memphis’le bakışarak gözden kaybolmasını bekledik.

“Etraf temiz,” diye seslendim.

Talia saklandığı yerden kafasını çıkarttı, gözleri masanın çıkıntısını zorlukla aşıyordu. “Gitti mi?”

“Evet.” Başımı salladım. “Foster Madden’den neden saklandığını söylemek ister misin?”

“Hayır.” Ayağa kalktı ve parmak uçlarında masanın etrafından dolaştı. Gözlerini camlardan ayırmadan, onun gittiğinden emin olmak için kontrol ediyordu. “Gitmeliyim.”

“Akşam yemeği ne olacak?” diye sordu Memphis.

“Sonra görüşürüz.” Biz daha tek kelime edemedik kapıdan koşarak –koşarak değil, depar atarak– çıktı. Kaldırıma çıktı ve Foster’ı hızlıca kontrol ettikten sonra park yerindeki arabasına doğru koşmaya başladı.

“Pekâlâ,” dedim. “Bu da neydi böyle?”

“Onu tanıyor mu?”

“Hiçbir fikrim yok.” Görünüşe göre sesini arkası dönükken bile tanıyacak kadar. “Onu sonra ararım.”

Bana bir şey söylemesini beklediğimden değildi. Talia bana çok benziyordu. Bir şey hakkında konuşmak istemezse, konuşmazdı. Lyla ve Eloise duygularını tüm dünyanın görmesi için güzel yüzlerine yansıtırlardı. Talia ise duygularını ailemize özgü mavi gözlerinin ardında saklardı.

“Eminim önemli bir şey değildir.” Memphis’in şakağını öptüm, sonra arabaya binmesine yardım ettim. Karımın, kız kardeşim yüzünden strese girmesini istemiyordum. “Bugün Lester’den bir e-posta aldım.”

“Gerçekten mi?” Memphis oturduğu yerde doğruldu. “Ne yazmış?”

“Ocak ayında Quincy’ye gelecekmiş. Dergi ondan en iyiler makalesi gibi bir şey hazırlamasını istiyor.”

“Ve o da seni seçti. Tabii ki seni seçecekti.” Yumruğunu havaya savurdu. “Bu inanılmaz.”

Lester’ın geçen yılki makalesi Quincy’ye beklediğimden daha fazla insan getirmişti. Otel, tarihindeki en başarılı yılını geçirmeye hazırlanıyordu ve restoran başlangıçtaki gelir tahminlerimi ikiye katlamıştı.

Bu kadar para daha fazla personel alımı demekti. Daha fazla personel de Memphis ve benim daha fazla özgürlüğe ve esnekliğe sahip olmamız anlamına geliyordu.

Artık temizlikçi olarak çalışmıyordu ama haftada bir ya da iki kez resepsiyona bakıyordu; çünkü bu işten ve Eloise’e otelde yardım etmekten gerçekten keyif alıyordu. Aile şirketinin bir parçası olmayı seviyordu.

“Mayıs ayındaki düğünü düşünüyordum,” dedi Memphis. “Belki de geline hayır demeliyim.”

“Kesinlikle olmaz.”

İçini çekti. “Yapacak o kadar çok şeyimiz olacak ki. Drake

sadece bir tanesi. Yeni doğmuş bir bebeğimiz olacak. Programımız zaten çok yoğun. Bu yoğunluğa bir de düğün planlama işini eklemek akıllıca olur mu bilmiyorum.”

“Bunu yapmak istiyor musun?”

“Şey... evet.”

Elini tutmak için uzandım. “O zaman bir yolunu buluruz.”

Eğer Memphis’in hayali düğünler ve etkinlikler planlamaksa, bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapardım.

Geçen yıl planladığı iki düğünden biri bizimkiydi. Çiftlikte, yaz aylarında kır çiçekleriyle dolan bir çayırda evlenmiştik. Daha sonra otelde bir yemek vermiş, peri ışıklarından bir örtünün altında, yanımızda dans eden arkadaşlarımız ve ailemizle mekânı tika basa doldurmuştuk.

İki gün sonra, Drake’i evlat edindiğim adliyeye gitmiştik.

Hepimiz Eden’dık. Ward isminin yok olduğunu görmek beni mutlu etmişti.

Geçen yıl Memphis’in ailesiyle iletişimimiz çok az olmuştu. Onlara evleneceğimizi söylemişti ama gerçek bir davetiye göndermemişti. Annesi çiçek, kız kardeşi de bir kart göndermişti. Babası ve erkek kardeşi tek kelime etmemişti ama Memphis’in umurunda değildi. Bir mucize olur da kendisine miras kalırsa, parayı alıp çocuklar için bir kenara ayırmaya karar vermişti bile.

Hamileliğin altıncı ayındaydık ve Beatrice ile Victor’a henüz haber vermemişti. Belki eninde sonunda, muhtemelen bebek doğduktan sonra haber verecekti ama zaman geçtikçe, biz kendi hayatımızı kurdukça, onlarla arasındaki mesafeden daha memnun görünüyordu.

Bu mesafenin kalıcı olacağını düşünüyordum.

O aileye ihtiyacı yoktu.

Biz kendi ailemizi kuruyorduk.

Ve sürecin her adımında aşırı korumacı olacaktım.

Jill ve Averie Flannagan olayının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Bunu düşündüğüm günler oluyordu ama bu oldukça nadirdi. Korkular sürekli tekrar eden baş belalarıydı ve tek umudum zamanla daha az su yüzüne çıkmalarıydı.

Averie Flannagan on yılın çoğunu bir cezaevinde geçirecekti. O kaltak hapiste çürüyebilirdi.

Jill hapis cezasının sonuna yaklaşıyordu ve yakında şartlı tahliye edilecek olsa da onu bir daha Quincy’de göreceğimizden şüpheliydim.

Tıpkı Oliver’dan bir daha haber alamadığımız gibi. FBI, Drake’in kaçırılmasından sonra Memphis ve beni bir kez sorgulamıştı. İfadesi sırasında Memphis, Oliver’ın adından hiç bahsetmemişti. Sadece Averie’nin şantaj girişiminden ve kreşe gittiğinde Drake’in kayıp olduğunu gördüğünden bahsetmişti. Soruşturma sırasında Oliver’la temasa geçip geçmediklerini bilmiyorduk ve umurumuzda da değildi. Şansımız yaver giderse, çoktan unutulmuş olacaktı.

Eve dönüş yolunda yavaşladımı, otoyoldan çıkıp sessiz patikadan aşağı indim. “Peki ya Harrison?”

“Baban mı?” Memphis sordu. “Ne olmuş ona?”

“Hayır, isim. Harrison.”

“Ah.” Bir elini karnının üzerinde gezdirdi. “Bence bu çok hoş olurdu.”

“Bence de öyle.” Sırıttım. “O zaman bir sonrakine Annie adını verebiliriz, annem için.”

Güldü. “Şimdiden bir sonrakini düşünüyorsun ama bu daha doğmadı bile.”

“Ondan sonraki ikisini sen seçebilirsin.”

Memphis başını salladı, çikolata rengi gözleri parlıyordu.
 “Beş tane mi istiyorsun? Bu benim için yeni bir şey.”

“Ben altıya razıyım.”

“Beş.” Havaya bir çizgi çizdi. “Bu benim limitim.”

“Beş.” Arabayı garaja çektim ve kamyon durur durmaz hastanede başladığım öpücüğü bitirmek için konsolun üzerinden eğildim.

Memphis taşındığından beri çatı katı çoğunlukla boştu. Ama o merdivenlerden her çıkışımda, volta atarak geçirdiğim geceleri düşünürdüm.

Küçük bir çocuğa âşık olduğum geceleri.

Ve hayallerimin kadınına.

Juniper Tepesi’nde geçen en güzel geceler.

Bonus Sonsöz

Bir çocuk mutfağın önünden hızla geçti, doğduğu günkü gibi çıplaktı. Koyu renk saçları ıslaktı, damlalar sırtından aşağı süzülüyordu.

“Annie, yavaşla.”

“Tamam, baba!” Annie konuşmuyordu, bağııyordu. Her kelimeyi çıkarabildiği en yüksek sesle söylüyordu. Beş yaşındaydı ve birkaç hafta içinde anaokuluna başlayacaktı.

Memphis, öğretmenlerinin onu bağıırmaması için ikna edebileceklerini umuyordu.

Bense pek öyle olacağını sanmıyordum.

“Drake!” Harrison paylaştıkları odadan seslendi. Çocuklar üç yıldır aynı odada kalıyorlardı. Her birinin kendine ait odası olması için yerimiz olmadığından değildi, bir gece kamp yapmaya karar verdikleri ve o zamandan beri ayrılmadıkları içindi.

“Ne?” Drake mutfaktaki yerinden bağıırdı.

“Nintendo oynamak ister misin?”

“Şu anda olmaz. Babamın yemek pişirmesine yardım ediyorum.”

Bu bizim pazartesi gecesi geleneğimizdi. Restoran kapalıy-

dı ve çocukların pazartesi geceleri okul ya da ders dışı bir etkinliği nadiren oluyordu, bu yüzden aile yemeği gecesi hâline gelmişti.

Annem, babam, erkek ve kız kardeşlerimle çok zaman geçirirdik. Ebeveynlerim, yaş grubu ne olursa olsun çocukların hiçbir dans resitallerini ya da spor karşılaşmalarını kaçırmıyordu. Annem ve babam hafta boyunca küçüklere bakmaya devam ediyordu. Çocukların en iyi arkadaşları kuzenleri olduğundan yatıya kalmalar rutinimizdi.

Ama pazartesi günleri sadece bize aitti. Pazartesi günleri akşam yemeği makarna ve kurabiye tatlıları olurdu.

Geçen yıl Drake, benim gönüllü şef yardımcım olmuştu.

Elimi omzuna koydum ve makarna hamurunu yoğurmasını izledim. “Biraz daha.”

“Tamam. Sonra açabilir miyim?”

“Evet. Ben suyu hazırlayayım.” Onu göreviyle baş başa bıraktım ve mutfakta dolanarak bir tencereye su doldurdum. Sonra fırında pişen tavuğu kontrol ettim.

Knuckles’ta yemek yapmaktan çok keyif alıyordum. Denemeler yapar ve tatlarla oynardım. Menü sürekli değişiyordu. Ama en sevdiğim yemek buydu.

Çocukların yiyebileceği basit yemekler. Ve oğlumla birlikte yemek pişirmek.

Yemek yapma aşkı uzun sürmeyebilirdi. Yine de belki şanslıysam, bu her zaman paylaşabileceğimiz bir şey olurdu. Annem her zaman Drake’in, ona bu yaşlardaki hâlinin beni ne kadar çok hatırlattığını söylerdi.

Memphis’e benziyordu ama onun dışında benimdi.

Benim oğlumdu.

Briggs yalınayak oturma odasına doğru yürürken koridor-
dan bir vak vak sesi geldi. *Vak vak. Vak vak. Vak vak.* Attığı her
adımında *vaklıyordu*.

Babam bu yaz çiftlik gezilerinden birinde ona bir ördek dü-
düğü vermişti; annemin evde çok meşgul olduğu, babamın da
sığırları ve atları teftiş ederken yanına bir iki çocuk aldığı gün-
lerden birinde.

Briggs ördek sesiyle uyuyordu. Ördek sesiyle banyo yapı-
yordu. Ördek sesiyle yürüyordu.

O lanet ördek sesi kayıplara karışmak üzereydi.

Vak vak.

“Vaklamaya biraz ara ver, dostum.”

“Ama baba.” Üç yaşındaki çocuğum tüm vücudunu eğdi ve
dizlerinin üzerine çöktü. “Annem *bütün gün* vaklamama izin
vermedi. Akşam yemeğine kadar, dedi.”

“Peki.” Bir elimi kaldırdım. “Ama sonra ördekler bu gece
biraz uyuyabilsin diye onu kaldırıyoruz.”

Vak vak. Vak vak.

Evet için *iki* vak vak. Hayır için *bir* vak vak.

Briggs’e, çocukluğumda bana örnek olan amcamın adını
vermiştik. Son birkaç yıldır bunaması daha da kötüleşmişti ve
huzurevinde onu ziyaret ettiğimizde bizi nadiren tanıyordu.
Ama ne zaman merhaba demek için tüm ekibi ona götürsek,
çocukları tanıştırdık ve Briggs’in adını öğrendiğinde yüzünde
kocaman bir gülümseme olurdu.

Ne var, biliyor musunuz? Bu benim de adım.

Tezgâhtaki telefonum çaldı ve Drake’in oklavasını alırken,
onu omzumla kulağımın arasına sıkıştırarak açtım. “Hey, Griff.”

“Selam. Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Ne iyiliği?”

“Winn eve yeni geldi. Okula uğramış ve resepsiyondaki kızlardan biriyle konuşuyormuş. William’ın taşınacağını öğrenmiş.”

“Ne? Ne zaman? Onunla daha iki gün önce konuştum.”

William’ın beşinci sınıfta, Hudson ve Drake’in sınıfında okuyan bir oğlu vardı. Anaokulundan beri onların bayrak futbolu takımına koçluk yapıyordu.

“Sanırım çok hızlı gelişmiş. Terfi almış, Missoula’ya gidiyor.”

“Vay be.”

“Evet. Ve bil bakalım benim güzel, düşünceli, sinir bozucu karım ne yaptı?”

“Seni koç olarak işe aldırıldı.”

“Evet. Seni yardımcı koç olarak kaydettirdim. İyiliğin için teşekkürler. Antrenmanlar perşembe günü saat beşte başlıyor.”

“Griff-” Telefonu çoktan kapatmıştı.

“Kimdi o?” Memphis kucağında Addison’la koridordan çıktı. En küçük kızımız kapüşonlu bir tek boynuzlu at havlusuna sarılmıştı.

“Griffin. Yardımcı futbol koçu olmam için beni gönüllü yapmış.”

Oklava tezgâha çarptı ve Drake’in gözleri bana doğru kayd. Yüzündeki gülümseme ve umut kalbimin sıkışmasına neden oldu. “Sen ve Griff Amca bize koçluk mu yapacaksınız?”

“Senin için sorun olur mu?”

Kafasını çılgın bir şekilde hayır anlamında salladıktan sonra oklavasını eline aldı.

Beş çocuk ve idare etmemiz gereken bir restoranla çok fazla boş zamanımız yoktu. Ama Drake’in yüzündeki gülümseme varlığını korumaya devam ederken geri adım atmamın imkânı yoktu.

Memphis mutfağa girdi ve ayak parmaklarının üzerinde durarak, sakallı yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra fısıldadı. “Bir yolunu buluruz.”

“Evet.” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve güzel karımı takdir etmek için kendime bir an ayırdım.

Birlikte on yıl geçirmiştik ve onu her geçen gün daha çok seviyordum.

“Bab-baa.” Addison avucunu burnumun üzerine koydu ve beni itti. “Güle güle.”

Memphis onu giydirmek için uzaklaştırırken güldüm. “Güle güle, bebeğim.”

Neredeyse iki yaşındaydı ve çok hızlı büyüyordu. Saçları Memphis’in saçları gibi sarıydı ama mavi gözlerini benden almıştı.

“Tamam, patron.” Makarnayı incelemek için Drake’in yanına döndüm. “İyi görünüyor. Devam et ve şeritler hâlinde kesmeye başla. Sonra da doğrudan suya at. Biz sosu hazırlarken tavuğu çıkarıp dinlenmeye bırakacağız.”

Söyleneni aynen yaptı, bıçakla dikkatlice çalışıyordu. Tavuk kesme tahtasının üzerindeydi, fırın kapalıydı ve Drake makarnayı kaynamakta olan suya henüz eklemişti ki çıplak ayak sesleri mutfağa hızla girdi.

“Bab-baa.” Addison kendini bana doğru fırlattı. Havlusu gitmişti ve ablası kadar çıplaktı. “Merhaba.”

“Merhaba.” Onu kaldırdım ve havaya fırlattım. “Pijamaların nerede?”

“*Pimaja* yok.”

“Yemekten önce pijamalarını giymelisin.”

“Hayır. *Pimaja*.” Yüzümü sıktı, dudaklarımı çekti.

Bana kalsa, sırf öfke nöbeti geçirmesin diye sandalyesinde

çıplak oturmasına izin verirdim. Addison'ın dilinden anlayan Memphis'ti, ben değil.

“Memphis, bir kaçağın var.”

Bir an sonra Annie'nin odasından çıkarken görüldü.

Annie kıkırdadı ve muhtemelen Harrison'ı korkutmak için koridorun karşısına geçti. En azından giyinikti. Biri ya da ikisi video oyunu yüzünden ağlamadan önce onlara üç dakika verirdim.

Yaklaşık beş yıl önce eve eklemeler yapmış, garajı ana binaya bağlamış ve çocuklarımız için birkaç yatak odası eklemiştik. Çatı katı, küçükler erkenden yatarken büyüklerin film izleyip vakit geçirdiği popüler bir mekân hâline gelmişti.

Drake, Harrison ve Annie bu gece orada uyuyacaklardı. Onlar yerleşir yerleşmez Memphis ve ben biraz eğlenmek için yatak odasının kapısını kilitliyorduk.

Memphis aceleyle mutfığa geldi ve Addison'ı aldı. “Küçük Hanım, giyinmelisin.”

“Pimaja yok.”

“Peki ya tek boynuzlu atlar?”

“Evet. Evet. Evet.”

“Tamam, git ve onları bul.” Memphis onu yere bıraktığında koşarak uzaklaştı.

Karım omzunun üzerinden bana gülümseyerek kızımızı takip etti.

“Baba? Bitti mi?” Drake tencerenin yanında durarak sordu.

“Evet. Süzeceğim. Sen gidip ekibi çağır.”

“Yemek!” diye bağırarak koşturaya başladı.

Yıllar önce Memphis'e evlenme teklif ettiğimde ona bu evi dolduracak büyük, şamatacı bir aile istediğimi söylemiştim. Gecenin bir yarısı sık sık oyuncakların üzerine basardım. Bir

tartışmayı ayırmadığım tek bir gün bile olmazdı. Her zaman derisi yüzülmüş bir diz olurdu. Zedelenmiş bacaklar. Gürültü sağır ediciydi.

Tüm bunlar, kucağında çığlık atan bir bebekle, gözyaşları içinde ve bitkin bir hâlde evimin önüne gelen kadın yüzünden olmuştu. Hayatımı değiştiren bir kadın.

Koridorda yürüyor, çocuklarımızı yemek masasına götürüyordu. Beni onu izlerken yakaladı ve alnı kırıştı. “Ne oldu?”

“Ev tam bir karmaşa.”

Gözleri yumuşadı. “Bizim karmaşamız.”

TESEKKÜRLER

Juniper Tepesi'ni okuduğunuz için teşekkürler! Bu seri benim için çok özel ve Eden ailesini çok seviyorum. Unıarım Memphis ve Knox'un hikâyesini de beğenmişsinizdir.

Düzenleme ve düzeltme ekibime özel teşekkürler: Elizabeth Nover, Julie Deaton, Karen Lawson ve Judy Zweifel. Güzel kapak için Sarah Hansen'a teşekkür ederim.

Perry & Nash'in tüm üyelerine ve öykülerimin tanıtımına yardımcı olan harika blog yazarlarına teşekkür ederim. Gerçekten dünyadaki en iyi okuyuculara sahibim.

Ve son olarak, her kitabımda beni destekleyen inanılmaz aileme teşekkür ederim.